viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAŢIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

NUMĂR DE VARĂ ● 24 PAGINI ● 1 LEU ● ANUL XI ● Nr. 26—27 ● SÎMBĂTA 23.VII.1966

Pentru candidații la admitere

— 8 pagini speciale cuprinzînd:

Principalele capitole din broşura: „Admiterea în învățămîntul superior".

Rețeaua tuturor instituțiilor de învățămînt superior din țară (adrese, telefoane etc.)

Interviu cu conf. univ. Aurel Pop, director general în Ministerul Invățămîntului, despre admitere.

Cu profesorii noştri despre cerințele examenelor de admitere.

Scrisoare deschisă

Au trecut trei săptămîni estivale... Trei săptămîni de veselie, de soare şi de drumeţie prin aleile de nuferi ale Deltei sau pe cărările întortocheate ale munţilor... Trei săptămîni în care ai silit raza de soare să ţi se cuibărească în păr, iar în priviri azucul cerului şi adîncimea întunecoasă a mării...

Îţi aminteşti ? Ne-am văzut la Costineşti, la Pîrîul Rece sau poate la Izvorul Mureşului... Ţi-am admirat bronzul la ştrandul Tei şi te-am însoţit pretutindeni, în Parîng, în Neamţ ori pe şoselele Moldovei... Mi-ai făcut şi declaraţii... M-ai găsit frumoasă şi darnică. Şi... îţi mai aminteşti ? Mi-ai promis că n-ai să mă uiţi. Da, n-o să mă uiţi, căci sînt VACANŢA, iar o vacanţă frumoasă nu poate fi uitată...

O să te călăuzesc în continuare pe drumurile mele, iţi voi răcori faţa în izvoarele pădurilor şi-ţi voi prinde la ureche o garoafă ruptă din cununa mea de flori. Noaptea voi pune greierii şi privighetorile să-ţi cînte, voi aduna pentru tine, la pîrîu, căprioarele muntelui, iar dimineaţa, la mare, voi implora soarele să strălucească mai puternic pentru tine şi prietenii tăi. Şi... dacă vrei... te voi ajuta să cucereşti tot ce ţi-e drag, căci sînt VACANŢA, care nu trebuie şi nici nu poate fi uitată.

Vacanța

196 ore din vacanță

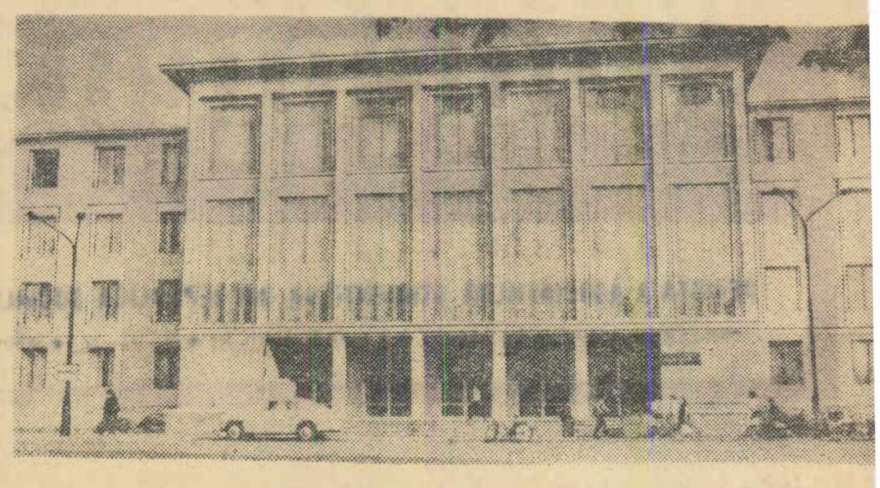
PROGRAMUL ACTIVITĂȚILOR CULTURAL-EDUCATIVE ȘI DISTRACTIVE PE PERIOADA 2—9 AUGUST 1966 :

2 august 1966 : Fotbal, tenis, baschet, volei, întreceri libere ● Concursul „Cel mai iute vîslaș" ● Emisiune muzicală pentru studenți : melodia preferată ● Buletinul intern de știri (stația de amplificare) : spicuiri din rezultatele zilei de ieri, programul zilei de mîine, anunțuri etc. **Club :** Audiții muzicale la cerere ● Carnet plastic : Petru Comarnescu despre Bienala de la Veneția ● Program café-concert oferit de pianistul amator Radu Ionescu — I.M.F. ● Film : coproducția româno-franceză „Steaua fără nume".

3 august 1966 : ● Concursul „Cel mai bun trăgător la 11 metri" ● Program de plajă ● Cursul „Dezvoltarea forței" ● Regate, yachting, demonstrații ● Buletin intern de știri ● Emisiune muzicală : 30 de minute, vocile preferate **Club :** Înregistrări folclorice ale brigăzii complexe „Apuseni" ● Carnet științific : „Noi preocupări ale fizicienilor români" — prezintă un cercetător de la I.F.A. al Republicii Socialiste România ● Seară dansantă.

4 august 1966 : Volei, baschet, tenis, întreceri organizate. Cursul : „Învățăm tirul cu arcul" ● Demonstrație : schi pe apă ● La stație : cea mai bună bandă de muzică ușoară oferită de studenți (concurs cu premii) ● Buletinul intern ● Program de plajă. **Club :** Audiții, muzică simfonică la cerere ● Simultan de șah cu Florin Gheorghiu ● Carnet literar : Moment Minulescu — prezintă studenții Facultății de limbă și literatură română, recită studenți ai Institutului de teatru ● Actualitatea internațională : comentarii de A. T. Răzvan ● Dans, concursuri cu surprize — orchestra Casei de cultură.

5 august 1966 : ● Tură nautică a lacurilor ● Buletin intern de știri ● Plajă ● Concurs de judo. **Club :** Carnet de cinefil : Filmul săptămînii în comentariul Ecaterinei Oproiu ● Canțonete interpretate de Valentin Teodorian și Nicolae Herlea ● Concurs „Cine știe, cîștigă" pe tema „Campionatul mondial de fotbal" ● Orașe și țări ale lumii: expune arh. I. Lucacel — proiecții color originale ● Pe terasă : Îmbrăcămintea de sezon — parada modei (prezintă casa de creație „Arta modei") ● Toată ziua : excursii cicloturistice la Snagov.

6 august 1966 : Întreceri sportive organizate : fotbal, înot, haltere ● Demonstrație de scrimă ● Concurs: „Alergare în saci" ● Plajă ● Buletin intern de știri. **Club :** Teatru pe disc : „Apus de soare" de Delavrancea ● De vorbă cu balerinii Operei bucureștene despre dansul modern ● Reuniune cu tineri utecişti de la „Autobuzul" ● Excursie de două zile : program camping la Snagov și excursie la Constanța.

7 august 1966 : Demonstrație de dirt-trac susținută de sportivii clubului „Metalul" ● Concursul „Cel mai bun țintaș cu arcul" ● Plajă ● Buletin intern de știri ● Caleidosco radiofonic. **Club :** Carnet turistic „Munții Vrancei", prezintă Emilia Cristea ● File din cronica anilor noș tri (microsimpozion cu Ion Lăncrăn jan, Dumitru Almaș, Tudor Po pescu ● Carnaval studențesc, parad costumelor, premii pentru cele ma reușite măști.

9 august 1966 : ● Demonstra ție de yole ● Parada vedetelor studențești (soliști vocali și inter preți de scheciuri dintre lau reații festivalurilor studențești) ● Plajă ● Buletin intern de știri **Club:** Audiție muzicală la cerere ● Carnet literar : De vorbă cu Eugen Jebeleanu despre poetul contempo ran preferat ● Concurs-fulger „Cine știe, cîștigă" pe tema : „Expoziții plastice bucureștene". Film

*

Desigur, dragi cititori, vă veți întreba unde anume în București sau aiurea se va desfășura un asemenea program ? Fiindcă redacția n-a in dicat decît datele. Nicăieri. Și plicația e simplă : din toate p mele taberelor și caselor de c și cu un aport substanțial propri un grup de studenți bucureșteni a alcătuit, la cererea noastră, programul pe care și l-ar dori într-o săptămînă. Îl publicăm în speranța că-l vor consulta și organizatorii. Și, cine știe... Vacanța mai are încă două luni !

●●●●

Și distracție și plictiseală...

Majoritatea planurilor de acțiuni pentru perioada vacanței — planuri trimise redacției la rugămintea acesteia de către mai toate centrele universitare — conțin în preambul o idee extrem de valoroasă. Și anume : înfăptuirea „unui program variat de activități cultural-educative și distractive" menit să asigure „petrecerea timpului liber cît mai plăcut", să realizeze „o ambianță recreativă și sănătoasă" studenților aflați în orașe sau în tabere.

Însă, din păcate, nu toți o și fructifică.

Dacă la Cluj Casa de cultură aduce în fiecare zi ceva nou (recital de canto și versuri susținut de cunoscuți artiști ai teatrelor clujene, Ghețarul Scărișoara prezentat cu proiecții și diapozitive color de către cercetătorul speolog Iosif Vichmann, concert de muzică ușoară al orchestrei Casei de cultură, medalion Hemingway — cu prilejul împlinirii a 5 ani de la moartea scriitorului —, excursii la Cheile Turzii sau la Muntele Găina, monumente de artă și istorice în Moldova, pagini din istoria Clujului — „De la Napoca la Clujul modern", seară de muzică și dans etc.), dacă la complexul cultural-sportiv universitar „Lacul Tei" din București, la aceeași dată, ai să afli și concursuri distractive („cel mai iute vîslaș", „cel mai bun trăgător de 11 metri") și concursuri de yachting, schi pe apă, înot și întreceri sportive, și simultan de șah cu Florin Gheorghiu, și demonstrații de judo și carnet cinefil și „Colțuri pitorești în România" și filmul „Comisarul Maigret se înfurie" și..., în alte centre organizatorii rămîn datori. Programele afișate sînt concepute anost și lasă impresia, celui ce le parcurge cu privirea, că alcătuirea lor a fost făcută formal, „din datorie", pentru a se „umple" niște spații goale în dreptul datei de 3, 21 sau 30 iulie...

La Timișoara, de pildă, „serile de dans" alternează cu „serile de film" într-un mod atît de frecvent încît, în săptămînile dintre 12 și 26 iulie, abia 4 seri au mai rămas „libere" pentru alt gen de manifestări ; din 31 de zile ale lunii în curs 18 sînt rezervate exclusiv filmului și dansului, două audițiilor muzicale, două „teatrului pe disc", trei excursiilor, două momentelor poetice, iar restul, — fiind luni — sînt „relache". În București, o instituție atît de mare precum Casa de cultură a studenților oferă de la 1 la 15 iulie : ZILNIC între 10—13 și 18—23 șah, remi, șubah, biliard, televizor, 8 audiții muzicale, „Egmont", „Tache, Ianke și Kadîr", un recital Vraca (teatru pe disc) și două „actualități internaționale" prezentate de neobositul ziarist A. T. Răzvan. La Galați abundă serile de dans cu „epigrame" (pentru a se deosebi, cel puțin pe hîrtie, de obișnuitele seri dansante), excursiile se fac de n ori la Gîrboavele și Dinogeția, iar „Vizionarea programului la televizor" împănează din plin tot afișul. Pînă și Brașovul, altădată model de inventivitate, deziluzionează : din 31 de zile de program 13 oferă audiții muzicale (chiar dacă se specifică „la cerere", nu credem că se schimbă cu ceva situația).

Foarte interesantă și deloc îmbucurătoare este — în continuare — și o altă remarcă : nu numai că planurile centrelor sînt plate, unilaterale, dar ele se aseamănă extrem de mult, în conținut, unele cu altele. Timișoara are audiție muzicală „George Enescu", la Galați se prezintă medalion „George Enescu", la clubul Institutului agronomic din București se programează medalion „Enescu" ; Enescu, în emisiune, figurează și la Pîrîul Rece și la Costinești. Și — acesta e un singur exemplu. Dar nu unicul. Recital Minulescu se dă la Cluj, la Politehnica din București, la Casa de cultură din Galați, la strandul Tei ; concursul „Cine știe, cîștigă" — „Cunoașteți melodia și interpretul" (cu aceleași întrebări și, bineînțeles, răspunsuri) are loc la Costinești, Pîrîul Rece, strandul Tei, clubul I.M.F. București, la Galați și nu știm încă în cîte alte localități. Cei ce s-au dus la odihnă în tabăra Pîrîul Rece vor asculta conferințele „Ludwig van Beethoven — omul și artistul", „Stravinski, Bartok, Webern, Enescu — figuri remarcabile de compozitori moderni", vor lua parte la concursurile „Cine știe, cîștigă", „Obiective noi pe harta țării", „Recunoașteți aria și interpretul" — care s-au ținut, din 1965, în toate taberele studențești și în marea majoritate a centrelor universitare. (Faptul că în loc de „muzica lui Beethoven" figurează „Beethoven artistul", nu ni se pare o mare deosebire) etc.

De bunăseamă, această uniformitate, acest evident șablonism nici pe departe n-are darul să creeze marea efervescență în jurul cluburilor, caselor de cultură, la care noi ne-am fi așteptat și pe care — după cum spun citatele preambuluri — chiar cei ce coordonează activitatea în timpul verii și-au dorit-o. Dimpotrivă. Cu regret se poate observa cum sălile unor cluburi au din ce în ce mai puțini vizitatori...

Aici mai intervine încă un factor, anume modul în care se realizează programul propus. Fiindcă trebuie să subliniem, nu este suficient să ai un program bun ; de respectarea lui, de felul în care îl faci să prindă viață, depind foarte multe.

Dacă la Tei, punctul „Orașe și țări ale lumii" s-ar fi redus la o simplă conferință, probabil nimeni n-ar fi rămas prea încîntat ; succesul acestei seri s-a datorat însă arhitectului Ion Lucăcel, care a vorbit într-o manieră captivantă despre New York, Roma, Londra, Lyon, Viena, însoțindu-și expunerea de proiecții color proprii. De asemenea, la Brașov simpozionul inginerilor I. Cazacu și Paul Moldovean despre „Industria brașoveană pe meridianele globului", la Cluj recitalul de versuri și canto susținut de apreciați artiști și soliști ai teatrelor clujene, la Craiova „Călătorie muzicală prin regiunile patriei" și încă alte multe manifestă

Se întîmplă însă adesea să se rateze intenții dabile (cauzele sînt diferite și de mai multe ordin Iată, de pildă, la complexul sportiv „Lacul Tei" sortită eșecului e ideea carnetelor plastice, emisiunilor literare, din pricina plasării lor la ore nepotrivite. Ne-ar putea spune organizatorii ce „efect" au „Lirica lui George Călinescu", „Arghezi", „75 de ani de la moartea lui Kogălniceanu", „Constantin Brâncuși" etc. citite la stația de amplificare la orele 14 sau 15, cînd auditoriul este toropit de o căldură de peste 34 de grade ? Spre a nu mai discuta, din respect pentru operele lui Delavrancea și Sebastian, despre programarea aproximativ matinală, **în strand**, la același microfon, a pieselor „Apus de soare" și „Steaua fără nume"... Sau... zilnic se afișează „cursuri de învățarea înotului". „Teiul" nebeneficiind însă (toate intervențiile făcute la minister au rămas fără urmări) de un bazin pentru neînotători (cel aflat în incintă, olimpic, are adîncimea între 2 și 7 metri), asemenea cursuri, practic, nu pot avea loc ! Galațiul își propune o seară de dans „Să ne cunoaștem, să ne împrietenim" abia în 13 august, iar alta „Să învățăm să dansăm corect" tocmai la 3 septembrie ; Craiova, în loc să prezinte bibliografia „Cărți care vă așteaptă" cum e firesc, la începutul vacanței, o face la 16 august. Tabăra Pîrîul Rece este recunoscută ca o excelentă bază de excursii. Și-ntr-adevăr, comandamentul a prevăzut deplasări la Cheia, Cheile Postăvarului, Rîșnov-cetate, Postăvarul, Bucegi ș.a. Dar lipsesc din comandament (alcătuit pentru 3 serii) ghizii de maximă competență care să conducă o asemenea excursie ! Parcul „Babeș-Bolyai" are bazin de înot, 6 terenuri de tenis, 2 de volei, 2 de baschet, 3 de fotbal, poligon de tir, pistă de atletism, sală de gimnastică, un afiș și nici o activitate realizată cu studenții din Cluj ori cei veniți la practică, pînă în 13 iulie !!!

Nu ni se pare potrivit a defini acum vacanța și a spune ce trebuie să însemne zilele ei pentru studenți. Toată lumea e convinsă că vacanța mare înseamnă luni de odihnă, destindere, sport în aer liber, distracție, cărți bune de citit, excursii nenumărate, program atrăgător de club, întîlniri cu oameni de artă, știință și cultură, ultimele filme vizionate... Dar ce n-așteaptă omul de la orele ei ! Acum, după consumarea lui iulie, ne gîndim la programele viitoare. E bine să ne gîndim îndelung la ce programăm, cum programăm și cum realizăm programul propus. Cu alte cuvinte, să uităm de șablonism și de comoditate.

Roxana COSTACHE

Confidente

Dragoste la 0... metri

De data aceasta ne-am gîndit să nu aşteptăm numai scrisorile corespondenţilor noştri voluntari, ci să mergem în întîmpinarea lor, pe litoral, acolo unde mulţi dintre ei îşi petrec o parte din vacanţă, la Costineşti. Peste tot domneşte voia bună, zîmbetul pare să fie „uniformă" pe feţele tuturor. Totuşi discuţia pe temele atît de delicate pe care le dezbate rubrica noastră se înfiripă greu. Oamenii sînt circumspecţi. E mult mai uşor să scrii o scrisoare pe adresa redacţiei decît să-ţi expui opiniile „pe viu". Dar, o dată pornită discuţia, te înfierbînţi, vii cu argumente şi contraargumente pentru a-ţi susţine punctul de vedere rezultat din atîtea ore de meditaţie cu tine însuţi.

Există dragoste la prima vedere?

Discuţia alunecă pe panta faimosului „coup de foudre".

R. P. (Cluj) : „Eu cred în posibilitatea apariţiei unui sentiment atunci cînd vezi pe cineva pentru prima oară.

Ideea Kalokagathiei corespunde de fapt fenomenului care generează dragostea la prima vedere. În momentul în care simţul estetic, pe care îl consider unul din componentele esenţiale ale calităţii de om, este impresionat, se creează involuntar imaginea perfecţiunii umane şi persoanei respective i se atribuie, prin extindere, unele calităţi morale şi spirituale pe care în fond s-ar putea să nu le posede. Iată dar că acest gen de dragoste prezintă şi pericole, chiar foarte mari, dar cînd se realizează este ceva minunat. Colega mea de cameră a cunoscut în tabără un băiat cu o înfăţişare de „efeb". Par foarte fericiţi. Îmi veţi spune că au trecut doar cîteva zile şi că nu poţi să-ţi faci o părere despre ce va urma ; se poate. Dar momentan idila aceasta a lor este frumoasă. Şi de ce să ne gîndim numai la rău ? !"

L. M. (Bucureşti) : „Cred că ceea ce spui nu este dragoste. Confunzi acest sentiment cu satisfacerea simţului estetic. Ideea de frumos nu trebuie redusă la aspectul fizic, pe care îl consider un lucru secundar. Ceea ce izvorăşte din orientarea după principiile Kalokagathiei nu se mărgineşte doar la o atracţie fizică, care ştim cu toţii că este ceva superficial şi de scurtă durată. În concluzie, eu nu cred în dragostea la prima vedere".

— „Nici eu — intervine studentul T. P. din Iaşi.

O privire fugitivă nu poate nici pe departe să-ţi dezvăluie toate însuşirile persoanei care te-a atras.

Într-unul din numerele trecute ale „Vieţii studenţeşti" au apărut mărturisirile unui student care s-a ghidat după aspectul exterior al unei persoane, căreia era convins că-i poartă cea mai profundă dragoste. Dar zilele trecînd şi-a dat seama că aspectul înşela şi încheie : „A fost o iluzie (Q.E.D.)".

—„ Nu se poate numi dragoste, dar atracţie există. susţine răspicat studenta I. P. Şi aceasta poate facilita apariţia ulterioară a unui sentiment puternic. Această atracţie a simţit-o probabil şi băiatul din Iaşi care a vrut să cunoască o fată la cinematograf".

„Şi pentru că tot a venit vorba despre cazurile publicate în „Viaţa studenţească", pe mine — continuă I. P. — m-a pus pe gînduri afirmaţia unui băiat, de la I.S.E. mi se pare, care susţinea că iubeşte în acelaşi timp două fete. Cred că ţi se pare că iubeşti două persoane în acelaşi timp. În realitate, intervin alţi factori, cum ar fi, de exemplu, noutatea sau o calitate pe care nu o întîlneşti la cealaltă. Aceasta nu este dragoste, ci mai curînd o autosugestie."

G. S. (Timişoara) : „Poţi iubi la un moment dat două persoane, dar pentru un scurt timp. Ulterior intervine comparaţia în favoarea uneia dintre ele şi astfel dilema este tranşată. În cazul în care intenţionezi să te căsătoreşti, această problemă trebuie analizată pe cît se poate mai „la rece" (ştiu cît e de greu !). Însă nu-ţi vei ierta niciodată o alegere pripită, care generează multe necazuri, ajungîndu-se pînă la acea îngrozitoare hotărîre — divorţul".

★

Iată dar că pe malul mării, printre stropii de apă şi soare, printre rîsetele zgomotoase şi „poantele" amuzante, specifice vacanţei studenţeşti, se înfiripă discuţii serioase, probleme majore, care dovedesc în cea mai mare parte a cazurilor o maturitate în gîndire, o structură sufletească echilibrată, caracteristică studenţilor noştri de azi.

Cristian MIHAILESCU

ZECE ZILE PRINTRE NUFERI

Dedicaţie

Dunăre, Dunăre, drum fără pulbere...
Dunăre, salbă de argint a ţării mele, ţie şi celor ce te iubesc închin aceste însemnări de drumeţie...

Porniseră din Galaţi. Eu i-am întîlnit „mai la vale", ancoraţi la cheiul Tulcei cu cele 5 pontoane-dormitor. Băieţii îşi lăsaseră barbă, fetelor începuse să li se cojească nasul şi toţi se înfrăţiseră la plecare cu fluviul, sorbind din unda lui sau inspirîndu-i adînc miresmele de stuf, de nuferi şi de peşte.

Nu m-au lăsat să pătrund pe pontonul comandantului excursiei pînă cînd n-am băut şi eu, din pumni, cuvenitele guri de apă de Dunăre... Şi aşa i-am cunoscut pe RODICA MATEESCU, CONSTANTIN VIDRAŞCU, ADRIANA NICOLAE şi pe ceilalţi bucureşteni sosiţi împreună cu ei, pe FLORIN PETRE din Bacău, pe ANIŞOARA GAVRILĂ din Craiova şi pe toţi cei alături de care mai tîrziu am fript peşte „la proţap" în vîlvătăile focurilor aprinse pe ţărm, cu care am dansat pe puntea vaselor sau am frămîntat sub tălpi nisipurile fierbinţi de la Caraorman...

Astfel a început una din numeroasele drumeţii organizate şi în acest an de U.A.S.R. pentru mii de studenţi din centrele universitare ale ţării...

Peştele-minune

Din Tulcea am plecat remorcaţi de două vaporaşe cu denumiri poetice : „Topolog" şi „Oltina". Salutăm portul cu strigăte grave de sirenă. Ne răspunde, la fel de grav, uriaşul trauler „Constanţa". Pe mal, din ce în ce mai mici, se mai zăresc deasupra oraşului minaretul moscheii turceşti, ca un ţăruş alb înfipt în cer, şi „Monumentul dezrobirii" ridicat în memoria eroilor de la 1877 pe culmea cea mai înaltă din împrejurimile Tulcei.

Intrăm pe Sulina, în preajma milei 34. De o parte şi de alta a canalului se apleacă deasupra apei sălcii maiestoase şi, din cînd în cînd, cîte un peşte saltă ca un paloş dintre valuri.

La Maliuc, ostrovul supranumit şi „Capitala stufului", ne impresionează din mers... blocurile. Sînt înalte, zvelte, cu străluciri de sticlă colorată — o adevărată metropolă a Deltei. Aici, unde pînă nu demult împărăţeau doar ţînţarii şi tăunii, se pregăteşte materia primă pentru Combinatul de hîrtie şi celuloză de la Brăila. „Stuful trimis într-un singur an de la Maliuc înlocuieşte circa 400 000 m^3 de material lemnos", ne spune cu mîndrie nea Fănică, pontonierul nostru.

...Ajungem la Crişan. Debarcăm. Undiţele sînt aruncate în apă. Primul peşte, un pui de şalău cît un deget, îşi face apariţia zbătîndu-se în cîrlig. Bucurie generală.

— Să văd care poate să împartă un peşte de cincizeci de grame în două sute de bucăţi, rosteşte ALEXANDRU FLORESCU, medicinist din Bucureşti.

— Dar de ce să-l împărţim ? se împotriveşte bucureşteanca VIOLETA GAFTOI. Să-l folosim ca momeală pentru ştiucă !...

— Ba să-l împărţim ! susţine altcineva. Dar cu inteligenţă...

Se apropie în goană DORU ZORAN, viitor arhitect, dar şalăul miniatural scapă printre zecile de degete şi dispare în adîncuri. „E un peşte fermecat", remarcă ştiinţific ŞTEFAN FISCHER, medicinist în anul VI.

Şi... se poate să fi fost aşa. Fiindcă, în schimbul vieţii primului peşte, undiţarii au prins în două ore o mulţime de somni, ştiuci, şalăi şi chiar un şarpe de apă, la vederea căruia toate fetele s-au refugiat pe pontoane.

Intîlnire cu pelicani

Luni, în zori, pescuit şi baie în Dunărea Veche. La ieşirea din apă, trei băieţi şi o fată s-au trezit cu ceasurile la mînă. Ce noroc că meşterii s-au gîndit să le facă şi antiacvatice !...

La ora 8 deplasare pe canalul Matiţa spre lacul cu acelaşi nume. În jur — codri de stuf, puzderie de păsări, covoare nesfîrşite brodate cu nuferi albi şi galbeni. Din loc în loc, pe piedestale speciale, colonii de stupi. O pasăre cît un porumbel, alb-albastră, se roteşte tot timpul deasupra noastră şi ţipă ascuţit. E „paznicul Deltei", zburătoarea care dă alarma ori de cîte ori pătrunde cineva în lumea de culori şi forme a stufului...

La întoarcerea din lacul Matiţa întîlnim pelicanii, Pescuiesc foarte aproape de noi, în lanţ, bătînd apa cu aripile lor imense. De sus, de pe comanda „Topologului", încerc să-i sperii prin strigăte. Nu se tem ; pur şi simplu ne ignorează. Abia cînd ajungem la cîţiva metri de ei se ridică agale,biciuind apa cu aripile largi, de un alb strălucitor. Zboară în linie dreaptă, aripă lîngă aripă, ca într-un exerciţiu aerian demonstrativ. Aparatele de fotografiat ţăcănesc, iar „paznicul Deltei" ţipă într-una, rotindu-se conştiincios deasupra vaselor.

...De la mila 7 începe să se simtă briza mării. Către seară acostăm la Sulina. Vizităm portul, oraşul, plaja. Marea freamătă, jucîndu-se cu geamandurile. Departe, în larg, se zăreşte un convoi de vase. Cei care n-au mai văzut marea iau vrînd-nevrînd botezul ei. Noaptea tîrziu ne întoarcem la pontoane, unde ne aşteaptă dansul, concursurile de glume, de cîntece şi de...minciuni.

Un milion de lei pentru 100 gr. iaurt!

Marţi toată ziua plajă la mare, de la grandiosul răsărit de soare şi pînă după asfinţit. Nisipul e mărunt şi fierbinte, pe cer nici un nor, iar în apă nu poţi sta o zi întreagă... Rezultatele directe — arsurile. Medicul excursiei şi studenţii medicinişti sînt asaltaţi.

În sfîrşit, cineva descoperă şi un chioşc de lactate. Victorie ! Se organizează ad-hoc un adevărat pelerinaj la chioşc, dar iaurtul, cum nu e distribuit în cantităţi incomensurabile, se termină. Se oferă mai în glumă, mai în serios, un milion de lei pentru 100 gr. de iaurt. Zadarnic.

A doua zi ne deplasăm pe Sulina „în amonte". Vasul maritim grecesc „Souki" ne depăşeşte salutîndu-ne cu două gemete de sirenă. Şi timpul trece...

...Vizităm dunele de nisip de la Caraorman — un pustiu în miniatură pe întinsul căruia te aştepţi la fiecare pas să zăreşti măcar o cămilă dacă nu şi mai multe, apoi asistăm la o vînătoare dramatică de şerpi pusă la cale de clujeni. Străbătînd dunele cînd cu un grup, cînd cu altul, am la un moment dat impresia că halucinez : privesc succesiv acelaşi chip de fată, aceiaşi ochi, acelaşi trup în rochii diferite. Afiu mai tîrziu că sînt surorile gemene KLÄRMANN de la Institutul politehnic din Iaşi, despre care nimeni nu poate încă să spună care e FELICIA şi care e MIRIAM.

La vasele ancorate într-un colţ din inima Deltei ne întoarcem noaptea, însoţiţi de o escortă ameninţătoare de ţînţari. Cina, la care ni se serveşte şi ştiucă prăjită, ni se pare un ospăţ al zeilor. „Stăm la masa lui Zamolxes", remarcă cineva cu ochii la asist. univ. FLORIN TUDORACHE, comandantul excursiei, care tronează, uriaş, în capul mesei.

De vorbă cu istoria

În următoarele zile navigăm numai pe canalele străjuite de pereţii înalţi de trestie şi de sălcii. Trecem pe rînd prin lacurile Puiu, Puiuleţ, Roşu şi Roşuleţ, admirăm imensa variaţie de plante şi de păsări, ne prăjim la soare şi ne iniţiem în tainele marinăriei. Profesor ne e căpitanul de pe „Topolog", un gorjan trecut prin multe... Începem să ne simţim ca pe mare. Legătura cu pămîntul o ţinem doar prin radio. Un student din Braşov speră ca pînă la sfîrşitul excursiei să descopere încă un continent. Vom trăi şi vom vedea...

(Continuare în pag. a IV-a)

Zece zile printre nuferi

(Urmare din pagina a III-a)

...Navigăm pe Sfîntu-Gheorghe; țărmurile s-au dat de mult în lături, valurile se zbat tumultuoase, obișnuitul stuf a fost înlocuit cu păduri de salcie și de plop negru, din care-și iau zborul cîrduri speriate de țigănuși. E al cincilea braț al Dunării (după STRABON și HERODOT), al șaselea (după PLINIU), al șaptelea (după OVIDIU) și al treilea...după noi !

Din brațul Sf. Gheorghe, navigînd cîteva ore pe canalul Dranov, ieșim în Razelm. Țărmurile nu se mai zăresc. Valurile cresc, intrăm în tangaj. Ne ținem de balustrade și parîme. Cîrduri de pescăruși marini însoțesc convoiul nostru oferindu-ne, dezinteresați, un concert în pizzicatto. Emoționat, ADRIAN POPOVICI din Iași își scapă în valuri pălăria, iar concetățeanul său LIVIU CHELARU zis „POTOL“, mare amator de pește, ar vrea să arunce undița și aici.

Oprim la cetatea Heracleea, ale cărei ruine străjuiesc împrejurimile de pe o înălțime stîncoasă, roasă de vînturi și de ploi. De pe zidurile înnegrite scrutăm depărtările geografice și temporale. Razelmul se desfășoară solemn la picioarele noastre. La orizont se ghicesc Munții Măcinului. Totul ne face să alergăm cu gîndul în urmă cu 2600 de ani, cînd grecii și băștinașii acestor locuri au zidit, în scopuri de apărare, cetatea. Ruinele ne povestesc, fără cuvinte, fapte de eroi...

La înapoiere trecem pe lîngă insula Popina, o masă uriașă de pămînt locuită doar de vulturi și de călifari roșii, rătăcită ca o nouă insulă a lui Robinson în mijlocul apelor parcă fără de sfîrșit ale lacului. După trei ore de navigare pe lac intrăm în canalul Dunavăț, îndreptîndu-ne din nou spre brațul Sf. Gheorghe. Pe unul din pontoane a reînceput dansul...

Drum fără pulbere

Marș de noapte spre Galați. Luna își oglindește fruntea în apă. Pădurile de pe țărmuri freamătă, valurile cîntă în șoaptă. Nimeni nu poate dormi. O barcă de pescar alunecă fantomatic pe lîngă noi, licărind mărunt cu felinarul de semnalizare, iar deasupra, sus de tot, „steaua marinarilor“ ne face cu ochiul. Se dansează pe toate pontoanele. Băieții și-au dat jos bărbile. Orice s-ar zice, e o adevărată plăcere să-ți pui din nou și cravata...

Se schimbă adrese. La prova, o pereche scrutează întinderile de apă. Le văd siluetele... Una din ele e a studentului din Brașov care sperase că va descoperi un nou continent. Cred că l-a și descoperit împreună cu Elena, suceveanca de lîngă el.

...Orele trec pe nesimțite, iar Dunărea cîntă în șoaptă, purtîndu-ne lin către casă.

Dragomir HOROMNEA

LA RĂSĂRITUL SOARELUI

Fotografia : Emil COJOCARU

Scrisorile vacanței

Am regăsit copilăria la Pîrîul Rece

La Pîrîul Rece...

De fapt, dacă stai să observi atent în jur — pe terasă, la bibliotecă, pe tăpșanul de lîngă cantină, la coadă la masă — ai să descoperi, cu plăcere nostalgică, vestigiile copilăriei : bîză și trombon, praștie și Sherlock Holmes, filme cu Fantomas, fotbal cu nasturi (de cel adevărat să nu mai vorbim...).

Alcătuiesc toate corul care de departe, din creieri de munți, luîndu-și ecoul drept reverberator, strigă NU electrolizei și microbiologiei, calculului diferențial și gramaticii latine... Corul vacanței ! Program extraordinar ! Stagiune de concerte : trei luni de vară. Se fac abonamente din oficiu pentru toți integraliștii ! ! !

Așadar, primii trei sute de abonați — în tren și la Pîrîul Rece ! Unii, ca să pară încă oameni serioși, și-au luat cu ei cravatele, dungile de la pantaloni și poșetele. Cei mai mulți însă și-au scos de la naftalină, cu venerație, pantalonii scurți ai copilăriei...

Copilăria fără griji, superba copilărie are aici și o plăsmuire completă, fermecătoare : Aida, păpușa cu ochi grozav de frumoși, surprinzător de prietenoasă pentru acel... un an (și cîteva luni), fetița familiei EL HASIMY de la Medicină. Un prilej de distracție în plus care a scutit pe cei în drept de grija pregătirilor.

Aici, timpul nu mai contează. Calendarul zace cu filele nerupte ; nu interesează pe nimeni. Interesează doar meniul și programul zilnic. Ca în toate taberele, excursii, audiții muzicale, sport, dans. La acest ultim capitol există „aprovizionări“ serioase : o stație cu nu știu cîte benzi de la I.S.E., plus două orchestre ieșene. Una, a Universității, n-am auzit-o încă. În schimb „Dragonii“ de la Institutul pedagogic, patru băiețandri cu trei chitare, o tobă și două amplificatoare asurzitoare, cîntînd fiecare în altă gamă, dar avînd coafuri unison „Beatles“, ne demonstrează mereu, dimineața și seara, ambiția lor naivă de a transplanta voga de pe Tamisa la ei, pe Bahlui...

Muza m-a părăsit. S-o fi aciuit prin altă tabără, pe unde nu sînt „Dragoni“. Drept care pun punct.

Nora TEODOR

„Umbre“ la Costinești

Ne întrebăm și nu putem răspunde de ce pe lîngă atîtea lucruri minunate, întîlnite la tot pasul în Costinești, există aspecte care umbresc. Cum e posibil ca în această tabără cu căsuțe ca în basmele lui Andersen, cu o cantină excelentă, cu minunata plajă de pe care nu-ți mai vine să pleci, să nu existe o stație de amplificare ca lumea ? La concursurile de muzică ușoară și recitări care au avut loc aici totul a devenit ilar, în primul rînd din cauza amintitei stații, care-și rezervă rolul de... bufon. Dacă vorbești sau cînți în microfon se aude un bîzîit ce-ți amintește de cel al mașinii electrice de ras. Dacă îl iei de la gură te afli într-o interesantă postură de film mut...

Există un teatru de vară frumos și foarte încăpător. Dar la „grădină“ ecranul cinematografic e spart și pentru a rula un film (asta se întîmplă foarte rar) se suprapune o pînză de un alb îndoielnic. În aceste condiții imaginea devine... foarte îndoielnică. Ideea transformării terasei de dans într-o „grădină“ de cinematograf nu este totuși o soluție. N-ar fi rău să se revină, după remedierea lipsurilor semnalate, la veritabila grădină de vară.

M. CRISTIAN

Vizitați „Teiul“ !

În jurul lacurilor bucureștene canicula din iulie ridică densitatea pe metru pătrat. Un șuvoi neîntrerupt de tineri se îndreaptă către baza sportivă Tei, foarte solicitată în acest sezon.

O activitate variată face din orele petrecute aici veritabile momente de destindere. Se stă întins la soare, se joacă șah, remi și, bineînțeles, se ține un „contact“ strîns cu... apa.

La loc de cinste stă sportul : volei, baschet, concursuri nautice, toate ocolind performanțele, dar aducînd în schimb ambianța de vacanță. Se face pînă și fotbal.

Patruzeci și trei de concurenți înscriși la concursul „cel mai bun trăgător de la 11 metri“ s-au prezentat pentru a dărîma tricourile agățate de antrenor în colțurile porților.

Cîți au lovit reperele e greu de spus, deși nu au fost prea mulți. Spectatorii s-au amuzat copios, iar chibiții și-au făcut sînge rău cît pentru... locul doi ocupat de „Rapid“. A existat și un cîștigător al trofeului pus în joc, cîștigător anunțat cu tot fastul prin mijloacele de amplificare ale bazei.

Oriunde, pe terenul de fotbal, la baza nautică sau la mesele de șah, găsești tineretea — grăbită să nu piardă nimic din frumusețea vacanței.

Emil VASILESCU

Marea dragoste e... marea

Dimineața zilei de 2 iulie, senină, cu vînt către mare.

Cîteva sute de studenți, îmbrăcați divers, cu bagaje diverse, cu vocabular divers. Tineri nerăbdători să se bronzeze, cu optimismul pe care-l ai după trecerea examenelor. Marea ușor neliniștită, verzuie, prevestea ploaie, care a trecut ca un plug, lăsînd cute pe suprafața înțeleasă de ochii noștri.

A doua zi soare, a treia zi soare, a patra zi soare...

Golful deschis larg s-a acoperit cu trupuri. Din cauza oamenilor nici nu mai știi unde începe apa și unde se sfîrșește pămîntul.

După cîteva zile de apă, nisip și cer, am un ciudat sentiment al inutilității. Mă trezesc mai devreme și ascult în sala umbroasă a clubului Mica serenadă a lui Mozart și valsurile lui Chopin.

Serile au un farmec nemaipomenit. De pe terasă, unde se dansează, marea apare ca un teritoriu întunecos, compactă, bubuitoare. Luna răsare tîrziu, roșie și imensă, ca un soare puțin mai palid.

A doua zi joc tenis, înot și abia am timp să mă mai gîndesc. Excursii cu autocarul pe tot litoralul.

Din cînd în cînd începe vîntul, ne bate în față cu nisip fin. Cumpăr ilustrate și le expediez de oriunde, ca pe niște fotografii ale mării. Cred că din tot ce scriu pe reversul lor, coerentă e numai semnătura.

Marea te schimbă, îți impune sufletul ei, neliniștit în aparență și atît de ponderat în adînc. Inimă și auz. Iată ce-ți trebuie! Peste toate prieteniile mele, această cunoștință cu marea e o dragoste netrecătoare.

Cînd scriu aceste rînduri e seară tîrziu. La difuzoare se aude muzică, pe terasă se mai dansează. Pe promontoriul apropiat un far își rotește oglinzile aprinse.

Renunț la obligația de a continua jurnalul...

Marius ROBESCU

ARCUL VOLTAIC AL BRĂILEI

1. Autorul încearcă o metaforă

Cunoscusem Brăila din cărţile lui Panait Istrati, Mihail Sebastian şi Mihu Dragomir. Era acea Brăilă de demult şi de azi pe care ochiul celui venit pentru prima dată aici, oricum, n-o vede. Pentru că ea se oferă numai celor născuţi aici. Pentru că această Brăilă sentimentală se refuză categoric celor din alte părţi. Între brăileni şi Brăila există o imensă reţea de intimităţi : o bănuieşti, îi simţi ritmul, dar nu-i observi decît exteriorizările, de cele mai multe ori excamotări, măşti derutante.

O şalupă a „Navromului" mi-a oferit o perspectivă largă a oraşului. Trebuia neapărat să pornesc de aici. Ştiam că singura Brăilă accesibilă este aceea care „se vede". Şi eram convins că este o Brăilă tot atît de adevărată ca şi cealaltă, a brăilenilor. Pentru că, în fond, şi una şi alta nu sînt decît două înfăţişări ale aceleiaşi Brăile unice, vii, impresionante — Brăila prezentului.

Ademenind imaginile, învăţînd ochii să stabilească asociaţii neaşteptate, am avut revelaţia unui spectacol imens : haosul oricărui prim contact se ordona, căpăta conturul sigur al unei mişcări plastice. Brăila este un curcubeu arhitectonic, cu ambele capete în Dunăre. Parcă un compas uriaş, mînuit de soare, a trasat la marginea Bărăganului o suită de cercuri concentrice. Dar Dunărea, rebelă şi anarhică, a şters, de la diametru, jumătatea de răsărit a cercurilor, învăţînd totuşi, în dansul valurilor, gesturile rotunde ale compasului. Oamenii de azi ai Brăilei, temîndu-se parcă de o scurgere a curcubeului, au ridicat la extremităţi, acolo unde arcurile de cerc întîlnesc Dunărea, două edificii de rezistenţă : Combinatul de celuloză şi hîrtie de la Chiscani şi uzinele „Progresul". Astfel cele două cetăţi industriale au eternizat o imagine superbă : un arc neobişnuit, întins între doi electrozi — arcul voltaic al Brăilei.

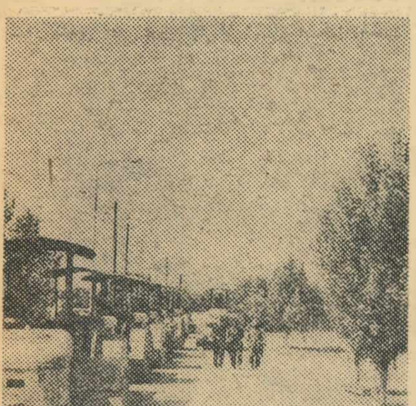
2. Ce înseamnă industria în viaţa Brăilei

Dacă istoria Brăilei este legată de port, prezentul ei este legat de industrie în primul rînd. Fără discuţie, portul a fost inima oraşului cîteva sute de ani : prin acest port se scurgeau în lumea Orientului, ca şi în a Apusului, grîul şi lemnul românesc, jefuit de exploatatorii străini şi autohtoni. Brăila era, în felul acesta, un oraş important al ţării pentru că, fie şi în condiţiile acelea, era printre puţinele care „dialogau" cu restul lumii.

După primul război mondial însă importanţa portului scade şi o dată cu ea încremeneşte parcă şi oraşul. Se prelungea, în această inerţie, ceva din stilul Orientului. Brăila începuse să semene cu un oraş mort. Pentru a reînvia, în condiţiile lumii moderne, pentru a reintra din nou în circuitul economic şi comercial, oraşul trebuia să producă. Acest act nu i-l putea oferi decît industria. Dar pînă la 23 August 1944, industria brăileană era mai mult o convenţie : cu multă indulgenţă i se poate spune aşa. Socialismul a însemnat pentru Brăila renaşterea, mai mult, saltul formidabil spre treapta cea mai înaltă a dezvoltării. În 22 întreprinderi industriale lucrează astăzi aproape 45 000 de muncitori, tehnicieni şi ingineri. Ponderea oraşului în economia ţării este însemnată. Aproape 40% din utilajele industriei materialelor de construcţie şi 10% din cele ale industriei chimice se fac în Brăila industrială. Dintre întreprinderile cele mai importante de aici, amintim : uzinele „Progresul", Combinatul de celuloză şi hîrtie, Combinatul de fibre artificiale, Centrala termoelectrică, Şantierul naval, P.A.L., Fabrica de chibrituri şi altele.

Ritmul nou al Brăilei l-au dat tocmai aceste întreprinderi. Ritmul de viaţă intens al unui oraş cu bulevarde largi, luminoase, pline de tumult, cu mari magazine asaltate zilnic de mii de cumpărători, cu un teatru, cu multe şcoli (licee teoretice, tehnice, de artă, profesionale). În oraşul nou este astăzi multă mişcare, multă tinereţe, multă vigoare şi entuziasm.

Şi încă o remarcă : tot ce se vede, tot ce face frumuseţea nouă a Brăilei este creaţia locuitorilor ei. Un singur exemplu : cele două combinate chimice sînt opera unei întreprinderi brăilene — I.S.C.M.

3. Şantier

Din 1958, de cînd figurează (avînd o serie de subantreprize aparţinînd unor trusturi şi întreprinderi din toată ţara) I.S.C.M.-Brăila a realizat etapele I şi II la cele două combinate. Numai în construcţii-montaj s-au investit valori de peste 3 miliarde lei. Astfel au intrat în funcţiune : Fabrica de cartoane duplex-triplex (9 000 t/anual), Fabrica de celuloză, etapa I (50 000 t/anual), 3 centrale termoenergetice (125 MW), un complex de fabrici de celofibră, celofan şi sulfură de carbon, o fabrică de reţele cord (10 000 t/anual), o uzină de apă şi instalaţia portuară din satul Chiscani, diverse utilităţi industriale, 2 000 apartamente date în folosinţă. Un bilanţ extraordinar, demn de toată admiraţia.

În cincinal, cele două combinate chimice vor fi îmbogăţite cu alte obiective :

Ca ritm de execuţie, primul an al cincinalului reprezintă terminarea vîrfului de construcţii montaj al etapei a II-a de investiţii. Indicatorii economici ai cincinalului prevăd, totodată, sporirea productivităţii muncii de la 52 000 de lei pe cap de salariat (1965), la antrepriză generală, la 76 850 lei (1970), ceea ce reprezintă 48%.

★

Înarmaţi cu aceste date „preliminarii" oferite cu „generozitate" de tovarăşul Ioan C. Neguţ, şeful serviciului plan de la I.S.C.M., am intrat în hala mare a fabricii de celuloză şi hîrtie. Ne-a întîmpinat tînărul inginer Tiberiu Drăgoescu. Văzîndu-mă că mă pregătesc de notat în blocnotes „gazda" a rîs :

— Păi chiar aşa mă luaţi ? Nu sînt convins că voi fi coerent, aşa că e inutil să notaţi. În primul rînd ce v-ar interesa ?

— Tot !

Altă explozie de rîs.

— Ştiţi, acest „tot" este tocmai acel ceva pe care nu-l înţeleg niciodată ziariştii : tehnica, secretele ei — adică tot ce ţine de meseria noastră. Eu vă propun o soluţie : să mergem să vizităm fabrica.

Fabrica trebuie să intre în funcţiune spre sfîrşitul lunii. Vrem să cinstim cu ea aniversarea unui an de la Congresul al IX-lea al P.C.R. Este cel mai nou obiectiv industrial de aici. Prima maşină e deja gata, în probe tehnologice...

Hala imensă, dominată de utilaje verzui, îmi dă o ciudată senzaţie de ameţeală : mă simt mic, copleşit. Cîţiva oameni, în curînd, vor stăpîni cu apăsări de deget acest colosal angrenaj, în două etaje : sus — maşina propriu-zisă, jos, ca şi în cala unui vapor — „măruntaiele".

— Şi cum ?... Cum se va face hîrtia ?

— Cum se va face ! ? Cît se poate de simplu. Urmăriţi-mă : tocătura de stuf va fi trecută într-un fierbător continuu unde, în contact cu leşia alcalină, are loc procesul de extracţie a substanţelor lignino-răşinoase, după care se obţine celuloza brută. Celuloza brută e trecută la sortare, spălare şi albire. Se obţine *pasta* care merge la mori, la măcinat şi de aici la maşina de hîrtie. Vom produce hîrtie velină şi semivelină... Îmi daţi voie să vă spun o glumă ?

— O, dar cu plăcere...

— Am citit nişte poezii cu stuful: săbiile, iataganele se ascut, vîntul cîntă în flautul trestiei... mă rog, chestii d-astea. E, ce vreau să zic, acum stuful e chiar în hîrtie : e o poezie *albă*...

— Nu vă plac versurile albe ?

— De, mă cam incită la somn... deşi m-a convins odată cineva că poezia modernă este un fel de *poezie chimică*.

Dar, apropo : ştiţi cu ce viteză va ieşi hîrtia ?

— ?

— Cu 250 m/minut. Nu vă miraţi, nu e prea mult : la Suceava hîrtia „apare" cu o viteză de 800 m/minut. Noi sîntem mai modeşti...

Înţelegîndu-i „modestia" îl rog să-mi vorbească despre oamenii de aici.

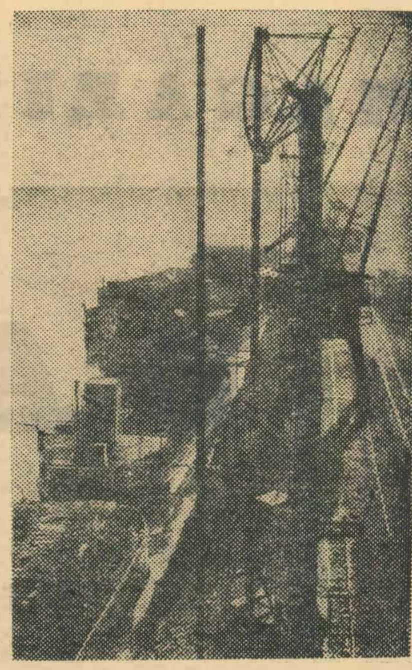
— Oamenii ? Oameni, ca oricare alţii... Ce-mi place mie mai mult aici e faptul că, în ciuda tinereţii lor, chimiştii par de cînd lumea... chimişti. Şi-au însuşit cu temeinicie meseria. Ce mai, nişte oameni grozavi brăilenii noştri !...

— Sînteţi brăilean ?

— Aproape... Din Tulcea !

— Vă place peştele ?

— Oho !

4. Ce se poate spune nou despre „Progresul" ?...

Uzină în primul rînd de prototipuri (se pare că în anul viitor producţia uzinei „Progresul" ca fi consacrată în întregime prototipurilor), pentru toţi cei care lucrează aici angajează o complexitate de probleme care se cer rezolvate rapid, în timpuri record. În condiţiile în care diversitatea „reperelor" este foarte mare, situaţie generată de producţia de serie mică şi unicate, o mare importanţă capătă organizarea procesului de producţie, asigurarea locurilor de muncă cu documentaţie, materiale şi S.D.V.-uri.

Oferindu-mi-se deci acest „subiect", am angajat o conversaţie cu metrologul şef Radu Badiu, absolvent de 2 ani al Facultăţii de fizică din Iaşi (secţia electroradiofizică).

— Eu aş porni de la faptul că problemele legate de organizarea producţiei nu se fac în facultate ori dacă se fac — se fac la un mod cît se poate de superficial. Absolventul se trezeşte dintr-o dată, la locul de muncă, în faţa unor dificultăţi.

— Ce trebuie să ştie un absolvent de anul acesta înainte de a veni la „Progresul" ?

— În primul rînd că aici învaţă meserie, fiindcă e pus imediat să rezolve o mulţime de probleme. Ca stagiar, nu va sta decît 2—3 luni şi va primi o funcţie, căci, trebuie să ştiţi, la noi mai e nevoie de încă mulţi ingineri.

— Aşadar, o invitaţie !

— Desigur. Şi ar mai fi ceva, cu care noi, tinerii, nu ne împăcăm : faptul că nu avem posibilitatea să facem într-o mai mare măsură cercetare ştiinţifică. Există cîteva grupuri care încearcă totuşi probleme de aplicabilitate imediată, dar nu cercetări de amploare. Şi aşa stînd lucrurile, comitetul U.T.C. a organizat pentru 30 septembrie o sesiune tehnico-ştiinţifică a tinerilor ingineri la care au fost invitate şi cadre didactice de la Institutul politehnic din Galaţi. S-au anunţat deja 5 lucrări.

— Totuşi, se poate.

— Se poate. Dar ştiţi cum sîntem noi : vrem multe — multe...

5. În loc de „final"...

În loc de „final" aş fi vrut o adîncă plecăciune în faţa oamenilor şi oraşului, în faţa Bălţii şi Dunării. Am plecat cu convingerea că, neapărat, voi reveni în Brăila cît mai curînd cu putinţă. Pentru că Brăila, abia acum, încercînd cuprinderea ei pe hîrtie, mi s-a relevat într-o anume intimitate a ei. Cred că am dibuit uşa care duce în „cealaltă" Brăilă, sentimentală şi lirică.

Şi vreau s-o cunosc chiar cu riscul de a deveni... brăilean.

Constantin DUICA

MAGAZINU ISTORICU PENTRU

DACIA

sub redacţia

VIEŢII STUDENŢEŞTI

500 de

Mînăstirea Putna

acad. prof.
PETRE CONSTANTINESCU-IAŞI

De curînd s-au sărbătorit 500 de ani de la înălţarea unuia din cele mai importante monumente ale trecutului istoric, cultural şi artistic al poporului nostru, Mînăstirea Putna. Începută în vara anului 1466 de către Ştefan cel Mare, domnul vestit al Moldovei, ctitor de numeroase monumente de artă, a fost terminată peste cîţiva ani, cu destinaţia de a-i fi necropolă: aici fu el înmormîntat la 2 iulie 1504. Lăcaş permanent de cultură românească, Putna rămîne şi un simbol viu al trecutului glorios al poporului nostru, faima sa trecînd peste veacuri şi locuri, oriunde este suflare românească.

Faptele marelui voievod, pe care şi poporul şi cronicarii l-au cinstit cu rarul epitet dat vreunui domn român, au rămas mereu vii în amintirea tuturor. Nu e de mirare că numeroase legende sînt legate de Ştefan şi Putna; că domnul şi opera sa au inspirat poeţi şi prozatori români; că în diferite împrejurări amintirea lor a fost reîmprospătată şi sărbătorită.

La 15 august 1871 societatea bucovineană „România Jună" organizează o mare serbare la Putna, reunindu-se acolo proeminente personalităţi ale culturii româneşti din toate provinciile: Mihail Eminescu şi Slavici, Xenopol şi Tocilescu, Mihail Kogălniceanu şi Ciprian Porumbescu.

În anii puterii populare, în vara anului 1954, se comemorează cu mare fast 450 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare. Atunci se hotărăşte completa restaurare a Mînăstirii Putna şi organizarea unui muzeu, care astăzi este cunoscut prin bogăţiile sale artistice şi peste graniţele ţării.

Iar de curînd, conducătorii de partid şi de stat în frunte cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretarul general al C.C. al P.C.R., cu prilejul vizitei făcute în regiunea Suceava, s-au oprit şi la Putna, la ctitoria şi mormîntul lui Ştefan cel Mare, cinstind amintirea marelui voievod aşa cum se cuvenea.

Valoarea artistică a monumentului şi a obiectelor din muzeu, printre care şi opera ce-a păstrat chipul marelui ctitor moldovean, constituie o mîndrie a ţării noastre; în diferite expoziţii organizate peste graniţă pentru ilustrarea artei româneşti medievale, Putna are totdeauna contribuţia ei. Iar aceste nepieritoare valori culturale sînt pentru veci potenţate de evocarea ce ele o fac cu neasemuită forţă a trecutului de vitejească luptă pentru neatîrnare şi progres.

Cronică

Ctitorie a marelui Ştefan Voievod, „carele — cum scrie Ureche — nimenea din Domni nici mai înainte, nici după aceea nu l-au ajuns", „bărbat luminat, cu nimic inferior ducilor eroici pe care noi îi admirăm", cum scria Dlugosz, Putna a fost „cea dintîi şi cea mai frumoasă dintre bisericile lui" — (cred istoricii noştri).

Clădită acolo în poala Carpaţilor, în acele străvechi locuri sihastre, învăluite în legendă, din nordul Moldovei, împodobită cu splendide fresce şi odoare de preţ, Putna a fost una din cele mai frumoase mînăstiri ale ţării.

Clădirea ei se îmbracă în veşmînt de legendă: „Şi aşe au fost făcute mînăstirea de frumoasă, tot cu aur poleită, zugrăvala mai mult aur decît zugrăvală, şi pre dinlăuntru şi pre denafară, şi acoperită cu plumbu" — scrie în limba lui savuroasă Neculce, în urmă cu secole.

Înconjurată de un puternic zid de incintă cu metereze, descriind un plan rectangular, avînd spre răsărit poartă de intrare cu un turn înalt şi spre apus cu alt turn, Putna a fost cel mai puternic şi mai impunător ansamblu mînăstiresc fortificat al epocii lui Ştefan cel Mare.

Avînd destinaţia de necropolă domnească şi loc de refugiu în vremi de bejenie, măreaţa fundaţie s-a bucurat încă în anii domniei lui Ştefan cel Mare de privilegii deosebite şi de o specială atenţie din partea urmaşilor. Ea a jucat în istoria culturală a Moldovei un rol de frunte.

Alături de Ioasaf, fost egumen la Neamţu, se adună la Putna cei mai învăţaţi călugări din ţară. Ridicată la rangul unei şcoli clericale, în care pe lîngă teologie se învăţau şi ştiinţele umaniste, filozofia, această şcoală a dat mulţi ierarhi cărturari cu iubire de ţară.

În umbra chiliilor de la Putna s-au scris şi transcris cărţi de cult, evangheliere, minee, psaltiri şi ceasloave —, din care unele pe hîrtie de bumbac „de la Damasc", cu iniţiale şi frontispicii în chinovar, scrise — cum spun monahii — cu „zamă de flori" (culori vegetale), legate în scoarţe de argint aurit, cu cotoare unite prin zale de argint, se păstrează şi azi.

Aici s-au scris în tihna chiliilor încălzite de grija şi dragostea ţării, în vremi de grea cumpănă, acele însemnări de o valoare istorică excepţională, cunoscute sub numele de letopiseţe şi care, în copii de circulaţie largă, dînd ştiri despre jertfele, vitejia Moldovei şi viaţa domnilor, s-au păstrat pînă azi. Aşa se explică de ce astăzi Putna, prin tradiţiile ei de cultură împletite cu amintirea domniei lui Ştefan cel Mare, primeşte o valoare de simbol al luptei poporului nostru pentru independenţă şi unitate naţională.

Biserică, şcoală, necropolă domnească, — Putna a fost şi rămîne expresia prezenţei istorice a poporului nostru în cultura epocii, a însemnătăţii internaţionale a Moldovei lui Ştefan cel Mare.

Preţioasele relicve, cu pietate păstrate în „turnul tezaurului", „unul din tezaurele cele mai bogate din întreaga creştinătate ortodoxă" — cum scrie N. Iorga, — sînt mărturia unui schimb de valori culturale, a lărgirii orizontului de cultură al ţării şi a apariţiei unui stil artistic original, în această perioadă de avînt a Moldovei.

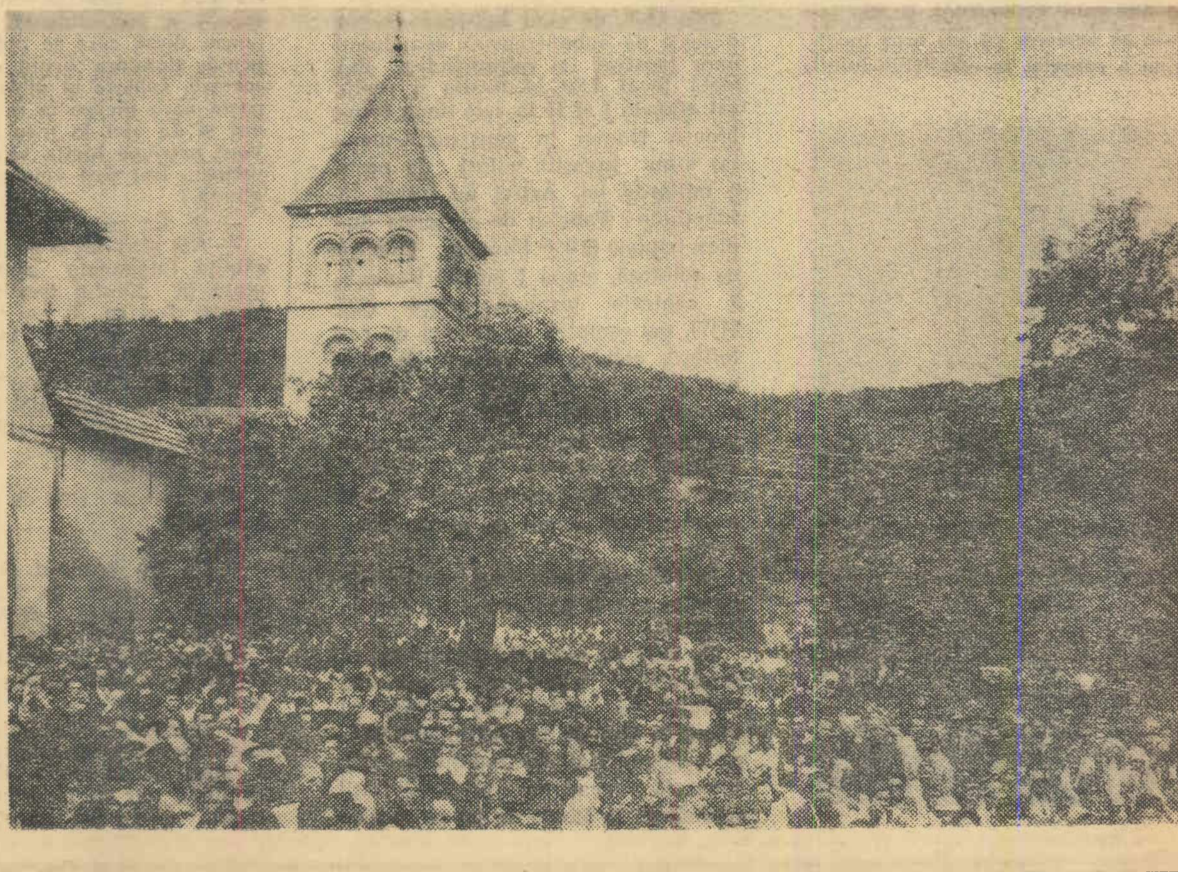
De la lespedea albă a mormîntului de marmură de Carrara al voievodului, aşezată într-o nişă, sub un baldachin caracteristic epocii în care goticul se armoniza cu motive ale Renaşterii sau influenţe orientale, pînă la broderiile lucrate aci (utilizînd modele bizantine care circulau în vremea lui Alexandru cel Bun), executate într-un spirit influenţat de pictura murală locală, — totul poartă pecetea unei arte autentice, de un rar gust estetic, dovedind existenţa unor artişti talentaţi, care realizează o sinteză organică între tradiţiile artei bizantine şi marile curente ale artei apusene, solicitînd în acelaşi timp spiritul popular, prin dezvoltarea tradiţiilor autohtone.

Acoperăminte de mormînt ca acel al doamnei Maria de Mangop (în care doamna e înfăţişată dormind cu mîinile pe piept sub o arcadă treflată, între console, purtînd coroana înaltă şi cercei lungi, într-un costum de brocart ca un „giulgiu măreţ"), impresionînd prin coloritul bogat şi totuşi discret, calm şi elegant, caracteristic simţului coloristic local, — ca şi alte asemenea acoperăminte sau pocroveţe, aere şi bederniţe sau epitrahiile brodate cu fire de aur şi argint, antimise, perdele de iconostas — atestă o înflorire excepţională a unor ateliere de broderie artistică, iar acele tetraevangheliere cu elemente de pictură profană, manuscrise miniate cu frontispicii votive, de o artă a scrisului ce egalează prin graţie şi eleganţă cele mai strălucite produse analoage europene, atestă existenţa unui centru puternic de caligrafi şi miniaturişti, numit de istorici „scriptoriul putnean", înfloritor în tot cursul domniei lui Ştefan cel Mare.

Cu acest unic tezaur, păstrat pînă azi, cu vechea biserică din Volovăţ, atribuită lui Dragoş, mutată la Putna de Ştefan cel Mare — cum spune tradiţia, cu legendara chilie scobită în stîncă a pustnicului Daniil Sihastru, evocat de cronicari şi poeţi ca bun sfetnic al domnului Moldovei în vremi de restrişte, cu muzeul ei ce atestă ecoul pe care istoria acestor locuri l-a avut în sufletul poporului nostru, cu amintirea serbării organizate aici în 1871 de studenţimea română, în frunte cu Eminescu şi Slavici, care iau iniţiativa comemorării a 400 de ani de la tîrnosirea bisericii, Putna este „un centru pentru toţi de acelaşi neam", — cum spunea A. D. Xenopol în discursul rostit cu acest prilej.

Azi, **„aceste locuri evocatoare care mărturisesc vechimea tradiţiilor noastre de luptă, de cultură şi civilizaţie, sînt o adevărată şcoală de patriotism şi încredere în forţa poporului care, stăpîn deplin pe soarta sa, continuă glorioasele tradiţii ale înaintaşilor"** — cum scriau în cartea de aur a Putnei conducătorii de partid şi de stat, în pragul comemorării a 500 de ani de la zidirea acestei mînăstiri.

Conf. Al. HUSAR

ani de la ctitoria PUTNEI

Congresul studențesc de la Putna

In anul 1869, împlinindu-se 400 de ani de la inaugurarea Mînăstirii Putna, studențimea română din capitala Austriei, constituită încă din anii anteriori în două societăți similare — **Societatea literară științifică a românilor din Viena** (1864) și **România** (1867) — a luat inițiativa organizării unui pelerinaj la mormîntul lui Ștefan cel Mare și, totodată, a convocării unui congres general al studenților români de pretutindeni.

Pentru realizarea acestei inițiative, îndrăzneață atît prin obiectivele propuse cît și prin amploarea pe care avea să o primească, s-a format în luna decembrie un comitet provizoriu. La 25 decembrie 1869 comitetul a lansat un apel către toți studenții români.

La 10 ianuarie 1870 comitetul da publicității și proiectul de program al serbării inițiate și al congresului studențesc, punctele pricipale ale acestuia fiind : decorarea mormîntului lui Ștefan cu un acoperămînt nou țesut din aur și catifea și împodobit cu cununi de flori și lauri ; așezarea la căpătîiul voievodului a unei urne de argint și a unei noi inscripții ; cuvîntarea de evocare a eroului, o mare manifestație populară ; dezbaterile congresului.

Inițiativa studenților din Viena a provocat în toate cercurile studențești și în toate straturile opiniei publice un larg și emoționant ecou, ea fiind îmbrățișată pretutindeni cu o satisfacție și un entuziasm vrednice de amintirea marelui voievod. Studenții bucureșteni, reprezentați de Ștefan C. Mihăilescu, G. Dem. Teodorescu, Gr. Tocilescu etc. au văzut în inițiativa luată „cel mai frumos și cel mai nobil mijloc prin care, departe de orice pasiune nedemnă, se va demonstra cu tărie cum înțelege tinerimea a-și împlini sacra datorie către istoria neamului său".

Un răspuns tot atît de entuziast s-a primit și din partea studențimii din Iași. Cuvinte dintre cele mai însuflețite se trimiteau de studenții de la Paris care precizau că și ei sînt preocupați de „realizarea aceluiași ideal politic, consumați de aceleași aspirațiuni, răpiți de aceleași speranțe", văzînd și ei în Ștefan cel Mare „un geniu superior", o personalitate istorică în a cărei evocare se cuprinde „concepția unei singure Românii". În același timp, de pretutindeni, se trimit comitetului importante sume de bani și daruri pentru realizarea patrioticei inițiative.

Războiul franco-german din 1870, cu inevitabilele lui încordări politice în toată Europa și îndeosebi în imperiul austro-ungar, a impiedicat însă manifestația proiectată, care a trebuit să fie amînată pentru anul viitor. Comitetul însuși, determinat de conjunctura politică și de necesitățile din ce în ce mai acute ale organizării, a trecut prin numeroase schimbări și remanieri, fiind prezidat rînd pe rînd de Nicolae Teclu, viitorul chimist de reputație europeană, Vasile Bumbac, tînărul poet bucovinean, pentru ca, în cele din urmă, conducerea să fie încredințată lui Ioan Slavici ca președinte, lui M. Eminescu — secretar, și lui Pamfil Dan — organizator financiar. La 19 ianuarie 1871 cele două societăți studențești din Viena se contopiseră de altfel într-o singură organizație, numită **România Jună**, care în legătură cu organizarea serbării de la Putna și-a asumat cele mai largi atribuții și răspunderi. Sufletul „României June" a fost, în timpul cît a stat la Viena, Eminescu. Organizarea și reușita serbării și a congresului de la Putna au fost în bună parte opera lui. „Fără el, scrie Ion Slavici în **„Amintirile"** sale, serbarea nu s-ar fi făcut", fiindcă deși Eminescu era un visător și un boem incorigibil, „atunci, cînd era vorba de durerile neamului românesc ardea în el un foc nestins și devenea om de inițiativă și de acțiune, stăruitor neînduplecat, care nu ne dădea răgaz, ci ne mîna mereu înainte".

Prin noul comitet condus de Slavici și Eminescu, pentru a se arăta că manifestația „trebuie să fie un act produs de o națiune întreagă", s-a lansat un nou apel. S-a cerut în același timp „junelor române" să brodeze pentru fiecare provincie românească cîte o flamură tricoloră pentru a fi așezate pe mormîntul viteazului voievod.

Prin Eminescu s-a luat contact cu Vasile Alecsandri care a fost solicitat să scrie un imn pentru Ștefan cel Mare, cu M. Kogălniceanu pentru a ridica prin participarea sa, prestigiul serbării.

Cel care a ținut ca serbarea să fie o expresie a întregului popor român a fost M. Eminescu care, într-o scrisoare adresată la 3/15 august 1871 lui D. Brătianu, îi amintea acestuia că „e o axiomă a istoriei că tot ce e bine e un rezultat al cugetării generale, și tot ce e rău e productul celei individuale... Ne vom lăsa, adăuga Eminescu, îndreptați de cugetarea și trebuințele poporului nostru, ne vom lăsa conduși de curentul ideilor națiunii și nu vom pretinde rolul de a conduce noi prin ideile noastre individuale".

În seara zilei de 14 august, în ajunul serbării, mii de români din toate colțurile provinciilor românești, cărturari de prestigiu, scriitori, istorici, poeți, artiști și nenumărați țărani au bătut cu emoție și pietate la porțile Putnei. Niciodată, avea să mărturisească mai tîrziu Slavici, nu s-au adunat la un loc atîția români pentru a sărbători pe neîntrecutul Ștefan. In fața acestora, în ziua următoare, după ceremonia religioasă făcută la mormîntul voievodului, s-au cîntat imnurile scrise de Vasile Alecsandri — fiindcă poetul, răpit de entuziasm, în loc de un imn, cum i se ceruse, a scris două — s-a înfățișat vibranta evocare a istoricului A. D. Xenopol, pe atunci student la Berlin, și, printre alte înălțătoare contribuții, o compoziție a tînărului Ciprian Porumbescu, care nu avea în acel moment decît 15 ani. „Tată, a exclamat tînărul compozitor acoperit de aplauzele mulțimii, am cîntat la întreaga Dacie".

A doua zi, în 16/27 august, după ce participanții la serbare au părăsit Putna, s-au deschis dezbaterile congresului studențesc care avea să țină pînă la 17/30 august.

Dezbaterile, la care au participat Ioan Slavici, M. Eminescu, Teodor Stefanelli etc. din partea studenților din Viena, iar din partea studenților de la București și Iași, Grigore Tocilescu, viitorul istoric, G. Dem. Teodorescu, cunoscut mai tîrziu ca folclorist, Iancu Brătescu, C. Istrati și alții, s-au desfășurat sub semnul unei mari însufletiri.

Congresul de la Putna, prin semnificația sa și prin caracterul problemelor discutate, a constituit o puternică manifestație de afirmare românească și el a avut consecințe dintre cele mai fericite asupra dezvoltării spiritului patriotic și a culturii naționale.

„Dacă efecte imediate ale acestui congres n-au fost, el a lăsat totuși anume dispoziții în sufletul unora și de n-ar fi decît rolul pe care Eminescu l-a avut în pregătirea lui și adîncul spirit patriotic pe care l-a derivat din el, și ar merita totuși să umple cîteva pagini din istoria culturii noastre" (George Călinescu).

Mesajul patriotic al primului congres studențesc român constituie și astăzi, raportat la problemele actualității, un îndemn stăruitor la cunoașterea și respectarea marilor tradiții și figuri progresiste ale trecutului.

Prof. Vasile NETEA

Ardeau cinci focuri vii...

Ardeau cinci focuri pe culmea de pe care a slobozit Ștefan Vodă săgeata. Ele simbolizau nu numai cinci veacuri de la ctitoria Putnei, unde se odihnește marele bărbat, ci și o permanență istorică — lupta de secole a poporului român pentru neatîrnare, pentru dreptate socială și fericire. Cele cinci focuri luminau în seara zilei de 10 iulie împlinirile pe care timpul prezent le-a înfăptuit.

Cu o seară înainte au început să curgă spre Putna, pentru a cinsti memoria lui Ștefan, oameni din toată Bucovina, din toată Moldova, din țara întreagă. Bărbați, femei și copii. Familii întregi, sate întregi. Veneau strănepoții, veneau din timp îndepărtat și de astăzi. Împinși de un simțămînt lăuntric, luminați la obraz, împăcați, severi totodată. Îmbrăcați în port de sărbătoare, în pieptarele lor de o tulburătoare frumusețe, tivite cu blană de jder. Întreaga noapte n-au contenit să sosească aici oamenii țării.

Duminică dimineața, cînd împrejurimile se scăldau în lumina unui soare cu totul și cu totul inedit, la Putna era prezentă o țară cu muncitorii și țăranii, cu intelectualii și cu artiștii, cu vîrsta matură, cu cea tînără, cu copiii. Mulțimea se mișca în șiruri dense și prelungi, în fluvii viguroase. Un fluviu trecea prin fața mormîntului marelui voievod plecînd frunțile asupra plăcii de marmură de Carrara încrustată în flori, alt fluviu se înălțase pe colina de pe care a pornit săgeata din arcul voievodului. Un fluviu intra în turnul de la intrare, unde au mas, acum aproape o sută de ani, Eminescu, Slavici și contemporanii lor. Un alt fluviu se îndrepta spre chilia lui Daniil Sihastru, sfătuitorul de taină și de prevedere al Măriei-Sale.

Ora 11. Fluviile umane se împreună la marea adunare de sub straja Turnului Porții. A fost evocată figura lui Ștefan cel Mare, personalitatea lui istorică, politică, militară și diplomatică. A fost evocată de asemenea cultura și arta, strălucite și de faimă, din epoca voievodului. Au ascultat oamenii care au adus cu ei aici, în inimile lor — moștenire peste veacuri ridicată pe culmi noi — mîndria realizărilor socialiste, oamenii care au ridicat ctitoriile moderne ale României.

A fost un moment de adîncă cinstire și laudă a trecutului glorios, totodată un angajament solemn pentru continuarea celor mai de preț tradiții ale poporului nostru, de înnobilare a lor.

Apoi mulțimea s-a îndreptat pe una din colinele din preajmă, unde pe o mare estradă s-a desfășurat un grandios spectacol folcloric. Cîntec, dans și voie bună în țară întinerită.

Încet se lasă amurgul. De pe colina din potrivă se ridică cinci flăcări înalte — rememorare și simbol a cinci veacuri de luptă și aspirație spre dreptate.

Domnul Ștefan cel Mare este viu !

Gh. SUCIU

Putna '66

● În aula Academiei Republicii Socialiste România a avut loc vineri, 8 iulie, o ședință comemorativă. Cu acest prilej, Mihai Berza, membru corespondent al Academiei, a susținut comunicarea „500 de ani de la zidirea Mînăstirii Putna", Gh. Ciobanu, șeful sectorului de folclor muzical din cadrul Institutului de etnografie și folclor, a vorbit despre „Școala muzicală de la Putna", iar Teodora Voinescu, șeful sectorului de artă veche românească din cadrul Institutului de istoria artei, a conferențiat despre „Însemnătatea Mînăstirii Putna pentru studiul artelor decorative din Moldova medievală".

Academicianul Victor Eftimiu a recitat versuri proprii închinate evenimentului.

● Sub auspiciile Direcției Generale a Arhivelor Statului și ale Muzeului de istorie din Suceava s-a deschis la Suceava o expoziție de documente asupra vieții sociale și culturale din epoca lui Ștefan cel Mare. Expoziția prezintă nu mai puțin de 70 de vechi documente, dintre care unele inedite, primite de la Arhivele de Stat din București, Iași și Suceava.

● Împlinirea a 500 de ani de la întemeierea Mînăstirii Putna, sărbătorită în cadrul manifestărilor internaționale organizate de U.N.E.S.C.O., a fost marcată la Iași printr-o ședință festivă de comunicări, ținută la Filiala Iași a Academiei Republicii Socialiste România. S-au ascultat cu interes următoarele comunicări : „Mînăstirea Putna în cadrul evenimentelor istorice de la începutul domniei lui Ștefan cel Mare" (conf. univ. Constantin Cihodaru), „Mînăstirea Putna în arta feudală din timpul lui Ștefan cel Mare" (conf. univ. Nicolae Corivan), „Școala greco-slavo-română de la Mînăstirea Putna secolele XV—XVI" (prof. univ. Ștefan Bîrsănescu, membru corespondent al Academiei), „Contribuția cercetărilor arheologice și istoricul Mînăstirii Putna (cercetător principal Alexandru Andronic) și „Legendele lui Ștefan cel Mare" (lector univ. Vasile Adăscăliței).

● La vechea cetate a Sucevei, colectivul Teatrului de Stat din Botoșani a susținut un spectacol cu piesa „Apus de soare" de Barbu Ștefănescu Delavrancea.

● La 10 iulie a avut loc, în cadrul marii adunări desfășurate sub straja Turnului Porții, un simpozion închinat aniversării. Au vorbit prof. Al. Vasilescu, prorector al Institutului pedagogic Suceava despre „Figura lui Ștefan cel Mare ca personalitate istorică, politică, militară și diplomatică" și Grigore Foit, cercetător științific, despre „Profilul cultural al epocii lui Ștefan cel Mare".

POPASURI ÎN BĂRĂGAN

POARTA GALBENĂ A BĂRĂGANULUI

Cel mai puţin cunoscător, ca să evite o rătăcire pe drumuri ocolitoare, se urcă dimineaţa în „transbărăganul" ce pleacă la oră fixă din Gara de Nord şi îşi deschide sufletul pentru lungă vreme de călătorie.

Iar celui care încă nu a băut în zori rouă de pe frunzele de lipan ale acestor tărîmuri, îi propunem pe această cale o drumeţie grabnică, fără popasuri prea dese.

Şi aşa ajungem la locul ce se numeşte Urziceni — aşezare a cărei etimologie se explică dintr-o dată cînd cobori pe strîmtura unor drumuri uscate, crăpate de sărătură, mărginite cu tufe prăfuite de urzici de toate neamurile.

Ialomiţa îşi strecoară firul firav pe sub poduri înalte, îmbrăţişează podgorii tinere (soi rar : „Cardinal"), lovind în bolovani ecoul binecunoscutei romanţe a celui care s-a dezrădăcinat de aceste locuri :

„Foaie verde foi ca viţa
Cînd eram pe Ialomiţa..."

La sediul Uniunii Raionale a C.A.P nu mai găsim decît centralista care ne informează că toată lumea a plecat de cu noapte pe teren, campania de recoltare a păioaselor fiind în toi. Atunci tăiem cîmpurile de-a dreptul spre amplasamentele G.A.S. „Urziceni" — fruntaş pe raion şi încercăm să facem o primă şi fructuoasă trecere în revistă a sectoarelor agricole şi zootehnice. Pămîntul — cernoziom gras — e răscolit de zeci de oameni care betonează silozurile pentru furajele de iarnă. Mustul copt al grîului ne cheamă să ieşim mai departe în cîmp, să cuprindem în cîteva ore zona subdeluroasă a Buzăului ; dar ne atrage mirajul tremurător al Fetei-Morgana tot mai spre miezul adevărat al Bărăganului.

PE RĂSCRUCILE DRUMURILOR

Cîndva, pe aceste locuri seceta îşi rostogolea valurile ei de dogoare strivind firele firave ale ierbii. Vînturi pustii năvăleau în satele neadăpostite, umpleau cotloanele cu pulbere mărunţită, secau apa din teica păsărilor ; caii crăpau pe ogrinjii uscaţi, cu ierburi arse agăţate în potcoave. Şi o tăcere de pustă ungea pămîntul crăpat cu năduşeala acră a foametei.

Acum trecem pe drumuri strîmte, printr-o mare galbenă, grea, legănătoare, în care se afundă somnoroase, ici şi colo, pîlcuri de combine, scuturîndu-şi aripile grele de soare.

Oamenii nu prea au timp de vorbă ; ochii lor urmăresc vracurile prin care grîul curge cu sunet de sticlă, bucurînd palmele întinse spre mîngîiere.

Vicepreşedintele Uniunii Raionale a C.A.P. Slobozia, **Constantin Vlădulescu**, inginer agronom-zootehnist, rosteşte cifre, date şi nume de oameni şi aşezări ca într-o poezie cu înţelesuri adînci.

Crearea U.R.C.A.P. a favorizat posibilitatea unei îndrumări apropiate şi a unui sprijin consecvent în toate sectoarele : aprovizionare, spaţii de depozitare, utilaje pentru condiţionarea seminţelor, îndrumări tehnice concrete pe teren pentru evitarea risipei, pentru o recoltare la timp şi efectuarea lucrărilor de calitate.

Grija faţă de om se realizează pe temeiuri noi. Principiul retribuţiei suplimentare la toate produsele, care deja a început după încheierea primelor cicluri de producţie, are un efect stimulator şi general. Un aspect deosebit îl prezintă relaţiile intercooperatiste în domeniul culturilor irigate (aspect specific Bărăganului actual, sistem ce se extinde într-un ritm intens pe toată suprafaţa cultivabilă).

Pe baza agregatelor de aspersiune în două schimburi, pe baza unor sisteme noi de pompare electrice, care se vor realiza în curînd, oamenii vor putea să îngenuncheze definitiv zeul secetei care-şi tîrăşte ultimele alaiuri ale paparudelor pe drumurile Bărăganului.

Paralel cu larga dezvoltare pe care o ia agricultura se întemeiază puternice sectoare zootehnice (Căzăneşti — complex modern de porcine), cumulate la extinderea cultivării unor suprafeţe întinse de culturi duble, pe baza irigării şi însilozării furajelor destinate îngrăşării animalelor de rasă.

Solul aspru al Bărăganului se dovedeşte a fi un bun nu numai în ramura agro-zootehnică ; în Urziceni şi Ţăndărei funcţionează fabrici de ţiglă şi cărămidă, iar în perspectivele noului plan cincinal este inclusă şi crearea unei industrii proprii acestor centre în plină modernizare şi dezvoltare.

FLORI VORBITOARE

Un tînăr poet, vechi prieten, spunea în finalul unei frumoase poezii :

„...Pune, mamă, pune în covor
Şi culoarea zilelor aceste !"

Mi-am amintit de aceste versuri cînd am descoperit o firmă modestă pe străzile Sloboziei : Cooperativa „Muncă şi producţie", ţesături de covoare pentru export.

Într-o sală înaltă, dar nu prea corespunzătoare, lucrează un buchet de tinere fete, conduse de Maria Petrescu — maistru de secţie. Pe uriaşe gherghefuri cu urzeală de bumbac răsucit, degetele inspirate ale fetelor brodează, cu fir de lînă vopsită în diverse nuanţe, motive naţionale din toate regiunile ţării, cu o iuţeală şi îndemînare surprinzătoare.

Tovarăşa Petrescu îmi spune că timp de 9 ani de cînd conduce această secţie, în care se lucrează comenzi primite din toate ţările lumii, nu a primit nici un refuz sau o reclamaţie de „necorespunzător". Privesc cîteva covoare înalte, grele şi descopăr printre alte motive naţionale o floare albastră şi violetă a Bărăganului, ciulinele — floarea secetei şi a ploilor rare, floarea distanţelor măsurate de vînt, floarea care a sensibilizat sufletul acestor fete tinere.

Mă gîndesc la o carte rară peste paginile căreia se rostogoleau halucinant vălătuci de ciulini şi mă bucur cînd văd că floarea aceasta amară se rostogoleşte şi astăzi mai departe, peste hotare, ducînd în ţările lumii mirosul stepei rodnice româneşti.

ALTE VEŞTI LA CAPĂT DE DRUM

Aflăm astfel că C.A.P. Ţăndărei este una din cele mai bogate cooperative din întregul raion şi cu cele mai largi perspective de dezvoltare, împreună cu C.A.P. „Prietenia româno-coreeană" din Făcăeni (preşedinte Toma Dimache), Săveni (preşedinte Ilie Crăciun, Erou al Muncii Socialiste), Sudiţi şi altele. Aflăm că în afara culturilor de bază ale Bărăganului (grîu, porumb, sfeclă de zahăr, floarea-soarelui, culturi tehnice), în afara bogatelor sectoare

zootehnice şi legumicole, se mai cultivă pe suprafeţe largi orez, pepeni, secară, ovăz.

Un aspect deosebit : se prevede ca într-un timp relativ mic să se irige întreaga suprafaţă cultivabilă cu porumb şi zeci de hectare cu vii şi pomi fructiferi. Şi ca urmare a tuturor muncilor şi a realizărilor obţinute, fondul ei de bază de 1 955 326 lei (1958) a crescut la sfîrşitul anului trecut la 5 386 211 lei.

S-ar mai putea vorbi de renumitele crescătorii de peşte, de culturile în rotaţie, de nivelul profesional şi tehnic al cooperatorilor asigurat prin învăţămîntul de masă organizat. Aici pînă şi numele soiului de grîu care împînzeşte întreg Bărăganul îşi are poezia sa specifică : „Triumf".

Dar ne cheamă drumul tot mai departe şi ochii se odihnesc pe întinderile netede ale orizontului. Grîul pare cuprins de o somnolentă împăcare cu sine, fărîmînd între spice fornăitul combinelor care se apropie de noi, vînturînd dogorile. Pe o astfel de căldură şi ciocîrliile stau în umbra bolovanilor la un loc cu guşterii verzi şi dropiile grase...

Dar undeva, nu prea departe, se simte pînă aici pulsaţia răcoroasă a altor tărîmuri la fel de bogate şi pline de taine : Delta Dunării.

Gheorghe ISTRATE

viața
studențească

CE ADUCE NOU CONCURSUL DE ADMITERE ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR ANUL ACESTA

Interviu cu tov. conf. univ. AUREL POP, director general în Ministerul Învățămîntului

— Așa după cum s-a mai anunțat în presă, concursul de admitere va consta din trei sau patru probe la două discipline de profil. De exemplu, la Facultatea de filologie, secția limbă și literatură română, se vor da o probă scrisă și una orală la literatura română și o probă scrisă la limba română. De asemenea, la Facultatea de chimie industrială examenul constă din două probe scrise — chimie și matematică — și una orală de chimie. Aceasta reprezintă simplificarea și totodată concentrarea eforturilor depuse de candidați.

— Evident, dar în aceste condiții crește exigența examinatorilor care au prilejul să verifice temeinic pregătirea de specialitate a candidaților, aptitudinile lor. Concomitent, candidații trebuie să facă dovada unei solide pregătiri generale cultural-științifice, a stăpînirii limbii române și a folosirii corecte a formelor gramaticale atît în vorbire cît și în scris.

— În ce constă caracterul complementar al programei analitice stabilite pentru disciplinele de concurs?

— Pentru evitarea supraaglomerării candidaților și a paralelismului cu examenul de bacalaureat, începînd din acest an materia cerută la concursul de admitere va completa, în măsura posibilităților, pe cea prevăzută în programele examenului de bacalaureat însumînd în același timp și cunoștințele reclamate de aceste programe. Se înțelege că la examenul de admitere nu se vor pretinde din partea candidaților decît cunoștințele cuprinse în manualele școlilor de cultură generală, valabile în anul școlar 1965—1966. Programele diferitelor discipline au fost reduse. De exemplu: Algebra și trigonometria pentru secțiile de matematică de la Universități; Chimia anorganică pentru secția Merceologie de la I.S.E. De asemenea, s-a renunțat la includerea în programă a Chimiei organice pentru secțiile Geologie de la Facultatea de geologie-geografie și Geochimie de la Facultatea de biologie-geografie.

— Selecționarea candidaților la Institutul de arhitectură, institutele de teatru și la conservatoare cu excepția Facultății de compoziție, dirijat, pedagogie prezintă unele particularități, în primul rînd — organizarea concursului de admitere pe etape. La institutele de artă menționate, prima etapă în care se dă o probă de aptitudini este eliminatorie. La Facultatea de arhitectură și urbanism etapa eliminatorie constă din două probe practice: desen tehnic și desen liber. Cum se vor calcula rezultatele obținute în această primă etapă?

— La Institutul de teatru examenul primei etape, eliminatorie, va fi calificat cu „admis" sau „respins". La Institutul de arhitectură ca și la secțiile de canto și instrumente de la conservatoare, în prima etapă, se dau calificative care intră în calculul mediei finale a concursului. La Institutul de arhitectură cele două probe practice ale primei etape se notează fiecare în parte, se calculează media, iar dacă rezultatul ei este minimum 5, candidatul este admis în etapa a doua, chiar dacă una dintre probele practice a fost notată sub limită.

— Ce noutăți prezintă rețeaua instituțiilor de învățămînt superior din acest an?

— Voi aminti două dintre cele mai însemnate: înființarea Universității din Craiova, care va cuprinde facultăți cu specific tehnic, economic, agronomic, umanistic etc., precum și crearea unei secții de sociologie la Facultatea de filozofie din București.

— Puteți să ne prezentați cîteva detalii referitoare la profilul acestei secții?

— În vederea pregătirii unui corp special de cercetători ai vieții sociale, cu o înaltă conștiință politică, cunoscători ai metodelor și tehnicilor contemporane de cercetare, ai realităților țării noastre, în care au avut loc adînci prefaceri social-economice, începînd din această toamnă la Facultatea de filozofie din București se înființează o secție de sociologie.

Datorită pregătirii primite în facultate, absolvenții acestei secții își vor putea aduce contribuția la îmbunătățirea conducerii și organizării vieții sociale, la perfecționarea activității organelor de stat și a organizațiilor obștești, la rezolvarea mai eficientă a problemelor practice ale construcției socialiste. Programa secției cuprinde, printre altele, studiul materialismului, al economiei politice, al socialismului științific. De asemenea — Istoria României, istoria P.C.R., istoria filozofiei, istoria doctrinelor politice, istoria sociologiei, sociologie concretă, etnografie și folclor, psihologie, logică, etică, geografia economică a patriei, statistică socială, teoria probabilității și statistică matematică, metodele și tehnică cercetării sociologice ș.a.

— O altă noutate?

— De fapt nu este vorba de o noutate. Dar are cumva acest caracter pentru că în fiecare an o nouă generație pășește într-o nouă etapă a vieții: alegerea și însușirea unei profesiuni. Această noutate din viața fiecărui tînăr prezintă pentru el un interes primordial pentru că alegerea profesiunii este o problemă de viață. „Problema" nu se cere însă a fi rezolvată în exclusivitate de tînărul candidat ci avînd concursul pozitiv al profesorilor săi, al părinților, al societății noastre. Laolaltă, obiectiv, pot judeca în ce măsură există o motivație a visurilor de viitor ale tînărului în aptitudinile și capacitatea sa, în cerințele primordiale pe care economia și cultura noastră le impun.

G. E.

CU PROFESORII NOŞTRI DESPRE ADMITERE

Anul acesta candidaţii la examenul de admitere în facultăţile de medicină vor susţine probe scrise la anatomia şi fiziologia omului, la chimie organică, precum şi la chimie anorganică. Examenul oral va consta numai dintr-o probă la anatomie. La Facultatea de farmacie examenul prezintă un caracter oarecum diferenţiat: probe scris şi oral la chimie şi oral la botanică. Pentru a face cunoscute candidaţilor unele dintre exigenţele pe care le ridică admiterea la aceste facultăţi ne-am adresat tovarăşilor:

Prof. dr. docent MIRCEA MEZINCESCU, şeful catedrei de chimie biologică I de la Facultatea de medicină, I.M.F. — Bucureşti.

— Atît la examenul de admitere cît şi în cursul studiilor universitare se acordă o importanţă deosebită cunoaşterii aprofundate a chimiei. De ce?

— Nu întîmplător. Medicina şi farmacia s-au dezvoltat o bună perioadă de timp paralel cu chimia. Medicii de altădată erau adesea şi farmacişti, iar pregătirea medicamentelor cerea negreşit cunoaşterea chimiei. Astfel se explică de ce în facultăţile de medicină studiul chimiei a prezentat întotdeauna o importanţă de prim ordin. În ţara noastră învăţămîntul chimiei în Facultatea de medicină a fost asigurat de chimişti cu renume, care se numără printre fondatorii şcolii româneşti de chimie. Astfel a fost profesorul Constantin Istrati. În epoca dintre cele două războaie mondiale în Facultatea de medicină studiul chimiei generale s-a ridicat la un nivel superior, comparabil cu învăţămîntul de chimie generală de la facultăţile de ştiinţe. Acest învăţămînt era socotit indispensabil pentru ca viitorii medici să poată înţelege constituţia substanţelor medicamentoase şi relaţiile dintre constituţiile şi activităţile fiziologice ale acestor substanţe astfel încît să poată studia temeinic farmacologia şi alte discipline înrudite. Însă de atunci, în mod progresiv, s-a ajuns să se cunoască într-o măsură din ce în ce mai aprofundată reacţiile chimice care stau la baza tuturor manifestărilor vieţii, înţelegîndu-se totodată că maladiile sînt provocate, în general, de anomalii în desfăşurarea unora sau altora dintre aceste reacţii. În aceste condiţii, biochimia a luat o mare dezvoltare; de asemenea, a devenit evident că studiul medicinii presupune cunoştinţe foarte cuprinzătoare de chimie biologică. Aceasta se bazează însă pe chimia pură şi studiul ei reclamă cunoştinţe largi şi aprofundate în acest domeniu. Mult timp la Facultatea de medicină s-a predat în primul rînd un curs de chimie generală, reprezentînd o completare şi o reîmprospătare a cunoştinţelor din liceu, care era urmat apoi de un curs de biochimie.

— Prin ce se caracterizează azi învăţămîntul chimiei în facultăţile de medicină?

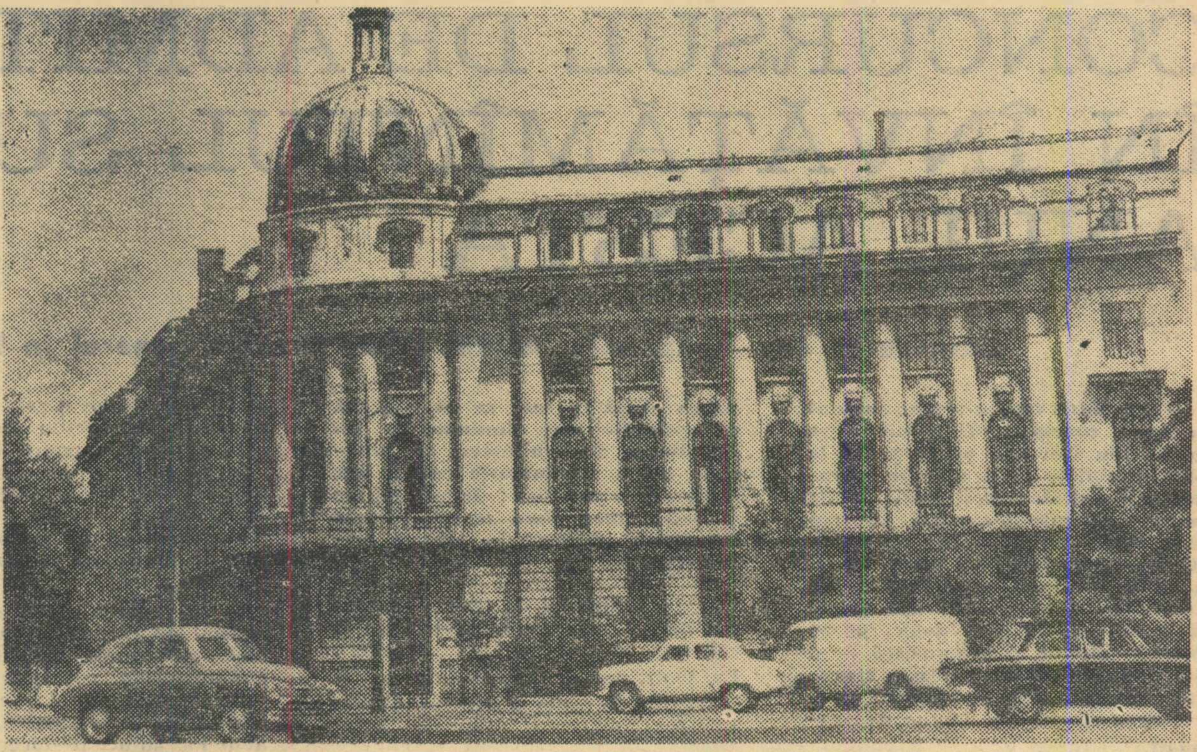
— Progresul chimiei biologice a condus la descoperiri multiple în acest domeniu, de cea mai mare importanţă pentru un medic, iar expunerea lor a ajuns să reclame foarte multă vreme. Aşa încît, pentru a se preda biochimia în mod corespunzător, fără să se prelungească prea mult durata întregului învăţămînt, a fost necesar să se simplifice studiul chimiei generale. Azi el este inclus în învăţămîntul de chimie biologică şi este constituit de completări şi dezvoltări ale materiei predate în liceu. Iată de ce tinerii admişi la facultăţile de medicină trebuie să stăpînească foarte bine această materie, aşa încît să fie în măsură să asimileze perfect completările ce i se aduc şi să-şi poată crea o bază solidă de chimie pură indispensabilă studiului chimiei biologice care, la rîndul ei, le este indispensabilă pentru însuşirea altor materii fundamentale ca fiziologia, fiziopatologia şi medicina internă.

— În ce mod aceste noi cerinţe ale învăţămîntului medical se reflectă în exigenţele pe care le ridică examenul de admitere?

— Tocmai aceste cerinţe noi, în legătură cu obligativitatea unui învăţămînt aprofundat de chimie biologică şi cu nevoia ca studenţii să intre în facultate avînd cunoştinţe serioase de chimie generală, au dus progresiv la creşterea importanţei chimiei la examenul de admitere. Într-adevăr, studiul unora dintre disciplinele predate în liceu este reluat de la început în cadrul învăţămîntului medical; însă, după cum s-a spus, materia de chimie studiată în liceu nu mai este predată din nou în facultate; dimpotrivă, chimia predată studenţilor presupune cunoaşterea aprofundată şi definitivă a materiei din liceu.

— Există o „cheie" a succesului la examenul de admitere în ce priveşte chimia?

— Se înţelege. Şi ea se află la îndemîna oricui stăpîneşte temeinic cunoştinţele fundamentale de chimie predate în liceu, ceea ce nu este de altfel aşa de greu, deoarece la facultatea de medicină nu se va insista asupra unor chestiuni în legătură cu chimia industrială, foarte importante pentru candidaţii la alte facultăţi. Aceasta îngăduie candidaţilor să-şi concentreze atenţia în vederea asimilării noţiunilor fundamentale de chimie generală, anorganică şi organică, printre care cităm drept exemple: noţiunile fundamentale cu privire la atomi şi molecule — în legătură cu legile fundamentale: Dalton, Proust etc; structura atomilor; clasificarea elementelor; teoria formării combinaţiilor; natura şi clasificarea reacţiilor chimice; clasificarea combinaţiilor; electroliţii şi neelectroliţii; aciditatea şi bazicitatea; hidroliza; oxidaţia şi reducţia. O importanţă tot atît de mare trebuie acordată şi noţiunilor de chimie organică, de fapt sumare, pe care elevii le studiază în clasa a XI-a. Şi în această privinţă accentul trebuie pus pe natura şi clasificarea diferitelor substanţe organice, pe constituţia şi structura moleculelor lor, pe proprietăţile chimice ale substanţelor, manifestate în reacţiile la care acestea au loc, problemele de tehnologie (a petrolului, zahărului, mătăsii artificiale etc.) fiind trecute pe al doilea plan.

Institutul de studii economice „V. I. Lenin" — Bucureşti.

— Potrivit observaţiilor făcute la examenul de admitere din anii trecuţi, ce recomandaţi actualilor candidaţi?

— În anii trecuţi, mulţi candidaţi n-au obţinut la concurs rezultate corespunzătoare eforturilor pe care le-au depus pentru însuşirea materiei deoarece nu au făcut o distincţie suficientă între noţiunile fundamentale ale chimiei — care trebuie stăpînite definitiv, asimilate în profunzime — şi o serie de date de ordin descriptiv privind proprietăţile imediate şi metodele de obţinere industrială a multora dintre substanţele studiate. În pregătirea materiei pentru concurs trebuie să se depună cele mai mari eforturi în direcţia înţelegerii aprofundate a noţiunilor de bază care trebuie asimilate definitiv, nu numai reţinute în formulările lor obişnuite. Desigur, toată materia trebuie studiată temeinic, însă nu are nici pe departe aceeaşi importanţă pentru obţinerea unui rezultat mulţumitor, spre exemplu, pe de o parte înţelegerea temeinică a legii lui Avogadro, iar pe de altă parte simpla reţinere a procedeului de extragere a zahărului din sfeclă.

Prof. dr. docent EMIL REPCIUC, şeful catedrei de anatomie II de la Facultatea de medicină, I.M.F.-Bucureşti

— Unii candidaţi la examenul de admitere vin cu un bagaj de cunoştinţe în domeniul anatomiei şi fiziologiei care depăşeşte nivelul manualelor de liceu?

— Nu vă pot contrazice. Anii trecuţi un mare număr de tineri au adus în răspunsurile lor la examen argumente, explicaţii, exemple care nu erau cuprinse în manualele şcolilor medii. Aş vrea însă să subliniez că acest lucru nu trebuie să-i intimideze pe ceilalţi deoarece aprecierea pregătirii candidaţilor se face tot în funcţie de precizia şi soliditatea cunoştinţelor căpătate din manuale. Ne interesează nu atît bogăţia cunoştinţelor, care va spori pe parcursul studiilor universitare, cît profunzimea lor.

Deci şi pentru anatomie ca şi pentru alte materii de examen — în cazul acestei facultăţi — chimia — cerinţa primordială este precizia şi siguranţa celor învăţate. În consecinţă, sfătuiesc pe candidaţii la admitere în Facultatea de medicină să nu-şi irosească timpul culegînd de ici şi de colo cîte ceva, ci să insiste cu perseverenţă asupra capitolelor parcurse în liceu şi pe care programa în curs de publicare le va preciza.

— Ce alte sfaturi le puteţi da?

— În primul rînd o precizare la cel anterior: folosirea numai a manualelor de anatomie din ultima ediţie. Cele anterioare conţin unele formulări inexacte în capitolele privitoare la anatomia aparatului circulator (distribuţia vaselor mari care vin şi pleacă de la inimă), anatomia aparatului digestiv şi urinar.

De asemenea, aş preveni pe tinerii candidaţi asupra tendinţei constatate cu prilejul altor examene de admitere, de a înlocui cunoştinţele ştiinţifice reale, precise cu găselniţe de moment, de domeniul fanteziei, fiţuicilor sau altor surse. Acestea s-au dovedit întotdeauna falimentare.

În sfîrşit, ca profesor şi specialist consider că cei care vor să se dedice profesiunii de medic trebuie să reflecteze serios la cerinţele pe care această meserie le reclamă.

Cît priveşte alegerea domeniului medicinii pentru care se vor pregăti, cred că băieţii pot aborda cu mai mult curaj ca pînă acum Facultatea de pediatrie, unde afluxul fetelor este explicabil. Trebuie însă să se asigure viitorului specialişti pentru ramuri ca traumatologia, ortopedia şi chirurgia pediatrică, unde, în genere, se manifestă mai mult băieţii.

— Care este „punctul slab" la admitere al examenului de anatomie?

— De fapt nu sînt convins că ar fi unul singur. S-au observat deficienţe variate de la candidat la candidat. Aceleaşi părţi ale programei erau însuşite diferit. Cred că e bine ca recapitulînd materia, pe lîngă altele, să se insiste la problemele de celule, ţesuturi, dezvoltare, embriologie etc.

G. R.

Gramatica limbii române la... concurs!

S-a vorbit — şi se vorbeşte adesea — despre lingvistică, în general şi despre gramatică, în special, ca despre o „algebră" a limbii. Nimic senzaţional în aceste afirmaţii: gramatica, aşa cum o înţelegem astăzi, trebuie să se apropie de matematică, mai precis, de logica matematică. A învăţa sistematic gramatica nu înseamnează atît a cunoaşte sensurile redate prin formele şi construcţiile gramaticale, cît mai ales a cerceta sistemul de relaţii şi proprietăţile elementelor de relaţie, adică aspectul funcţional al limbii, modul cum e organizat în limbă conţinutul comunicării.

Iată de ce înţelegerea unui text şi analiza lui gramaticală creează pentru candidaţi, adesea, un mare „obstacol lingvistic". Programa analitică a concursului de admitere este lapidară în ce priveşte gramatica. Nu există un manual practic de analize gramaticale pentru concurs şi, ce e şi mai regretabil, în liceele noastre încă nu s-a introdus predarea gramaticii. Ba mai mult: nu există nici o nomenclatură gramaticală uniformă şi, adesea, punctele de vedere ale soluţiilor diferă de la un centru universitar la altul sau chiar de la o facultate la alta.

Practic, o întrebare legitimă pentru candidaţii la concursul de admitere în facultăţile cu profil filologic: în ce constă examenul scris la gramatica limbii române? După cum se ştie, anul acesta, la toate facultăţile de filologie, la limba română se dă numai o probă scrisă. Răspunsul trebuie dat diferenţiat: a) la facultăţile cu specialitatea principală limba şi literatura română se dă o probă

scrisă la limba română adică la gramatica limbii române ; b) la facultățile care au limba și literatura română ca o a doua specialitate (secundară) se dă o singură probă scrisă la limba și literatura română (în răstimpul a două ore).

Răspunsul pentru punctul a : proba scrisă la limba (gramatica) română constă dintr-o chestiune teoretică și o analiză gramaticală (sintactică și morfologică) de text la nivelul unui bacalaureat și **nu** al unui examen de admitere în clasa **a** IX-a de liceu. Precizăm aceasta fiindcă, adesea, candidații se mărginesc la nivelul cunoștințelor din manualul de gramatică de clasa **a** VIII-a, ceea ce e mult prea puțin. În programa liceelor există un număr de ore (e drept, cam redus) rezervat analizelor gramaticale și stilistice, discutării celor mai dificile probleme de gramatică, lexic, ortografie, ortoepie, punctuație. Pe de altă parte, candidații de la secția umanistă au învățat limbi străine, unde problemele — teoretice cel puțin — de gramatică descriptivă au putut fi cunoscute și consolidate prin comparație cu gramatica limbii române.

Cum prin concursul la gramatică se urmărește **gîndirea lingvistică** a candidatului, expunerea ca și analiza textului trebuie să demonstreze cum un fragment din vorbire (de comunicare) constă dintr-o succesiune de unități, legate între ele, care se condiționează reciproc. Analiza se face la diverse niveluri : al frazei, al propoziției, al părților de propoziție (al sintagmelor), al cuvintelor, al morfemelor și al fonemelor. Altfel zis, trebuie să se arate cum se stabilesc relațiile dintre cuvinte, propoziții sau fraze, care este interdependența din interiorul unui lanț de asemenea elemente (propoziții, sintagme, cuvinte etc.).

Înțelegerea acestor unități lingvistice se raportează la o serie întreagă de cunoștințe dobîndite în liceu cu ocazia studiului limbilor. Perceperea textului supus analizei gramaticale devine, în felul acesta, o operație complexă.

De pildă, la un subiect teoretic **Propoziția subiectivă** se vor da ca elemente esențiale : a) definiția și stabilirea raportului de echivalență, nonechivalență sau implicație între **subiectivă** și **subiect** ; b) stabilirea elementelor de relație prin care se introduce subordonata subiectivă (pronume sau adjective pronominale relativ-interogative sau nehotărîte, prin adverbe sau locuțiuni adverbiale relativ-interogative, prin conjuncții sau prin absența elementelor de relație, adică parataxă, juxtapunere sau alăturare ; c) frecvența și distribuția elementelor de relație (**că** și **să** sînt mai frecvente decît **de**), dizlocarea acestora (de exemplu : „Trebuie **ca**, pînă vin eu din oraș, **să** termini lucrarea", cu intercalarea unei subordonate, sau „E posibil **ca** pînă mîine **să** se schimbe vremea", cu intercalarea unei părți secundare de propoziție) ; d) construirea subiectivei în funcție de natura elementului **determinat** de regentă care asigură segmentarea enunțului, arătîndu-se că subiectiva e cerută de verbe unipersonale ca formă și impersonale prin sens („**Trebuie** să plecăm" ; „**Se cuvine** să ajuți pe cineva" etc.), de verbe personale devenite impersonale („**Se zice** că vom pleca"), de expresii impersonale („**E posibil** să vină"), de adverbe predicative („**Probabil** că se va întoarce") ; e) modurile folosite în subordonata subiectivă (cu exemple analizate) și în sfîrșit, f) existența subordonatelor subiective indirecte, avîndu-se în vedere scopul comunicării.

După cum se vede, examinatorul, în aprecierea lucrării, are în vedere criteriul calculului bogăției claselor de elemente, cum se face segmentarea comunicării, cum se inventariază elementele de relație în funcție de context. În acest fel ne putem da seama de ceea ce numeam mai înainte **gîndirea lingvistică** (= matematică) a candidatului, pe baza restructurării unui material învățat în școala generală și în liceu. În fond, nu este vorba decît de puterea de explorare a efectului elementelor constitutive ale enunțului limbii.

Răspunsul pentru punctul b : **analiza gramaticală a textului**. Îmi vine în minte prima întrebare pe care și-o pun candidații cînd ies din sala de examen : „Cîte propoziții ți-au ieșit ?". Oare acesta este criteriul esențial ? Nicidecum. E aceeași situație cu a unui candidat ieșit de la o probă de analiză matematică : „Ce rezultat ți-a dat ?". În felul acesta mulți se entuziasmează, socotind că „au făcut bine", pentru ca, deseori, să aibă surprize, cînd se comunică rezultatele.

E adevărat, tentația textului e mare, dar, în practică, o analiză gramaticală nu se reduce la stabilirea unui număr **n** de propoziții. În fond, avem a face cu o succesiune de operații efectuate la diverse niveluri. Astfel, la nivelul frazei : a) se va avea în vedere numărul de propoziții prin stabilirea numărului egal de predicate, inclusiv a auxiliarelor sintactice, la **moduri predicative** ; b) delimitarea propozițiilor prin identificarea elementelor de relație (pronume și adjective pronominale relativ-interogative și nedefinite, adverbe relative, conjuncții sau locuțiuni conjuncționale subordonatoare, parataxa) ; c) izolarea propozițiilor și tipologia lor (principale, subordonate) ; d) stabilirea raporturilor și definirea funcțiilor ; e) segmentarea propozițiilor incidente și a construcțiilor gerunziale și participiale. La nivelul propoziției, metoda analizei în sintagme (ca părți principale sau secundare ale propoziției) își propune să examineze tipurile de relații pe care le contractează cuvintele cu ajutorul, în primul rînd, al propozițiilor și al locuțiunilor prepoziționale, al articolelor (hotărîte și nehotărîte), al auxiliarelor morfologice și sintactice etc.

După aceste operații urmează analiza morfologică a cuvintelor prin care se stabilesc categoriile gramaticale (gen, număr, caz, declinare, timp, mod, diateză, persoană, grad de comparație, articulare etc) prin care candidatul își poate da ușor seama și de funcțiunea sintactică a cuvîntului.

Dintre problemele practice de la concursul de admitere ne-am putut da seama că greșelile cu cea mai mare frecvență sînt :

1) nedisocierea elementelor de relație alăturate, dar care introduc tipuri diferite de propoziții (de exemplu, o frază care începe cu : „Și pînă ce să-mi răsucesc..." presupune dizlocarea lui **și** de **pînă ce**). Aici nu trebuie să se uite tipurile de intercalări ;

2) confundarea pronumelui personal în genitiv (lui, ei, lor) cu adjectivul sau pronumele posesiv („în cartea **lui**", **lui** este un atribut pronominal genetival exprimat printr-un pronume personal, pe cînd ex. „cartea **sa**", **sa** este atribut adjectival exprimat printr-un adjectiv posesiv care stă în același caz, gen și număr cu determinatul. În „cartea sa este bună", **să** este în nominativ ; în „am citit cartea **sa**", **sa** este în acuzativ etc.). Confuzia merge mai departe uneori, cînd orientarea este mecanică, formală : în **mila ta**, sau **a ta milă** avem a face numai cu un adjectiv posesiv, deși **a ta**, din cauza topicii, în primul rînd, are aceeași formă cu pronumele posesiv.

3) atributul pronominal în dativul posesiv se confundă cu adjectivul posesiv (ex. : „la glasu-i", „mîna-ți" etc.) ;

4) Pronumele personal **dînsul, dînsa, dînșii, dînsele** este **pronume personal**, nu de politețe (cazul acesta este un element de limbă familiară, adesea, dialectală, chiar și cu alte sensuri : „soț" etc.) ;

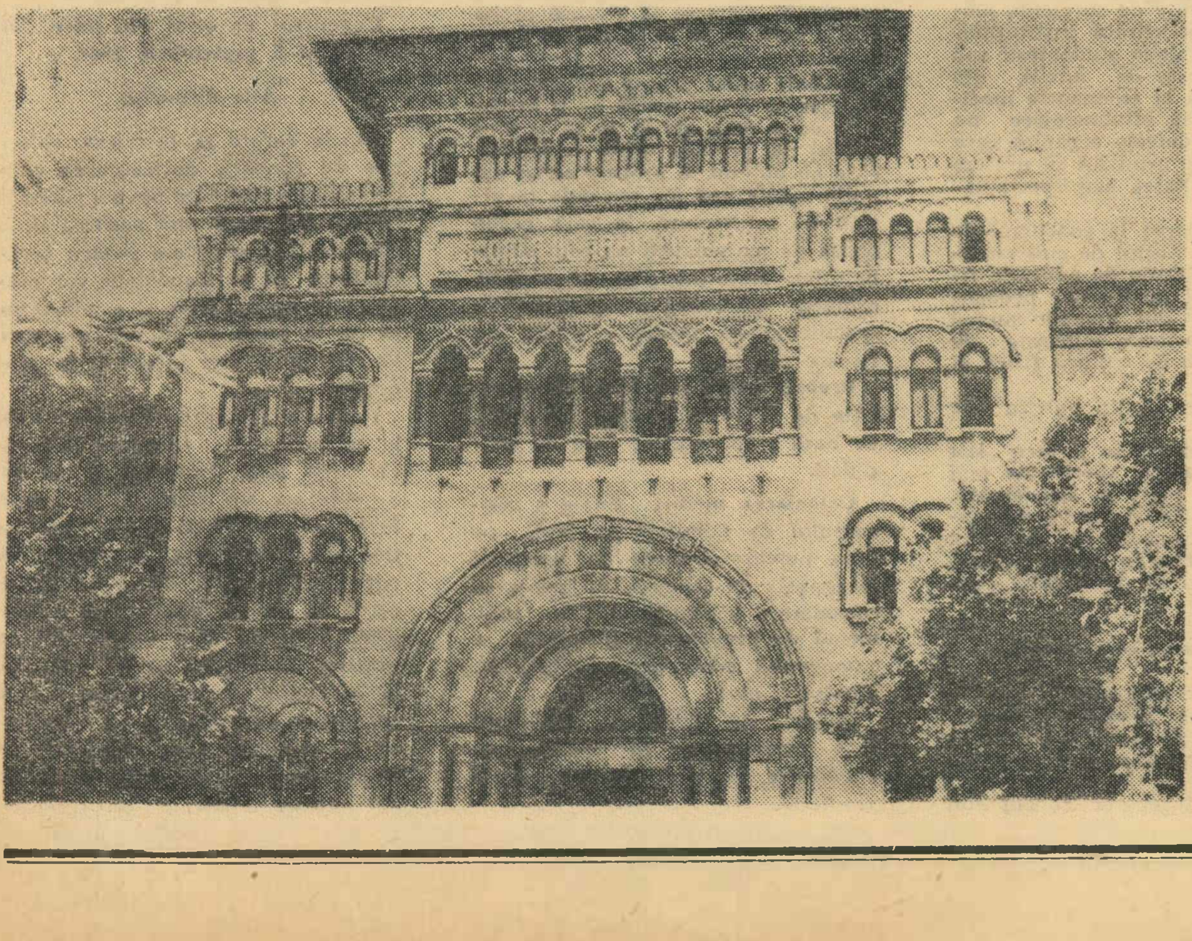
5) topica inversă a numelui predicativ trece adesea neobservată (ex. : **mai drept e** ca să mor ; **așa-i** etc.) ;

Și exemplele s-ar putea înmulți. Am semnalat doar cîteva, în speranța că, aici, vom mai interveni, la inițiativa lăudabilă a revistei noastre studențești.

Vedem deci că, în analiza noastră, intervine un element de vigoarea matematicii. În practică se fac calcule, segmentări posibile cu mai multe variante prin operații extrem de laborioase, printr-un proces gîndit de matematizare a limbii, strîns legat de logică și de psihologie.

Fără îndoială că, privită în felul acesta, gramatica limbii române nu mai constituie un „obstacol" pentru concurs. Studiul limbii devine un agrement, iar descrierea și analiza ei trebuie să se facă pe baza poziției reciproce a diferitelor elemente, la diferite nivele, pe baza relațiilor paradigmatice și sintagmatice contractate de elementele limbii. Aici este cheia succeselor analizei limbii și a... examenului !

Lector univ. Gh. POALELUNGI

Concursul de admitere

Momente principale

Terminarea învățămîntului mediu și promovarea examenului de bacalaureat ridică pentru fiecare din cei cîteva zeci de mii de tineri problema cea mai dificilă : **alegerea specialității**. Acum se pune problema a ceea ce vei face, cum vei face și a ceea ce vei putea să faci. Or, cunoașterea din vreme a unor anumite trăsături necesare dezvoltării de perspectivă în una sau alta dintre specialități constituie esențialul.

Pentru multele zeci de mii de tineri concursul de admitere în institutele de învățămînt superior ridică problema esențială a pregătirii.

Axîndu-mă numai pe învățămîntul superior tehnic, voi expune unele puncte de vedere, deoarece această problemă conține o așa de mare varietate de unghiuri din care poate fi privită încît nu se poate spune că nu se va pierde nici unul.

Se întîmplă să constați — la examenul de bacalaureat — că un candidat care spune că vrea să îmbrățișeze o specialitate anumită nu a ieșit cu nimic din cadrul manualului. Nu a citit o broșură, nu a consultat o revistă, nu s-a documentat cu nimic în plus. Cei mai mulți nu pot susține o cît de slabă discuție, în care să argumenteze de ce au ales acea specialitate. Iar unii confundă, de exemplu, practica strîmtă a cunoașterii unor scheme de la aparatele de radio sau a aparaturii electrice de menaj cu chemarea pentru a fi electronist. Sînt mulți care cred că inginer înseamnă o simplă acumulare de scheme și formule. Nu numai o dată am dus discuții interminabile cu părinți — sau chiar cu tineri — care căutau să mă convingă cu asemenea argumente că fiii lor sînt chemați să urmeze „Electronica" și nu altceva, deși din punct de vedere al matematicii posibilitățile lor erau mediocre. Chiar dacă acești oameni — care în altă ramură ar face mult mai mult — au reușit printr-o muncă deosebită să intre în Facultatea de electronică, ei nu au reușit să-și însușească bagajul matematic necesar și au trebuit să părăsească facultatea epuizați, sau altfel (exmatriculați, repetenți etc.).

O altă latură a problemei este aceea a pregătirii pentru acest concurs, pregătire care începe odată cu clasa a XI-a și se accentuează cu un maximum de efort în lunile iulie și august. Dar această pregătire de cel puțin un an întreg este de cele mai multe ori o pregătire de drogare maximă în scopul obținerii unei medii de intrare.

Pregătirea unui candidat la concursul de admitere în învățămîntul tehnic superior nu trebuie să fie axată pe linii formale, pe scheme care caută să elimine întîmplarea de a nu fi trecut în revistă tipuri de probleme, rețete de gîndire memorativă. Candidatul trebuie să-și axeze pregătirea pe asimilarea și sedimentarea elementelor fundamentale, proprietăților caracteristice, condițiilor de bază cu ajutorul cărora oricînd să poată reconstitui demonstrații, teoreme etc. Să mînuiască cu ușurință fundamentele cu ajutorul cărora să se poată genera șirurile de raționamente necesare rezolvării — mai bine zis — expunerii răspunsurilor juste atît la subiectele teoretice sau practice — aplicative — atît oral cît și la lucrări scrise.

Candidatul în pregătirea lui trebuie să învețe și să fie învățat să gîndească, să deducă prin raționamente proprii ceea ce trebuie să folosească din cunoștințele acumulate și nu prin analogii cu alte probleme rezolvate sau cu subiecte tratate.

Educația gîndirii, a inițiativei, este definitivă și folositoare și pe mai tîrziu, ea stă la baza activității de concepție ; memorizarea și analogia sînt de domeniul mecanizării, al mașinilor electronice.

Aș mai atrage atenția că pregătirea, educarea candidaților în vederea concursului de admitere mai trebuie axată și pe elementul **timp materialmente util** pentru gîndire și efectuarea lucrărilor.

Pe cîți candidați la admitere i-am întrebat dacă vreodată au lucrat un grup de probleme date la o probă de examen în una din sesiunile precedente, cu ceasul pe masă, pentru a marca timpul util, au răspuns surprinși că nu au înțeles că aceasta folosește pentru a-și da seama de rapiditatea cu care gîndesc, de modul sistematic în care își pot organiza lucrul. Dar nici culegerile de probleme existente, nici manualele nu pun sub nici o formă atari probleme. Or, la admitere, cînd trebuie rezolvate probleme într-un timp limitat, educarea rapidității de calcul contează foarte mult.

Prof. univ. Haralambie IONESCU

CONDIŢIILE DE ADMITERE ÎN INSTITUŢIILE DE ÎNVĂŢĂMÎNT SUPERIOR ÎN ANUL UNIVERSITAR 1966 — 1967

Admiterea în institutele de învăţămînt superior — cursuri de zi, serale şi fără frecvenţă — se face prin concurs.

Concursul este unic pentru toţi candidaţii; admiterea se face în ordinea descrescîndă a mediilor obţinute şi în limita numărului de locuri planificat pentru fiecare facultate sau secţie.

Înscrierile la concurs şi organizarea acestuia se fac pe secţii de specialitate (la facultăţile cu mai multe secţii). La înscriere, candidatul trebuie să precizeze specialitatea pentru care concurează, cunoscînd că după concurs nu se admite trecerea de la o secţie la alta, iar **media finală obţinută la concurs este valabilă pentru stabilirea ordinii de clasificare numai la secţia de specialitate la care candidatul a concurat.**

ADMITEREA LA CURSURILE DE ZI

Dreptul de înscriere la concurs

Se pot prezenta la concursul de admitere în institutele de învăţămînt superior cetăţenii Republicii Socialiste România care sînt:

— absolvenţi cu diplomă de bacalaureat (sau maturitate) ai liceelor (şcolilor medii de cultură generală);

— absolvenţi cu examen de diplomă ai liceelor pedagogice;

— absolvenţi cu examen de diplomă ai şcolilor medii tehnice (care au funcţionat după 1948) şi ai şcolilor tehnice cu durată de 4 ani (care au funcţionat în perioada 1955—1962);

— absolvenţii cu examen de bacalaureat ai fostelor licee teoretice, industriale sau comerciale, precum şi absolvenţii cu diplomă (certificat) ai altor şcoli, care au fost echivalate de Ministerul Învăţămîntului cu liceul, cu dreptul de a continua studiile în învăţămîntul superior.

Concursul pentru cursurile de zi şi serale va avea loc între 2 şi 12 septembrie. La facultăţile unde concursul se va desfăşura pe etape: etapa I — 26—30 august, etapa II — 2—12 septembrie.

Actele necesare la înscriere

Pentru înscrierea la concurs, candidaţii vor completa o cerere tip, în care vor indica facultatea şi secţia la care doresc să dea concursul de admitere.

La cererea de înscriere se vor anexa:

a) Certificatul de naştere (copie legalizată);

b) Diploma de bacalaureat sau diploma de maturitate pentru absolvenţii liceelor şi ai şcolilor medii de cultură generală, diploma de tehnician pentru absolvenţii şcolilor medii tehnice şi ai şcolilor tehnice cu durata de 4 ani, diploma de examen de stat pentru absolvenţii liceelor pedagogice, diploma de bacalaureat pentru absolvenţii fostelor licee teoretice, industriale, comerciale, diploma (certificatul) de absolvire a altor şcoli care au fost echivalate de Ministerul Învăţămîntului cu liceul, cu dreptul de a continua studiile în învăţămîntul superior (în original).

c) Certificatul de sănătate.

— Candidaţii, absolvenţi ai liceelor în anul şcolar 1965/1966, vor depune „fişa de control medical a absolventului" completată de policlinica teritorială, fişă care li s-a eliberat de direcţia liceului odată cu diploma de bacalaureat. În prealabil această fişă se va prezenta personal de candidat, pentru a fi vizată de medicul dispensarului studenţesc de care aparţine facultatea la care se înscrie. Vizele se acordă în perioada 1—31 august 1966.

— Ceilalţi candidaţi vor prezenta un „certificat de sănătate" eliberat după data de 1 iunie 1966 de policlinica teritorială (orăşenească sau raională) de care aparţine candidatul. Acest certificat va cuprinde în mod obligatoriu următoarele examene:

— microradiografie;

— reacţia Wassermann;

— un examen clinic (boli interne, O.R.L., oftalmologie, neuro-psihiatrie şi chirurgie-ortopedie).

Aceşti candidaţi se vor prezenta personal cu certificatul de sănătate eliberat de policlinica teritorială la comisia medicală de admitere din centrul universitar respectiv, în vederea vizei acestor documente medicale. Comisiile medicale lucrează în centrele Bucureşti, Cluj, Iaşi şi Timişoara la policlinicile studenţeşti, iar în restul centrelor la dispensarele studenţeşti, în perioada 1—31 august 1966.

Candidaţii cu domiciliul stabil în mediu rural, care nu sînt absolvenţi ai liceelor promoţia 1965/1966 şi care din motive obiective nu pot aduce certificatul medical eliberat de policlinica orăşenească sau raională, vor putea solicita eliberarea certificatului medical de la comisiile medicale de admitere, ce vor funcţiona în centrele universitare în perioada 1—31 august 1966.

Candidaţii neadmişi din motive de sănătate la înscrierea la concursul de admitere în facultatea aleasă, pot cere prin decanatul facultăţii respective o reexaminare a stării lor de sănătate, care se va face de o comisie constituită în acest scop în fiecare centru de învăţămînt superior şi va funcţiona în perioada 15—31 august 1966.

Viza medicului de dispensar studenţesc şi a comisiilor medicale de admitere se dă pe baza verificării datelor înscrise în fişa de control medical, respectiv în certificatul de sănătate şi — dacă este necesar — pe baza rezultatelor unor analize sau examinări suplimentare, în raport cu facultatea pe care o va urma candidatul.

Observaţie: Certificatul de sănătate pentru candidaţii la concursul de admitere în învăţămîntul superior de artă trebuie să cuprindă rezultatele la următoarele examene speciale:

— examen medical O.R.L. pentru institutele de teatru, secţia canto de la conservatoare şi facultăţile de muzică de la institutele pedagogice de 3 ani;

— examen medical de oftalmologie şi probe de diferenţiere cromatică (depistarea discromatopsiilor) pentru institutele de arte plastice şi facultăţile de arte plastice de la institutele pedagogice de 3 ani.

Sînt valabile numai certificatele medicale eliberate de serviciile medicale de la policlinica instituţiilor de artă, policlinicile studenţeşti sau spitalele unificate de adulţi, din care rezultă că la examenele medicale O.R.L. sau oftalmologice nu s-au constatat defecte organice care să împiedice pe candidat să urmeze institutul, facultatea sau specialitatea aleasă.

Pentru înscrierea la concursul de admitere la Institutul de cultură fizică şi la facultăţile de educaţie fizică din cadrul institutelor pedagogice de 3 ani sînt valabile numai certificatele medicale eliberate de centre medicale de cultură fizică şi sport.

d) Trei fotografii tip buletin de identitate.

Cererile nedepuse în termen sau neînsoţite de actele specificate mai sus nu vor fi luate în considerare.

Pe baza verificării actelor necesare înscrierii, comisiile de admitere vor dispune afişarea listei candidaţilor cel mai tîrziu în preziua concursului.

Desfăşurarea concursului

Concursul de admitere în învăţămîntul superior constă din probe scrise şi orale. La unele facultăţi, în cadrul concursului se dau şi probe practice.

Înainte de începerea concursului candidaţii vor primi o fişă în care examinatorii vor înscrie notele pentru fiecare probă, imediat după încheierea examinării la disciplina respectivă.

Pe fiecare fişă se va aplica fotografia candidatului.

Fiecare candidat va preda fişa de note comisiei de examinare după ultima probă susţinută.

În timpul concursului, candidaţii vor avea asupra lor buletinul de identitate.

Probe practice se susţin la: facultăţile de arte plastice, muzică şi educaţie fizică de la institutele pedagogice; facultatea de arhitectură şi urbanism; facultatea de instrumente şi canto şi facultatea de compoziţie, dirijat, pedagogie de la conservatoare; facultatea de teatru (secţia artă dramatică); facultăţile de arte plastice şi arte decorative secţiile pictură, sculptură, grafică, (pictură monumentală, scenografie, arte decorative — ceramică, sticlă şi mase plastice, arte decorative — textile); facultatea de cultură fizică şi sport. La toate aceste facultăţi şi secţii, probele practice sînt eliminatorii şi preced probele scrise, cu excepţia secţiei de artă dramatică unde probele practice, prevăzute pentru etapa a doua a concursului se susţin după proba scrisă de literatură română. Fiecare probă practică va fi calificată cu notă de la 10 la 1. Sînt admişi la probele scrise candidaţii care au obţinut la probele practice cel puţin media 5. Rezultatele se afişează în ordinea alfabetică a candidaţilor, specificîndu-se media obţinută de fiecare candidat.

Observaţie: La facultăţile şi secţiile la care concursul de admitere constă din două etape, se pot prezenta la etapa a doua numai candidaţii admişi la probele primei etape. Notarea candidaţilor la probele primei etape se face în modul următor:

— la Institutul de arhitectură şi la conservatoare (secţiile de instrumente şi canto) cu note de la 10 la 1, care vor intra în calculul mediei finale a concursului;

— sînt admişi la etapa a doua a concursului candidaţii care la probele primei etape au obţinut note a căror medie este minimum 5,00 (pentru conservatoare, nota minimă — 5,00);

— la institutele de teatru prin calificativele „admis" sau „respins" (nu intră în calculul mediei finale).

Rezultatele la probele primei etape se vor afişa zilnic.

În etapa a doua a concursului, candidaţii primesc la fiecare probă cîte o notă de la 10 la 1, fără fracţiuni.

Probele scrise preced probele orale. Fiecare probă scrisă va fi calificată cu o notă, de la 10 la 1. Sînt admişi la probele orale candidaţii care au obţinut la probele scrise cel puţin media 5,00 (cu excepţia facultăţii de arhitectură, la care proba scrisă de matematică nu este eliminatorie). Rezultatele se afişează în ordinea alfabetică a candidaţilor, specificîndu-se media obţinută de fiecare candidat.

Probele orale vor fi calificate cu note de la 10 la 1 (fără fracţiuni), pe baza răspunsurilor date de candidaţi.

Calcularea mediei finale a concursului de admitere se face pe baza notelor obţinute de candidaţi la probele de concurs, cu luarea în considerare a rezultatului la examenul de bacalaureat (respectiv a examenului echivalent: maturitate, absolvire etc.).

Comisia de admitere stabileşte lista candidaţilor în ordinea de clasificare, pe baza mediilor finale rezultate.

ADMITEREA LA CURSURILE SERALE

Concursul de admitere la învăţămîntul seral se desfăşoară după normele şi programele stabilite pentru învăţămîntul de zi.

Dreptul de înscriere la concurs

Se pot prezenta la concursul de admitere pentru învăţămîntul superior seral oamenii muncii care au absolvit liceul cu examen de bacalaureat, şcoala medie de cultură generală cu examen de maturitate sau o şcoală echivalentă cu diplomă şi doresc să obţină o calificare superioară în specialitatea activităţii lor sau într-o specialitate înrudită, fără a părăsi locul de muncă.

Alte dispoziţii

Actele cerute la înscriere, obiectele de concurs, desfăşurarea concursului de admitere pentru cursurile serale sînt aceleaşi ca la concursul de admitere pentru învăţămîntul de zi. Candidaţii vor prezenta în acelaşi timp şi o adeverinţă de la locul de muncă din care să rezulte specialitatea activităţii lor în producţie.

Pentru prezentarea o singură dată la concursul de admitere se acordă candidaţilor un concediu de studii plătit, de 30 de zile calendaristice anual, în afara concediului de odihnă. Concediul de studii se acordă la cerere, eşalonat sau integral. În cazul cînd candidaţii se prezintă în acelaşi an calendaristic la examenul de bacalaureat şi la concursul de admitere în învăţămîntul superior beneficiază de un singur concediu de studii de 30 de zile calendaristice.

ADMITEREA LA CURSURILE FĂRA FRECVENŢA

Concursul de admitere în învăţămîntul superior fără frecvenţă se desfăşoară după normele şi programele stabilite pentru învăţămîntul de zi.

Dreptul de înscriere la concurs

Se pot prezenta la concursul de admitere pentru învăţămîntul superior fără frecvenţă oamenii muncii care au absolvit liceul cu diplomă de bacalaureat, şcoala medie de cultură generală cu diplomă de maturitate sau o şcoală echivalentă cu diplomă şi care doresc să obţină o calificare superioară.

Concursul va avea loc **între 26 august şi 5 septembrie 1966.**

Alte dispoziţii

Actele cerute la înscriere, obiectele de concurs, desfăşurarea concursului de admitere pentru cursurile fără frecvenţă sînt aceleaşi ca la concursul de admitere pentru învăţămîntul de zi. Candidaţii vor prezenta în acelaşi timp şi o adeverinţă de la locul de muncă din care să rezulte că sînt încadraţi în producţie.

Pentru prezentarea o singură dată la concursul de admitere de la cursurile fără frecvenţă se acordă candidaţilor un concediu de studii fără plată, de 30 de zile calendaristice anual, în afara concediului de odihnă. Concediul de studii se acordă la cerere, eşalonat sau integral. În cazul cînd candidaţii se prezintă în acelaşi an calendaristic la examenul de bacalaureat şi la concursul de admitere în învăţămîntul superior, beneficiază de un singur concediu de studii de 30 de zile calendaristice.

REŢEAUA INSTITUŢIILOR DE ÎNVĂŢĂMÎNT SUPERIOR LA CARE SE VA DA CONCURS DE ADMITERE ÎN ANUL UNIVERSITAR 1966—1967

1. Învăţămîntul superior tehnic

Institutul politehnic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Bucureşti

Calea Griviţei nr. 132; tel. 13.94.40 şi 14.88.56 — 12; tramvai: 3, 6, 10, 20, 24, 26, 27; autobuz: 32, 33, 38; troleibuz: 81, 85, 86, 87, 91.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ, Calea Griviţei nr. 132; tel. 13.08.46 şi 13.94.40 — 30.

Cursuri de zi (durata de studii: 5 ani). Secţia: Maşini şi aparate electrice.

Cursuri serale (durata de studii: 6 ani). Secţia: Maşini şi aparate electrice.

FACULTATEA DE ENERGETICĂ, Calea Griviţei nr. 132; tel. 13.29.24 şi 13.94.40 — 58.

C. z. (5 ani). Secţii: Electroenergetică; Termoenergetică; Hidroenergetică; Automatică.

C. s. (6 ani). Secţia: Electroenergetică.

FACULTATEA DE ELECTRONICĂ ŞI TELECOMUNICAŢII, Calea Griviţei nr. 132; tel. 17.78.31 şi 13.94.40 — 47.

C. z. (5 ani). Secţii: Electronică industrială; Radiotehnică; Comunicaţii telegrafo-telefonice; Centralizări şi semnalizări feroviare; Ingineri fizicieni.

C. s. (6 ani). Secţii: Comunicaţii telegrafo-telefonice; Centralizări şi semnalizări feroviare.

FACULTATEA DE MECANICĂ, Calea Griviţei nr. 132; tel. 17.65.56 şi 13.94.40 — 14.

C. z. (5 ani). Secţii: Maşini termice şi motoare Diesel; Construcţii de aviaţie; Aparate şi utilaje pentru industria chimică; Maşini hidraulice şi pneumatice.

C. s. (6 ani). Secţia: Maşini termice şi motoare Diesel.

FACULTATEA DE MECANICĂ AGRICOLĂ, Calea Griviţei nr. 132; tel. 15.15.59 şi 13.94.40 — 32.

C. z. (5 ani). Secţia: Mecanică agricolă.

FACULTATEA DE TEHNOLOGIA CONSTRUCŢIEI DE MAŞINI, Calea Griviţei nr. 132; tel. 17.00.45 şi 13.94.40 — 16.

C. z. (5 ani). Secţii: Maşini-unelte şi scule; Tehnologia construcţiei de maşini; Mecanică fină.

C. s. (6 ani). Secţia: Tehnologia construcţiei de maşini.

FACULTATEA DE CHIMIE INDUSTRIALĂ, Calea Griviţei nr. 132; tel. 18.12.32 şi 16.40.80 — 10.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia substanţelor anorganice; Chimia şi tehnologia materialelor de construcţii şi ceramică; Tehnologia substanţelor organice; Tehnologia compuşilor macromoleculari; Tehnologia poligrafică; Chimizarea combustibililor; Coroziune şi tehnologie electrochimică.

C. s. (6 ani). Secţii: Tehnologia substanţelor anorganice; Tehnologia substanţelor organice.

FACULTATEA DE METALURGIE, Calea Griviţei nr. 132; tel. 14.52.23 şi 13.94.40 — 39.

C. z. (5 ani). Secţii: Furnale şi oţelării; Turnătorie de fontă, oţel şi metale neferoase; Prelucrări plastice şi tratamente termice; Metalurgia neferoasă.

C. s. (6 ani). Secţii: Turnătorie de fontă, oţel şi metale neferoase; Prelucrări plastice şi tratamente termice.

FACULTATEA DE TRANSPORTURI, Str. Mihail Moxa nr. 3—5; tel. 13.05.60; autobuz 33; troleibuz: 86, 87, 91.

C. z. (5 ani). Secţii: Exploatarea materialului rulant; Organizarea transporturilor feroviare; Organizarea şi exploatarea transporturilor rutiere.

C. s. (6 ani). Secţii: Exploatarea materialului rulant; Organizarea şi exploatarea transporturilor rutiere.

Institutul politehnic din Timişoara

Bd. 30 Decembrie nr. 2; tel. 1.11.06; tramvai: 1; troleibuz: 4.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ, Piaţa Horaţiu nr. 1; tel. 1.49.70; troleibuz: 2, 4.

C. z. (5 ani). Secţii: Electromecanică; Electroenergetică.

C. s. (6 ani). Secţia: Electromecanică.

FACULTATEA DE MECANICĂ, Bd. Mihai Viteazul nr. 1; tel. 1.44.80; troleibuz: 2.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia construcţiei de maşini; Maşini termice şi motoare Diesel; Material rulant; Maşini hidraulice şi pneumatice; Utilajul şi tehnologia sudurii.

C. s. (6 ani). Secţia: Tehnologia construcţiei de maşini.

FACULTATEA DE MECANICĂ AGRICOLĂ, Str. Remus nr. 14; tel. 1.49.24; tramvai: 1 (schimb 6); troleibuz: 2.

C. z. (5 ani). Secţia: Mecanică agricolă.

FACULTATEA DE CONSTRUCŢII, Bd. Republicii nr. 9; tel. 1.14.47; troleibuz: 2, 4.

C. z. (5 ani). Secţii: Construcţii civile, industriale şi agricole; Construcţii şi instalaţii hidrotehnice; Hidrotehnică agricolă; Drumuri şi poduri.

C. s. (6 ani). Secţia: Construcţii civile, industriale şi agricole.

FACULTATEA DE CHIMIE INDUSTRIALĂ, Bd. 30 Decembrie nr. 2; tel. 1.48.47; tramvai: 1; troleibuz: 4.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia substanţelor anorganice; Tehnologia substanţelor organice; Chimia şi tehnologia materialelor de construcţii şi ceramică; Tehnologia compuşilor macromoleculari.

Institutul politehnic din Iaşi

Calea 23 August nr. 22; tel. 44.05.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ, Calea 23 August nr. 22, tel. 53.20, 53.21, 53.22 — 96.

C. z. (5 ani). Secţii: Electromecanică; Electroenergetică.

C. s. (6 ani). Secţia: Electromecanică.

FACULTATEA DE MECANICĂ, Calea 23 August nr. 22; tel. 53.20, 53.21, 53.22 — 93.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia construcţiei de maşini; Maşini termice şi motoare Diesel; Maşini-unelte şi scule; Mecanică agricolă.

C. s. (6 ani). Secţia: Tehnologia construcţiei de maşini.

FACULTATEA DE CHIMIE INDUSTRIALĂ, Calea 23 August nr. 22; tel. 53.20, 53.21, 53.22 — 95.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia substanţelor anorganice; Tehnologia substanţelor organice; Tehnologia compuşilor macromoleculari; Tehnologia pielii, blănurilor şi extractelor tanante; Finisarea produselor textile; Celuloză, hîrtie şi fibre artificiale.

C. s. (6 ani). Secţii: Tehnologia substanţelor anorganice; Tehnologia substanţelor organice.

FACULTATEA DE CONSTRUCŢII, Calea 23 August nr. 22; tel. 53.20, 53.21, 53.22 — 94.

C. z. (5 ani). Secţii: Construcţii civile, industriale şi agricole; Drumuri şi poduri.

C. s. (6 ani). Secţia: Construcţii civile, industriale şi agricole.

FACULTATEA DE HIDROTEHNICĂ, Calea 23 August nr. 22; tel. 53.20, 53.21, 53.22 — 97.

C. z. (5 ani). Secţii: Hidrotehnică agricolă; Construcţii şi instalaţii hidrotehnice.

FACULTATEA DE INDUSTRIE UŞOARĂ, Calea 23 August nr. 22; tel. 53.20, 53.21, 53.22 — 92.

C. z. (5 ani). Secţii: Filatură şi ţesătorie; Tricotaje şi confecţii din ţesături şi tricotaje; Confecţii din piele şi încălţăminte.

Institutul politehnic din Cluj

Str. Emil Isac nr. 15; tel. 1.16.99; autobuz: 3, 11, 18.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE MECANICĂ, Str. Gh. Bariţiu nr. 28; tel. 1.54.70, 1.74.20; autobuz: 3, 11, 18.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia construcţiei de maşini; Tehnologia prelucrării la cald; Mecanică agricolă.

C. s. (6 ani). Secţia: Tehnologia construcţiei de maşini.

FACULTATEA DE ELECTROMECANICĂ, str. Bariţiu nr. 26; tel. 1.54.70, 1.74.20; autobuz: 3, 11, 18.

C. z. (5 ani). Secţia: Electromecanică.

FACULTATEA DE CONSTRUCŢII, Str. Emil Isac nr. 15; tel. 1.54.70, 1.74.20; autobuz: 3, 11, 18.

C. z. (5 ani). Secţia: Construcţii civile, industriale şi agricole.

C. s. (6 ani). Secţia: Construcţii civile, industriale şi agricole.

Institutul politehnic din Braşov

Str. N. Iorga, nr. 2; tel. 1.31.16; autobuz: 12; troleibuz: 1, 2, 3, 4, 6.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE MECANICĂ, Str. N. Iorga nr. 2; tel. 1.45.50.

C. z. (5 ani). Secţii: Automobile şi tractoare; Mecanică agricolă; Electromecanică.

C. s. (6 ani). Secţii: Automobile şi tractoare; Electromecanică.

FACULTATEA DE TEHNOLOGIA CONSTRUCŢIEI DE MAŞINI, Str. N. Iorga nr. 2; tel. 1 46 90.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia construcţiei de maşini; Tehnologia prelucrării la cald; Maşini-unelte şi scule.

C. s. (6 ani). Secţia: Tehnologia construcţiei de maşini.

FACULTATEA DE SILVICULTURĂ, Str. N. Iorga nr. 2; tel. 1 29 59.

C. z. (5 ani). Secţii: Silvicultură; Exploatarea pădurilor şi transporturilor forestiere.

FACULTATEA DE INDUSTRIALIZAREA LEMNULUI, Str. N. Iorga nr. 2; tel. 1 39 48.

C. z. (5 ani). Secţia: Industrializarea lemnului.

Institutul politehnic din Galaţi

Str. Republicii nr. 111; tel. 48 70, 48 71.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE MECANICĂ, Str. Republicii nr. 111; tel. 4870, 4871.

C. z. (6 ani). Secţia: Nave şi instalaţii de bord.

C. z. (5 ani). Secţii: Tehnologia construcţiei de maşini; Frigotehnie.

C. s. (6 ani). Secţia: Tehnologia construcţiei de maşini.

FACULTATEA DE TEHNOLOGIA PRODUSELOR ALIMENTARE ŞI TEHNICA PESCUITULUI, Str. Republicii nr. 111; tel. 4870, 4871.

C. z. (5 ani). Secţii: Industrii alimentare extractive; Morărit, panificaţie; Industrii fermentative, conserve şi lapte; Tehnica pescuitului şi stuficultură.

Institutul de construcţii din Bucureşti

Bd. Republicii nr. 176; tel. 21.47.70; tramvai: 13, 14; troleibuz: 84, 85, 86, 89.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE CONSTRUCŢII, Bd. Lacul Tei nr. 124; tel. 35.18.62; tramvai 17; troleibuz: 88.

C. z. (5 ani). Secţia: Construcţii civile, industriale şi agricole.

C. s. (6 ani). Secţia: Construcţii civile, industriale şi agricole.

FACULTATEA DE INSTALAŢII PENTRU CONSTRUCŢII, Bd. Republicii nr. 176; tel. 21.47.70; tramvai: 13, 14; troleibuz: 84, 85, 86, 89.

C. z. (5 ani). Secţia: Instalaţii pentru construcţii.

C. s. (6 ani). Secţia: Instalaţii pentru construcţii.

FACULTATEA DE MAŞINI ŞI UTILAJ PENTRU CONSTRUCŢII, Bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 64; tel. 16.28.90; tramvai: 13, 14; autobuz: 33; troleibuz: 84, 85, 88, 89, 90, 92.

C. z. (5 ani). Secţia: Maşini şi utilaj pentru construcţii.

FACULTATEA DE HIDROTEHNICĂ, Str. Matei Basarab nr. 7; tel. 21.30.57; tramvai: 1, 13, 14, 23, 25; autobuz: 34, 35; troleibuz: 82, 83, 87.

C. z. (5 ani). Secţii: Construcţii şi instalaţii hidrotehnice; Hidrotehnică agricolă.

FACULTATEA DE CONSTRUCŢII FEROVIARE, DRUMURI ŞI PODURI, Bd. Lacul Tei nr. 124; tel. 35.54.59; tramvai: 17; troleibuz: 88.

C. z. (5 ani). Secţii: Drumuri şi poduri; Construcţii şi întreţinere feroviară şi poduri; Geodezie.

Institutul de petrol, gaze şi geologie din Bucureşti

Str. Aviator Traian Vuia nr. 6; tel. 12.70.04; autobuz: 31, 32, 34, 35; troleibuz: 82, 93, 87, 91.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE GEOLOGIE TEHNICĂ, Str. Aviator Traian Vuia nr. 6; tel. 12.77.96.

(Continuare în pag. a 14-a)

(Urmare din pag. 13-a)

C. z. (5 ani). Secţii : Geologie tehnică ; Prospecţiuni geofizice.

FACULTATEA DE EXPLOATAREA ZĂCĂMINTELOR DE ŢIŢEI ŞI GAZE, Str. Aviator Traian Vuia nr. 6 ; tel. 12.77.96.
C. z. (5 ani). Secţia : Exploatarea zăcămintelor de ţiţei şi gaze.

FACULTATEA DE TEHNOLOGIA ŞI CHIMIZAREA ŢIŢEIULUI ŞI GAZELOR, Str. Aviator Traian Vuia nr. 6 ; tel. 12.77.96.
C. z. (5 ani). Secţia : Tehnologia şi chimizarea ţiţeiului şi gazelor.

FACULTATEA DE MAŞINI ŞI UTILAJ PETROLIER, Str. Aviator Traian Vuia nr. 6 ; tel. 12.77.96.
C. z. (5 ani) Secţia : Maşini şi utilaj petrolier.

Institutul de mine din Petroşani

Str. Institutului nr. 20 ; tel. 116 şi 210.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE MINE, Str. Institutului nr. 20 ; tel. 116 şi 210.
C. z. (5 ani). Secţii : Exploatări miniere ; Prepararea cărbunilor şi minereurilor ; Topografia minieră.
C. s. (6 ani). Secţia : Exploatări miniere.

FACULTATEA DE ELECTROMECANICĂ MINIERĂ, Str. Institutului nr. 20 ; tel 116 şi 210.
C. z. (5 ani). Secţia : Electromecanică minieră.
C. s. (6 ani). Secţia : Electromecanică minieră.

Institutul de arhitectură „Ion Mincu" din Bucureşti

Str. Biserica Enei nr. 1—5 ; tel. 13.80.80 ; autobuz : 31, 32, 34, 35 ; troleibuz : 82, 83, 84, 85, 87, 88, 89.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE ARHITECTURĂ ŞI URBANISM.
C. z. (6 ani). Secţia : Arhitectură şi urbanism.

2. Învăţămîntul superior agronomic

Institutul agronomic „N. Bălcescu" din Bucureşti

Bd. Mărăşti nr. 59 ; tel. 18.22.30 ; tramvai : 3, 4, 20 ; autobuz : 31, 34 ; troleibuz : 81, 82.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE AGRICULTURĂ, Bd. Mărăşti nr. 59; tel. 18.22.30.
C. z. (5 ani). Secţia : Agricultură.

FACULTATEA DE HORTICULTURĂ, Bd. Mărăşti nr. 59 ; tel. 18.22.30.
C. z. (5 ani). Secţia: Horticultură.

FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ, Splaiul Independenţei nr. 105; tel. 37.06.76; tramvai : 2, 3, 8, 12, 13, 14, 20, 25; autobuz: 33, 37, 38; troleibuz: 84, 85, 88, 89, 90.
C. z. (5 ani). Secţia: Medicină veterinară.

Institutul agronomic „Ion Ionescu de la Brad" din Iaşi

Aleea M. Sadoveanu nr. 3; tel. 5110, 5111, 5112.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE AGRICULTURĂ, Aleea M. Sadoveanu nr. 3; tel. 5110, 5111, 5112.
C. z. (5 ani). Secţia: Agricultură.

FACULTATEA DE HORTICULTURĂ, Aleea M. Sadoveanu nr. 66 ; tel. 2301.
C. z. (5 ani). Secţia: Horticultură.

FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ, Aleea M. Sadoveanu nr. 3; tel. 5110, 5111, 5112.
C. z. (5 ani) Secţia: Medicină veterinară.

Institutul agronomic „Dr. Petru Groza" din Cluj

Str. Mănăştur nr. 3; tel. 2410, 2411, 2412.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE AGRICULTURĂ, Str. Mănăştur nr. 3;
C. z. (5 ani). Secţia: Agricultură.
FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ, Str. Mănăştur nr. 3.
C. z. (5 ani). Secţia: Medicină veterinară.

Institutul agronomic din Timişoara

Piaţa Unirii nr. 1 A ; tel. 1.37.36, 1.69.20, 1.69.21, 1.69.22 ; tramvai ; 1, 2, 6 ; troleibuz 4.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE AGRICULTURĂ, Splaiul Tudor Vladimirescu nr. 14 A; tel. 1.30.57, 1.30.58; 1.30.59; tramvai : 1, 2, 6.
C. z. (5 ani). Secţia: Agricultură.

FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ, Piaţa Unirii nr. 1 A; tel. 1.69.20, 1.69.21, 1.69.22; tramvai : 1, 2, 6; troleibuz: 4.
C. z. (5 ani). Secţia: Medicină veterinară.

3. Învăţămîntul universitar

Universitatea din Bucureşti

Bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 64 ; tel. 16.01.87 ; 16.79.19 ; tramvai : 13, 14; autobuz : 33 ; troleibuz : 84, 85, 88, 89, 90, 92.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE MATEMATICĂ-MECANICĂ, Str. Academiei nr. 14; tel. 13.68.58; autobuz: 31, 32, 34, 35; troleibuz: 82, 83, 84, 87, 89, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secţii : Analiză matematică ; Geometrie ; Algebră ; Mecanica fluidelor ; Elasticitate ; Calculul probabilităţilor ; Maşini de calcul ; Astronomie. Ecuaţii funcţionale.
Cursuri fără frecvenţă (durata de studii : 6 ani). Secţia : Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ, Str. Academiei nr. 14 ; tel. 14.17.83.
C. z. (5 ani). Secţii : Fizică nucleară ; Electroradiofizică; Spectroscopie; Fizică teoretică; Fizica corpului solid; Geofizică; Fizica macromoleculelor; Biofizică.

FACULTATEA DE CHIMIE, Splaiul Independenţei nr. 87—89; tel. 13.34.46; tramvai : 13, 14; autobuz : 33; troleibuz : 84, 85, 88, 89, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secţii : Chimie anorganică ; Chimie organică ; Chimie fizică; Radiochimie; Chimia fizică a macromoleculelor şi polimerilor; Biochimie.

FACULTATEA DE BIOLOGIE, Splaiul Independenţei nr. 91—95; tel. 15.19.02.
C. z. (5 ani). Secţii : Biologie-botanică; Biologie-zoologie; Biologie-protecţia plantelor.

FACULTATEA DE GEOLOGIE-GEOGRAFIE, Bd. N. Bălcescu nr. 1; tel. 15.17.98; autobuz: 31, 32, 34, 35 ; troleibuz : 82, 83, 84, 87, 88, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secţii : Geologie ; Geografie.

FACULTATEA DE DREPT, Bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 64 ; tel. 14.34.35; tramvai : 13, 14; autobuz : 33; troleibuz: 84, 85, 88, 89, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secţia : Drept.
F. f. (5 ani). Secţia : Drept.

FACULTATEA DE FILOZOFIE, Bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 64 ; tel. 15.72.06.
C. z. (5 ani). Secţii : Filozofie ; Sociologie; Psihologie; Pedagogie — secundar : Limba şi literatura română.
F. f. (6 ani). Secţia: Filozofie.

FACULTATEA DE ISTORIE, Str. Edgar Quinet nr. 7; tel. 13.16.41; autobuz: 31, 32, 34, 35; troleibuz: 82, 83, 84, 85, 87, 88, 89, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secţii : Istoria României ; Istoria universală.
F. f. (6 ani). Secţia: Istoria României.

FACULTATEA DE LIMBĂ ŞI LITERATURA ROMÂNĂ, Str. Edgar Quinet nr. 7; tel. 13.04.90; autobuz: 31, 32, 34, 35 ; troleibuz : 82, 83, 84, 87, 88, 89, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secţia: Limbă şi literatură română.
F. f. (6 ani). Secţia: Limbă şi literatură română.

Institutul de limbi şi literaturi străine

Str. Pitar Moş nr. 13—15; tel. 12.55.29; autobuz : 31, 34, 35 ; troleibuz : 82, 83, 87, 88, 90, 91.

FACULTATEA DE LIMBI SLAVE, Str. Pitar Moş nr. 13; tel. 12.24.63.
C. z. (5 ani). Secţii : Limba şi literatura rusă — secundar : Limba şi literatura română; Limba şi literatura polonă — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura ucraineană — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura bulgară — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura cehă — secundar: Limba şi literatura slovacă — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura sîrbo-croată — secundar: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE LIMBI ROMANICE ŞI CLASICE, Str. Edgar Quinet nr. 7; tel. 14.24.83; autobuz: 31, 32, 34, 35; troleibuz: 82, 83, 84, 87, 88, 89, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secţii : Limba şi literatura rusă — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura italiană — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura spaniolă — secundar: Limba şi şi literatura română.

FACULTATEA DE LIMBI GERMANICE, Str. Pitar Moş nr. 13; tel. 12.53.50.
C. z. (5 ani). Secţii : Limba şi literatura engleză — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura germană — secundar: Limba şi literatura română.

SECŢIA DE LIMBI ŞI LITERATURI ORIENTALE, Str. Edgar Quinet nr. 7; tel. 14.24.83.
C. z. (5 ani). Secţii : Limba şi literatura chineză — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura turcă — secundar: Limba şi literatura română; Limba şi literatura arabă — secundar: Limba şi literatura română.

Institutul pedagogic de 3 ani

Şos. Panduri nr. 90; tel. 31.40.00, interior 154 ; tramvai : 11, 13, 14, 25, 26 ; autobuz : 37 ; troleibuz : 84, 88, 90.

FACULTATEA DE FILOLOGIE
C. z. (3 ani). Secţii : Limba şi literatura română ; Biblioteconomie.
F. f. (4 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.
F. f. (4 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE
C. z. (3 ani). Secţia: Fizică-chimie şi cunoştinţe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE
C. z. (3 ani). Secţia : Ştiinţe naturale şi agricole.
F. f. (4 ani). Secţia : Ştiinţe naturale şi agricole.

FACULTATEA DE ISTORIE-GEOGRAFIE
C. z. (3 ani). Secţia: Istorie-geografie.
F. f. (4 ani). Secţia: Istorie-Geografie.

FACULTATEA DE ARTE PLASTICE
C. z. (3 ani). Secţia: Arte plastice.

FACULTATEA DE EDUCAŢIE FIZICĂ
C. z. (3 ani). Secţia: Educaţie fizică.
F. f. (4 ani). Secţia: Educaţie fizică.

Universitatea „Babeş-Bolyai" din Cluj

Str. M. Kogălniceanu nr. 1 ; tel. 1.76.19 ; autobuz : 3, 10, 11, 18.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII :

FACULTATEA DE MATEMATICĂ-MECANICĂ, Str. M. Kogălniceanu nr. 1; tel. 1.28.32.
C. z. (5 ani). Secţii : Analiză matematică; Maşini de calcul ; Mecanica fluidelor.
F. f. (6 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ, Str. M. Kogălniceanu nr. 1; tel. 1.28.32.
C. z. (5 ani). Secţii : Electroradiofizică; Fizică teoretică; Fizica corpului solid.

FACULTATEA DE CHIMIE, Str. Arany Janos nr. 11; tel. 1.55.69; autobuz: 3, 10, 11, 18.
C. z (5 ani). Secţii : Chimie organică; Chimie anorganică.

FACULTATEA DE BIOLOGIE-GEOGRAFIE, Str. Clinicilor nr. 5—6; tel. 1.42.96; autobuz: 3, 10, 11, 18.
C. z. (5 ani). Secţii : Biologie-botanică; Biologie-zoologie; Geografie; Geologie.

FACULTATEA DE DREPT, Str. Arany Janos nr. 11; tel. 1.58.24.
C. z. (5 ani). Secţia: Drept.
F. f. (5 ani). Secţia : Drept.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE ECONOMICE, Str. M. Kogălniceanu nr. 1; tel. 1.51.40.
C. z. (5 ani). Secţii : Economia industriei ; Economia agriculturii ; Finanţe şi credit; Evidenţă contabilă.
F. f. (6 ani). Secţii : Economia industriei ; Economia agriculturii ; Finanţe şi credit; Evidenţă contabilă.

FACULTATEA DE ISTORIE-FILOZOFIE, Str. M. Kogălniceanu nr. 1; tel. 1.16.60.
C. z. (5 ani). Secţii : Istoria României ; Istoria universală; Filozofie; Defectologie.
F. f. (6 ani). Secţii : Istoria României ; Filozofie; Defectologie.

FACULTATEA DE FILOLOGIE, Str. Horia nr. 31, tel. 1.21.84; autobuz: 3, 10, 11, 18; troleibuz: 2, 4.
C. z. (5 ani). Secţii : Limba şi literatura română; Limba şi literatura maghiară; Limba şi literatura rusă — secundar: Limba şi literatura română sau Limba şi literatura maghiară; Limba şi literatura franceză — secundar: Limba şi literatura română sau Limba şi literatura maghiară; Limba şi literatura engleză — secundar: Limba şi literatura română sau Limba şi literatura maghiară; Limba şi literatura germana — secundar: Limba şi literatura română sau Limba şi literatura maghiară.
F. f. (6 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

Institutul pedagogic de 3 ani

Piaţa Ştefan cel Mare nr. 4 ; tel. 1.41.94, interior 24 ; autobuz : 3, 10.

FACULTATEA DE FILOLOGIE, Piaţa Victoriei nr. 13; tel. 1.41.94, interior 16; troleibuz: nr. 2, 4.
C. z. (3 ani). Secţia: Limba şi literatura română.
F. f. (4 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, Piaţa Ştefan cel Mare nr. 1; tel. 1.41.95, interior 11; autobuz: 3; troleibuz: 2, 4.
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.
F. f. (4 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE, Piaţa Ştefan cel Mare nr. 1; tel. 1.41.94 — 11.
C. z. (3 ani). Secţia: Fizică-chimie şi cunoştinţe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE, Str. Universităţii nr. 7; tel. 1.41.94 — 9; autobuz: 3, 10, 11, 18.
C. z. (3 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.
F. f. (4 ani). Secţia : Ştiinţe naturale şi agricole.

FACULTATEA DE ARTE PLASTICE, Piaţa Victoriei nr. 13 ; tel. 1.41.94 — 16.
C. z. (3 ani). Secţia : Arte plastice.

FACULTATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ, Str. Universității nr. 7; tel. 1.41.94 — 4.
C. z. (3 ani). Secția: Educație fizică.
F. f. (4 ani). Secția: Educație fizică.

Universitatea din Craiova

Str. Al. I. Cuza nr. 31; tel. 28.66.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MATEMATICĂ
C. z. (5 ani). Secția: Matematică.

FACULTATEA DE CHIMIE
C. z. (5 ani). Secția: Fizică-chimie.

FACULTATEA DE FILOLOGIE
C. z. (5 ani). Secția: Limba și literatura română.

FACULTATEA DE ȘTIINȚE ECONOMICE
C. z. (5 ani). Secții: Economia industriei; Economia agriculturii; Evidență contabilă.

FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ,
C. z. (5 ani). Secții: Mașini și aparate electrice; Automatică.

FACULTATEA DE AGRICULTURĂ
C. z. (5 ani). Secția: Agricultură.

FACULTATEA DE HORTICULTURĂ
C. z. (5 ani). Secția: Horticultură.

Institutul pedagogic de 3 ani

Calea București nr. 165; tel. 16.21.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE ȘTIINȚE NATURALE, Calea București nr. 265; tel. 58.20 — 8.
C. z. (3 ani). Secția: Științe naturale și agricole.

FACULTATEA DE ISTORIE-GEOGRAFIE, Calea București nr. 265; tel. 58.20 — 96
C. z. (3 ani). Secția: Istorie-geografie.
F. f. (4 ani). Secția: Istorie-geografie.

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iași

Calea 23 August nr. 11; tel. 27.18.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MATEMATICĂ-MECANICĂ, Calea 23 August nr. 11; tel. 18.08.
C. z. (5 ani). Secții: Geometrie; Analiză matematică; Algebră; Elasticitate; Mașini de calcul.
F. f. (6 ani). Secția: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ, Calea 23 August nr. 11; tel. 30.44.
C. z. (5 ani). Secții: Electroradiofizică; Spectroscopie; Fizică teoretică.

FACULTATEA DE CHIMIE, Calea 23 August nr. 24; tel. 30.44.
C. z. (5 ani). Secții: Chimie anorganică; Chimie organică; Fizică-chimie.

FACULTATEA DE BIOLOGIE-GEOGRAFIE, Calea 23 August nr. 24; tel. 17.20 — 172.
C. z. (5 ani). Secții: Biologie-botanică; Biologie-zoologie; Geografie; Geochimie.

FACULTATEA DE DREPT, Calea 23 August nr. 11; tel. 37.36.
C. z. (5 ani). Secția: Drept.
F. f. (5 ani). Secția: Drept.

FACULTATEA DE FILOLOGIE, Calea 23 August nr. 11; tel 53.02.
C. z. (5 ani). Secții: Limba și literatura română; Limba și literatura rusă — secundar: Limba și literatura română; Limba și literatura franceză — secundar: Limba și literatura română; Limba și literatura engleză — secundar: Limba și literatura română; Limba și literatura germană — secundar: Limba și literatura română.
F. f. (6 ani). Secția: Limba și literatura română.

FACULTATEA DE ISTORIE-FILOZOFIE, Calea 23 August nr. 11; tel. 3924.
C. z. (5 ani). Secții: Istoria României; Istoria universală; Filozofie.
F. f. (6 ani). Secții: Istoria României; Filozofie.

FACULTATEA DE ȘTIINȚE ECONOMICE, Calea 23 August nr. 24; tel. 17.20 — 115.
C. z. (5 ani). Secții: Economia industriei; Economia agriculturii; Finanțe și credit; Evidență contabilă.
F. f. (6 ani). Secții: Economia industriei; Economia agriculturii; Finanțe și credit; Evidență contabilă.

Institutul pedagogic de 3 ani

Str. Culturii nr. 3; tel. 53.17; tramvai: 7.

FACULTATEA DE FILOLOGIE, Str. Culturii nr. 3; tel 53.17.
C. z. (3 ani). Secția: Limba și literatura română.
F. f. (4 ani). Secția: Limba și literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, Str. Culturii nr. 3; tel. 53.17.
C. z. (3 ani). Secția: Matematică.
F. f. (4 ani). Secția: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE, Str. Culturii nr. 3; tel. 53.17.
C. z. (3 ani). Secția: Fizică-chimie și cunoștințe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE ȘTIINȚE NATURALE, Str. Culturii nr. 3; tel. 53.17.
C. z. (3 ani). Secția: Științe naturale și agricole.
F. f. (4 ani). Secția: Științe naturale și agricole.

FACULTATEA DE ARTE PLASTICE, Str. Culturii nr. 3; tel. 53.17.
C. z. (3 ani). Secția: Arte plastice.

FACULTATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ, Str. Culturii nr. 3; tel. 53.17.
C. z. (3 ani). Secția: Educație fizică.
F. f. (4 ani). Secția: Educație fizică.

Universitatea din Timișoara

Bd. V. Pîrvan nr. 4; tel. 1.28.05; 1.28.08 — 171; tramvai: 1; troleibuz: 2.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MATEMATICĂ-MECANICĂ, Bd. V. Pîrvan nr. 4; tel. 1.28.05 — 128.
C. z. (5 ani). Secții: Analiză matematică; Geometrie.
F. f. (6 ani). Secția: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ, Bd. V. Pîrvan nr. 4; tel. 1.28.05 — 143.
C. z. (5 ani). Secția: Electroradiofizică; Fizică-chimie.

FACULTATEA DE FILOLOGIE, Bd. V. Pîrvan nr. 4; tel. 1.2805 — 163.
C. z. (5 ani). Secții: Limba și literatura română; Limba și literatura germană — secundar: Limba și literatura română; Limba și literatura engleză — secundar: Limba și literatura română; Limba și literatura rusă — secundar: Limba și literatura română.
F. f. (6 ani). Secția: Limba și literatura română.

Institutul pedagogic de 3 ani

Splaiul Tudor Vladimirescu, nr. 10; tel. 1.60.36.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE, Str. V. Pîrvan nr. 4.
C. z. (3 ani). Secția: Limba și literatura română.
F. f. (4 ani). Secția: Limba și literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, Str. V. Pîrvan nr. 4.
C. z. (3 ani). Secția: Matematică.
F. f. (4 ani). Secția: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE, Str. Pestalozzi nr. 16; tel. 1 70 57.
C. z. (3 ani). Secția: Fizică-chimie și cunoștințe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE ȘTIINȚE NATURALE, Str. Pestalozzi nr. 16; tel. 1.70.57.
C. z. (3 ani). Secția: Științe naturale și agricole.
F. f. (4 ani). Secția: Științe naturale și agricole.

FACULTATEA DE ISTORIE-GEOGRAFIE, Str. Tirnava nr. 3; tel. 1.69.76.
C. z. (3 ani). Secția: Istorie-geografie.
F. f. (4 ani). Secția: Istorie-geografie.

FACULTATEA DE ARTE PLASTICE, Str. Tirnava nr. 3; tel. 1.69.76.
C. z. (3 ani) Secția: Arte plastice.

FACULTATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ, Str. Gh. Doja nr. 11; tel. 1.64.25.
C. z. (3 ani). Secția: Educație fizică.
F. f. (4 ani). Secția: Educație fizică.

FACULTATEA DE MUZICĂ, Splaiul Tudor Vladimirescu nr. 10; tel. 1.69.77.
C. z. (3 ani). Secția: Muzică.

4. Învățămîntul superior economic

Institutul de științe economice „V.I. Lenin" din București

Piața Romană nr. 6; tel. 11.06.10; 11.06.18; 11.06.19; autobuz: 31, 33, 34, 37; troleibuz: 82, 83, 86, 87.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE ECONOMIE GENERALĂ, tel. 11.06.10 — 120 și 191.
C. z. (5 ani). Secții: Economie politică; Economia industriei; Economia agriculturii; Statistică; Mecanizarea și automatizarea evidenței și calculului economic.
F.f. (6 ani). Secții: Economie politică; Economia industriei; Economia agriculturii; Statistică.

FACULTATEA DE FINANȚE, CREDIT ȘI EVIDENȚĂ CONTABILĂ, tel. 11.06.10 — 118 și 119.
C. z. (5 ani). Secții: Finanțe și credit; Evidență contabilă.
F. f. (6 ani). Secții: Finanțe și credit; Evidență contabilă.

FACULTATEA DE COMERȚ, tel. 11.06.10 — 126.
C. z. (5 ani). Secții: Economia comerțului socialist; Economia comerțului exterior; Merceologie.
F.f. (6 ani). Secția: Economia comerțului socialist.

5. Învățămîntul superior de medicină și farmacie

Institutul de medicină și farmacie din București

Str. Dionisie Lupu nr. 37; tel. 11.85.60 și 12.80.74; tramvai: 5; autobuz: 31, 34, 35, 37; troleibuz: 82, 83, 87, 88, 90.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MEDICINĂ, Bd. Dr. Petru Groza nr. 8; tel. 14.32.85; tramvai 11, 13, 14; autobuz 37; troleibuz: 81, 84, 88, 89, 90.
C. z. (6 ani). Secția: Medicină generală.

FACULTATEA DE PEDIATRIE, Bd. Dr. Petru Groza nr. 8; tel. 14.98.28.
C. z. (6 ani). Secția: Pediatrie.

FACULTATEA DE STOMATOLOGIE, Calea Plevnei nr. 19; tel. 15.86.49; tramvai: 2, 3, 11, 12, 13, 14, 20; autobuz: 33, 38; troleibuz: 84, 85, 88, 89, 90, 92.
C. z. (6 ani). Secția: Stomatologie.

FACULTATEA DE FARMACIE, Str. Alexandru Sahia nr. 19—21; tel. 12.85.16; tramvai: 5, 17; autobuz: 36; troleibuz: 84, 85, 88, 89, 90, 92.
C. z. (5 ani). Secția: Farmacie.

Institutul de medicina și farmacie din Cluj

Str. 1 Mai nr. 13; tel. 1.25.85; autobuz: 3, 11.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MEDICINĂ, Str. 1 Mai nr. 13; tel. 1.15.24.
C. z. (6 ani). Secții: Medicină generală; Pediatrie.

FACULTATEA DE STOMATOLOGIE, Str. 1 Mai nr. 13; tel. 1.40.86.
C. z. (6 ani). Secția: Stomatologie.

FACULTATEA DE FARMACIE, Str. 1 Mai nr. 13; tel. 1.26.11
C. z. (5 ani). Secția: Farmacie.

Institutul de medicină și farmacie din Iași

Str. Universității nr. 16; tel. 43.16.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MEDICINĂ, Str. Universității nr. 16; tel. 43.16.
C. z. (6 ani). Secții: Medicină generală: Pediatrie.

FACULTATEA DE STOMATOLOGIE, Str. Universității nr. 16; tel. 43.16
C. z. (6 ani). Secția: Stomatologie.

FACULTATEA DE FARMACIE, str. Universității nr. 16; tel. 43.16
C. z. (5 ani). Secția: Farmacie.

Institutul de medicină din Timișoara

Piața 23 August nr. 2; tel. 1.54.34 și 1.50.44; tramvai: 1, 2, 6.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MEDICINĂ, Piața 23 August nr. 2; tel. 1.54.34.
C. z. (6 ani). Secții: Medicină generală; Pediatrie.

FACULTATEA DE STOMATOLOGIE, Piața 23 August nr. 2; tel. 1.54.34.
C. z. (6 ani). Secția: Stomatologie.

Institutul de medicină din Tîrgu-Mureș

Str. Universității nr. 38; tel. 35.51; autobuz: 1, 2.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE MEDICINĂ, Str. Universității nr. 38; tel. 35.51.
C. z. (6 ani). Secții: Medicină generală; Pediatrie.

FACULTATEA DE STOMATOLOGIE, str. Universității nr. 38; tel. 35.51.
C. z. (6 ani). Secția: Stomatologie.

FACULTATEA DE FARMACIE, Str. Universității nr. 39; tel. 35.51.
C. z. (5 ani). Secția: Farmacie.

6. Învățămîntul superior de artă

Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale" din București

Bd. Schitu Măgureanu nr. 1; tel. 14.71.93; tramvai: 2, 3, 8, 12, 13, 14, 20, 25; autobuz: 38; troleibuz: 84, 88, 89, 90, 92.

FACULTĂȚI ȘI SECȚII:

FACULTATEA DE TEATRU

C. z. (4 ani). Secții: Artă dramatică; Operatorie de film.
C. z. (5 ani). Regie de film; Regie de teatru; Teatrologie și filmologie.

(Continuare în pag. a 16-a)

(Urmare din pag. a 15-a)

Institutul de teatru „Szentgyorgyi Istvan" din Tîrgu-Mureş

(cu limba de predare maghiară). Str. Köteles Samuel nr. 6; tel. 36.77.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE TEATRU

C. z. (4 ani). Secţia: Artă dramatică.

Institutul de arte plastice „N. Grigorescu" din Bucureşti

Str. G-ral Budişteanu nr. 19; tel. 13.27.92; tramvai: 6, 10; autobuz: 32.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE ARTE PLASTICE, tel. 16.01.51.

C. z. (6 ani). Secţii: Pictură; Sculptură; Grafică.
C. z. (5 ani). Istoria şi teoria artelor

FACULTATEA DE ARTE DECORATIVE, Intrarea Iulia Hasdeu nr. 3; tel. 13.78.01; tramvai: 6, 10.

C. z. (6 ani). Secţii: Pictură monumentală; Scenografie; Arte decorative-ceramică, sticlă şi mase plastice; Arte decorative textile.

Institutul de arte plastice „Ion Andreescu" din Cluj

Str. Roosevelt nr. 8; tel. 1.15.77.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE ARTE PLASTICE ŞI DECORATIVE

C. z. (6 ani). Secţii: Pictură; Sculptură; Grafică; Arte decorative-ceramică, sticlă şi mase plastice; Arte decorative textile.

Conservatorul „Ciprian Porumbescu" din Bucureşti

Str. Ştirbei Vodă nr. 33; tel. 13.88.77, 14.83.33 şi 14.26.10; tramvai: 6, 10; autobuz: 32, 37.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE INSTRUMENTE ŞI CANTO, Str. Ştirbei Vodă nr. 33, tel. 13.51.20.

C. z. (5 ani). Secţii: Instrumente de coarde, suflat, percuţie; Pian-orgă; Canto.

FACULTATEA DE COMPOZIŢIE, DIRIJAT, PEDAGOGIE, Str. Ştirbei Vodă nr. 33; tel. 13.51.20.

C. z. (5 ani). Secţia: Dirijat cor şi pedagogie.

Conservatorul de muzică „Gh. Dima" din Cluj

Str. 23 August nr. 25; tel. 1.30.45.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE INSTRUMENTE ŞI CANTO

C. z. (5 ani). Secţii: Instrumente de coarde, suflat, percuţie; Pian-orgă; Canto.

FACULTATEA DE COMPOZIŢIE, DIRIJAT, PEDAGOGIE

C. z. (5 ani). Secţia: Dirijat cor şi pedagogie.

Conservatorul de muzică „G. Enescu" din Iaşi

Str. Cuza Vodă, nr. 29; tel. 12.37; tramvai: 1, 2, 3, 5.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE INSTRUMENTE ŞI CANTO
C. z. (5 ani). Secţii: Instrumente de coarde, suflat, percuţie; Pian-orgă; Canto.

FACULTATEA DE COMPOZIŢIE, DIRIJAT, PEDAGOGIE

C. z. (5 ani) Secţia: Dirijat cor şi pedagogie.

7. Învăţămîntul superior de cultură fizică

Institutul de cultură fizică

Str. Maior Ene nr. 12; tel. 31.44.40; tramvai: 2, 3, 8, 20, 25.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT

C. z. (4 ani). Secţii: Pedagogică; Sportivă.
F. f. (5 ani). Secţii: Pedagogică; Sportivă.

8. Învăţămîntul superior pedagogic

Institutul pedagogic de 3 ani din Bacău

Calea Mărăşeşti nr. 157; tel. 1.36.73.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE, tel. 1. 24.17.

C. z. (3 ani). Secţia: Limba şi literatura română.
F. f. (4 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, tel. 1.24.17.

C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE, tel. 1.24.17.

C. z. (3 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.

FACULTATEA DE ISTORIE-GEOGRAFIE, tel. 1.24.17.

C. z. (3 ani). Secţia: Istorie-geografie.

F. f. (4 ani). Secţia: Istorie-geografie.

FACULTATEA DE EDUCAŢIE FIZICĂ, tel. 1.24.17.

C. z. (3 ani). Secţia: Educaţie fizică.

Institutul pedagogic de 3 ani din Baia Mare

Str. Victoriei nr. 76; tel. 33.11.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE

C. z. (3 ani). Secţia: Limba şi literatura română.
F. f. (4 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ Str. Victoriei nr. 76; tel. 33.11.

C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.
F. f. (4 ani): Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE

C. z. (3 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.
F. f. (4 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.

Institutul pedagogic de 3 ani din Braşov

Str. Karl Marx nr. 50; tel 1.34.80.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE MATEMATICĂ
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.
F. f. (4 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE
C. z. (3 ani). Secţia: Fizică-chimie şi cunoştinţe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE, Str. Politehnicii nr. 2; tel. 1.37.92.
C. z. (3 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.
F. f. (4 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.

Institutul pedagogic de 3 ani din Constanţa

Bd. V. I. Lenin nr. 124; tel. 43.60; 45.76 şi 45.77.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE, tel. 45.76.
C. z. (3 ani). Secţii: Limba şi literatura română; Istorie-geografie.
F. f. (4 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, tel. 45.76.
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE, tel. 45.76.
C. z. (3 ani). Secţia: Fizică-chimie şi cunoştinţe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE, tel. 45.76.
C. z. (3 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.
F. f. (4 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.

Institutul pedagogic de 3 ani din Galaţi

Str. Gării nr. 63; tel. 58.35 şi 58.36; tramvai 2.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE, tel. 58.35.
C. z. (3 ani). Secţia: Limba şi literatura română.
F. f. (4 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, tel. 58.35.
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.
F. f. (4 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE, tel. 58.35.
C. z. (3 ani). Secţia: Fizică-chimie şi cunoştinţe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE, tel. 58.35.
C. z. (3 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.

Institutul pedagogic de 3 ani din Oradea

Calea Armatei Roşii nr. 5; telefon 1.28.57 şi 1.28.58; tramvai 1, autobuz 19.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE, tel. 1.28.57.
C. z. (3 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, tel. 1.28.57.
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE ISTORIE-GEOGRAFIE, tel. 1.28.57.
C. z. (3 ani). Secţia: Istorie-geografie.
F. f. (4 ani). Secţia: Istorie-geografie.

FACULTATEA DE EDUCAŢIE FIZICĂ, tel. 1.28.57.
C. z. (3 ani). Secţia: Educaţie fizică.

Institutul pedagogic de 3 ani din Piteşti

Bd. Gh. Doja nr. 41; tel. 36.04 şi 36.46.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE, tel. 36.04.
C. z. (3 ani). Secţia: Limba şi literatura română.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, tel. 36.04.
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE ŞTIINŢE NATURALE, tel. 36.04.
C. z. (3 ani). Secţia: Ştiinţe naturale şi agricole.

Institutul pedagogic de 3 ani din Suceava

Str. Mihai Viteazul nr. 12; tel. 23.90; autobuz: 1.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE.
C. z. (3 ani). Secţii: Limba şi literatura română; Istorie-geografie.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.

Institutul pedagogic de 3 ani din Tîrgu Mureş

Str. N. Iorga nr. 1; tel. 22.75.

FACULTĂŢI ŞI SECŢII:

FACULTATEA DE FILOLOGIE, str. Bernady Gyorgy nr. 7; tel. 41.02. — 909.
C. z. (3 ani). Secţii: Limba şi literatura română — limba şi literatura maghiară; Limba şi literatura română — istorie; Istorie-geografie.
F. f. (4 ani). Secţii: Limba şi literatura română — limba şi literatura maghiară; Limba şi literatura română — istorie.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ, Str. N. Iorga nr. 1; tel. 22.75.
C. z. (3 ani). Secţia: Matematică.
F. f. (4 ani). Secţia: Matematică.

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE, Str. N. Iorga nr. 1; tel. 41.02.07

C. z. (3 ani). Secţia: Fizică-chimie şi cunoştinţe tehnico-agricole.

FACULTATEA DE MUZICĂ, str. Bernady Gyorgy nr. 7; tel. 41.02, interior 909.
C. z. (3 ani). Secţia: Muzică.

MÎINE — DEBUTUL!

Pentru unii — foarte puţini dintre ei — evenimentul mult aşteptat s-a şi produs. Cei mai mulţi însă continuă să scruteze — serioşi ca nişte lupi de mare înainte de acostare şi nerăbdători ca nişte copii înainte de excursie — orizontul...

Păşeşte aşadar în viaţa noastră artistică o nouă generaţie.

Ce surprize ne rezervă? Un fior nou — rod colectiv — în anumite compartimente ale artei? Temperamente şi personalităţi inedite — sunete noi în simfonie? Mîine — sau poate poimîine (niciodată nu-i tîrziu!) nu vom mai pronostica. Vom aplauda. Sau nu vom aplauda, căci se mai întîmplă şi aşa. Pînă atunci însă, o săptămînă-raid „la vreme de răscruce" (examenele de diplomă!). Primul popas — la Iaşi...

★

„Te salut oraş al păcii,
plin de parcuri şi de flori
Unde noaptea stau de vorbă
trubadurii visători
Cu tăcerea de pe uliţi,
cu trecutul şi cu luna..."

„Trubadurii"-debutanţii de mîine sînt 6.

De fapt 5, pentru că unul dintre ei, Alexandru Serac, a gustat deja din haşişul primului succes, de curînd, la Timişoara, cu Pinkerton din „Cio-Cio-San". La examenul de stat s-a prezentat deci în calitate de solist al Operei bănăţene. Deşi foarte scurtă, experienţa lui de teatru poate fi deja un argument ca să-ţi demonstreze minute în şir, cu o timiditate în cuvînt şi gest ce surprinde după ce-i admiri siguranţa de pe scenă, cît de important este pentru un cîntăreţ modern de operă *să ştie să-şi asculte partenerul.*

Colegul lui, Dumitru Ilaş, om ceva mai vîrstnic, tată de familie, întors acum, în a doua tinereţe, la prima lui iubire — muzica, are alte preocupări demne de atenţie: liedul — concepţii interpretative. Chiar aşa se numeşte şi lucrarea sa de diplomă. Susţinerea practică — 7 cîntece de Enescu pe versuri de Clement Marot. Argumentaţia se extinde însă şi asupra altor partituri dificile şi variate.

Îl preocupă problemele de polifonie ale secolului XIX, disonanţele din muzica lui Gabriel Forêt şi Saint-Saens, îl necăjesc traducerile proaste şi de aceea se străduieşte să înveţe limba de baştină a tuturor marilor compozitori de lieduri, ca să le poată cînta în original. Sau să-i poată învăţa pe alţii cum trebuie cîntat liedul căci s-a specializat la Conservator şi în probleme de pedagogie de canto.

Alt trubadur-absolvent e un braşovean foarte tînăr, cu figură de copilandru, mereu deschisă într-un zîmbet puţin şiret, în contrast flagrant cu vocea lui gravă de bas. Mai expansiv decît colegii lui, cîntînd cu o uşurinţă de invidiat, aparent „nu are probleme". Viitorul e al lui — pare a spune fiecare gest dezinvolt şi sigur. Treptat, îţi va dezvălui însă o umbră de îngrijorare: poate prilejui o partitură clasică de acum două secole un spectacol modern în adevăratul înţeles al cuvîntului? Nu cumva azi, cînd teatrul şi filmul — arte atît de prolifice — schimbă atît de rapid profilul spiritual al secolului XX, spectacolul de operă, care îşi trage hrana de bază tot de la clasici, e sortit unui anacronism greu de învins?

— Cred, îşi căuta grav răspunsul Cornel Solovestru, că cea mai mare răspundere din acest punct de vedere revine regizorilor de operă, care la noi în ţară sînt mult prea puţini, din păcate.

Şi, din păcate, are dreptate.

La Cluj, cale de o zi de vară cu acceleratul, tăind munţii prin nord, prin 12 tunele, întîlneam aceleaşi frămîntări. Artistul emerit Anatol Chisadji, şeful catedrei de canto din cadrul Conservatorului „Gheorghe Dima", se întreba, asemeni studentului ieşean:

— De ce s-o fi desfiinţat secţia de regie de operă exact în perioada în care se înfiinţau în diverse oraşe din ţară noi teatre de operă? Numai buna pregătire a interpreţilor nu poate asigura integral calitatea viitorului spectacol. Anul acesta avem o promoţie dintre cele mai bune. Din 8 absolvenţi 5 vor fi cu siguranţă solişti în foarte scurtă vreme. Ştii că Grama a reuşit la concurs la Timişoara? — vesteşte bucuros pe fata care ne însoţea.

Repertoriul Conservatorului clujean — spectacole complete — îşi propune să familiarizeze studenţii încă din anul III cu partituri mai puţin cunoscute la noi, majoritatea premiere pe ţară: în anii din urmă „Cosi fan Tutte" şi „Flautul fermecat" de Mozart, anul acesta opera preclasică „Ariodante" de Haendel, anul viitor poate o operă contemporană, un Britten, de pildă...

Dar cîntăreţul de operă trebuie să fie un bun actor. Şi, mai ales, modern.

Gheorghina Orlovski, „fata care ne însoţea", cea mai tînără dintre absolvente, este întrutotul de acord.

Se visează plecînd curînd în Olanda la un concurs, se va prezenta la selecţia pentru Festivalul „Enescu", îşi doreşte să cînte la Cluj Tatiana din „Oneghin". Îşi propune pentru asta continuarea studiului intens şi după absolvire, şi mai ales orele de actorie. Cele prevăzute de programa analitică pentru primii doi ani se arată absolut insuficiente.

Despre pasionată perseverenţă şi excepţională putere de muncă mi-a vorbit şi tovarăşa Bissy Roman de la Conservatorul bucureştean, referindu-se la Cornelia Angelescu.

— Remarcam aceste calităţi indispensabile pentru un cîntăreţ de operă încă de acum 2—3 ani, cînd Cornelia a început să cînte pe scena studioului — în „Serva padrona", în „Orfeu". Acum, regizînd spectacolul cu „Don Pasquale", în care ea cîntă rolul principal, m-am convins o dată mai mult că muzicalitatea, remarcabilul simţ de autocontrol, tendinţa ei continuă de autodepăşire, nu se pot împlini, desăvîrşi, decît dublate de o conştiinciozitate deosebită, de o seriozitate pilduitoare în muncă.

Şi dacă, interesîndu-te de profilul promoţiei bucureştene de cîntăreţi, afli că aceeaşi Cornelia Angelescu este „cap de afiş" şi la celelalte materii, că la solfegii (ah, solfegiile!) a obţinut cea mai mare notă posibilă (9!), ca spectator al operei „Don Pasquale" vei aplauda cu admiraţie sporită ariile Norinei.

★

Ca să cunoşti cîţiva plasticieni clujeni de la secţii diferite ale Institutului „Ion Andreescu" trebuie să străbaţi mai tot oraşul de pe Someş. Atelierele de pictură se găsesc în parcul oraşului. Acolo, în încăperi pline de pînze, mirosind a culoare proaspătă, absolvenţii veneau şi plecau grăbiţi, preocupaţi de ultimele pregătiri pentru amenajarea „expoziţiei" lucrărilor de diplomă.

Îţi reţine atenţia de la primii paşi fermitatea liniilor şi o anume bruscheţe a culorii făcînd nota dominantă la cîteva lucrări dintr-un colţ: „Paternitate" în cîteva variante, o compoziţie amplă în trăsături dure, bărbăteşti... Temperamentalul autor e de fapt o fată modestă şi paşnică, ce pare că nu se încruntă niciodată...

— Mă preocupă, îmi spunea Aurelia Mărgineanu, teme care să îmbine expresii aparent contradictorii: duritate şi gingăşie, bărbăţie şi duioşie. „Paternitate" a rămas şi va rămîne multă vreme pentru mine o temă deschisă. În cele trei variante de aici am căutat mereu un gest, unul singur, care să exprime această căldură robustă, specifică dragostei paterne. Nu ştiu încă dacă l-am găsit...

La celălalt capăt al Clujului, atelierele de sculptură. Clădire nounouţă, modernă. cu toată curtea — un şantier. Atelierele — pline de argilă şi ipsos, de studii fel de fel. Printre ele, trei ţărănci miniaturale cu coşuri pe cap te duc imediat cu gîndul la robusteţea muntencelor noastre şi la graţia cariatidelor antice. Sînt opera lui Vasile Rus — preocupat de stilizarea, în piatră şi lut, a unor teme de inspiraţie folclorică. Visează o colaborare cu un arhitect, ca să împodobească intrarea unor clădiri cu astfel de cariatide. Pînă atunci, pentru examenul de diplomă a lucrat un panou decorativ în basorelief, cu sumedenie de studii anterioare, intitulat „Dans popular". Ar dori să decoreze cu el faţada unui viitor cămin cultural de la el din sat, la „Ba-tin". Silabiseşte numele ca să-l scriu corect „că ţine la satul lui şi ar vrea să ajungă vestit".

De, mai ştii?

...Se încheia la acea oră călduroasă de amiază susţinerea lucrărilor de diplomă la secţia „textile". Pe pereţi mai rămăseseră expuse ţesăturile executate măiestrit din lînă toarsă şi netoarsă, vîscoză, cîrpe, rafie sau stuf de studenta Mrazec Benkö Berta. Un covor mare reproduce stilizat în nuanţe infinite de roşu un dans din Oaş. Lucrarea se numeşte „Iureş". Multă mişcare, siguranţă, claritate. Şi multă migală. De obicei pictorii textilişti au la dispoziţie ţesători executanţi. Berta îşi lucrează însă singură covoarele. Cu mîinile ei mici şi agere. Mîini de nevastă ideală, îşi spun pesemne colegii de la alte secţii...

Se poate vorbi de o preocupare dominantă a noii generaţii de artişti plastici pentru redescoperirea, retopirea în forme noi, la temperatura vîrstelor fierbinţi, a tezaurului de frumuseţi iscate de spiritul creator popular, filon nesecat ce alimentează dintotdeauna arta noastră naţională.

La Bucureşti, una din cele mai interesante personalităţi ale noii generaţii e Dumitru Gavrileanu, un băietan modest, moldovan din Voroneţ, gata oricînd să-ţi povestească cu o bucurie copilărească despre şotiile lui năstruşnice petrecute „ehehei, cu ani în urmă" sau despre fratele lui mai mic, elev la Suceava, poet ce promite, publicat în *Gazeta literară*. Universul copilăriei pline de poveşti spuse de bunici şi datini strămoşeşti gustate pe viu face substanţa tematică, fascinantă şi vibrantă a lucrării sale de diplomă intitulată „Tradiţii populare": un triptic grupînd în trei categorii obiceiurile prilejuite de sărbătorile de iarnă. O rostogolire delirantă de oameni, case, păsări şi animale, sugerînd o lume de basm de pe tărîmul celălalt. Un amestec de fantastic infantil şi profundă documentare realistă, adunînd cîteva sute de elemente pe care tînărul pictor le-a aşternut pe pînză cu răbdare vreme de cîteva luni în şir, lucrînd cu lupa. Pasionată şi emoţionantă radiografie a farmecului etern!

★

Dar nu numai plasticienii. Telespectatorii „Dialogului la distanţă" cu Piteştiul au putut fi literalmente fascinaţi de o „Doină de primăvară" cîntată la nai. În mîinile unui flăcăiandru găeştean, fluierul lui Pan vorbea... Revelaţia acelei seri se numeşte Gheorghe Zamfir. Se numără printre absolvenţii Facultăţii de pedagogie a Conservatorului bucureştean. E tare greu de găsit. La cămin, dimineaţă devreme, nu mai era. Un coleg de cameră mi-a dat pe nerăsuflate cîteva relaţii: acum absolvă Pedagogia, la anul dirijatul. Ştie mai toate instrumentele populare, a fost elevul lui Fănică Luca. Ce mai, băiat bun, muncitor, plin de lecturi. de planuri, de vise. Ar vrea să închege un nucleu de interpreţi ai muzicii populare care să facă din această artă un fapt de cultură elevată, lucrează la o prelucrare amplă. pentru orchestră semisimfonică a baladei Mioriţa. Şi cîte altele!... Păcat că nu l-am găsit.

★

Castelul cu şapte caturi de pe cheiul Dîmboviţei, templul tinereţii Thaliei, îşi trimite iar în ţară un cortegiu de slujitori. Despre ei s-a scris ades, cu entuziasm şi îngăduinţă, aşa cum se obişnuieşte a se saluta pornirea în larg... Profiluri, vîrfuri, — „vedete"? Greu de ales. Din fuga creionului, două schiţe:

1. Temperament dramatic profund. Seriozitate. Gîndire minuţioasă. Sensibilitate. Umor. Alte semnalmente: are. Sumedenie! Mi-ar trebui o coloană întreagă. Aceasta este Adriana Marina Popovici. Alma, din „Vară şi fum", e certificatul de maturitate al talentului ei incontestabil. (Şi cînd te gîndeşti că la admitere i-au trebuit trei ani ca să convingă comisia!). Planuri? — foarte multe. Roluri? Multe, foarte multe: Gorki, Beaumarchais, Molière... Poate o facultate fără frecvenţă. Sigur — ore de engleză şi germană.

2. Florian Pitiş — pe care şi spectatorii au început să-l cunoască deja de „Moţu". cum îi spun colegii. Moţu cel cu ochi vii, scînteietori cînd joacă. Regele undinilor, cu păr vîlvoi şi trup de gumă în chip de aur cînd se „joacă" pe sine. Una dintre cele mai reuşite „achiziţii" ale Studioului de televiziune din Bucureşti. Speră să-şi vadă cu ochii un vis drag: un spectacol de pantomimă.

Aşadar, drum bun, dragi colegi. cu toate pînzele în vînt!

Nicoleta TOIA

ET CAETERA...

„Mondadori" – trei premii literare

Trei dintre premiile literare decernate anul acesta au revenit unor cărţi apărute în editura „Mondadori", fapt de natură să-i sporească prestigiul. E vorba de volumele **Vesel cu disperare** pentru care autoarea, Gianna Menzini, a cîştigat prima ediţie a Premiului Cino da Pistoia, **Înăuntrul substanţei** de Nelo Risi (Premiul Moretti d'oro), **Colibele de sticlă** de Giovanni Raboni (Premiul de poezie Vann'Autò 1966).

Apariţiile recente semnalate în cîteva din principalele colecţii ale editurii vădesc o preocupare pentru punerea în circulaţie a unora din cele mai reprezentative creaţii noi ale literaturii mondiale. Au fost traduse, printre altele: **Astrogalul**, roman de debut al unei scriitoare, Albertine Sarazin, apărută cu un surprinzător de mare succes pe piaţa literară franceză; **Note fără notă**, culegere de însemnări autobiografice şi „visări" ale lui Michel Leiris, poet, critic şi etnograf, personalitate cu o apreciabilă influenţă asupra tinerei literaturi franceze; **Biografii** de Alexander Kluge, un „roman-vérité" din Germania occidentală, în ale cărui pagini defilează intelectuali, foşti lideri hitlerişti, „savanţii" lagărelor în care se practica vivisecţia pe oameni, latifundiari, prostituate, sub o aparent imposibilă dar de fapt muşcătoare pană de observator critic.

FOILETON

Ştiinţa în slujba „Progresului"

Cercetind cu amănunţime documentele vremii, s-a constatat cu preciziune că Ştiinţa a existat în toate timpurile pe teritoriul patriei noastre. Efectuîndu-se săpături arheologice în regiunea Cluj, Timişoara şi, în ultima perioadă, în regiunea Craiova — s-au constatat uşoare urme de ştiinţe, după cum ne confirmă şi ultimul „Papuc" găsit în porţile Craiovei.

Deşi Ştiinţa a fost într-un continuu progres, săpăturile efectuate în regiunea Dr. Staicovici au dovedit că Progresul a apărut mult mai tîrziu, ceea ce confirmă justeţea afirmaţiilor tuturor specialiştilor cum că mai bine niciodată, decît mai tîrziu.

Nu încape îndoială, deci, că Ştiinţa stă la baza Progresului. Căci Progresul fără Ştiinţă este ca nunta fără lăutari şi ca Brazilia fără Pele.

Cu bună ştiinţă, echipa noastră de cercetători s-a deplasat în regiunea Cîmpina pentru a efectua unele săpături, în vederea avansării prevăzute pentru echipa respectivă. Dar munca depusă timp de 90 de minute a fost inutilă, deoarece s-a constatat că săpăturile erau deja efectuate din 11 în 11 metri, spre binele Progresului, de către un oarecare Cornel Niţescu — cunoscut pentru „rezultatele" sale.

După cum se ştie, în toate ramurile ştiinţei există progres: în biologie, în geografie, în contabilitate şi... în Metal.

Dacă am înţeles că Ştiinţa e în slujba Progresului, dacă am înţeles că Metalul este în slujba Progresului, am ajuns pînă acolo încît să ne convingem că şi Progresul e în slujba Progresului (fie el chiar şi din Brăila). Dar Ceahlăul...!? Pînă şi Ceahlăul...!!?

Iată deci ce înseamnă Progresul!!! El este întîlnit pretutindeni în Apă, în Aer, în Atmosferă, pînă şi în A...!

A! Păi dacă „vor" Progres cu orice preţ, fie, dar să ştim şi noi! Căci vorba aia, unde-i Ştiinţă nu-i tocmeală şi un Progres fără de finanţe, carele va să zică nu există!

P. P. P.

MIC LAROUSSE AL PERSONAJELOR CELEBRE

AGAMEMNON

Iliada consemnează faptul că de nenumărate ori Ahile s-a certat cumplit cu regele Agamemnon. Şi multe cuvinte grele au fost schimbate între cele două personaje celebre pe care Iliada le-a redat cu zel şi exactitate, evitînd astfel păcatul literar de a prezenta doi eroi pozitivi... fără pete. Într-o bună zi, Ahile, înfuriat pe Agamemnon, avea să-i spună în faţă că este *„un rege care-şi devorează propriul său popor"*. Ce-l supărase pe Ahile la colegul său de mitologie? Puterea absolută exercitată, abuzurile, înclinaţia atavică de a-i face pe toţi să se închine în faţa „funcţiei" sale de rege. Şi cum niciodată tiranii, de orice fel ar fi, prin acţiunea unei dialectici a însăşi puterii nelimitate, abuzive, nu-şi încheie cariera cu bine, Agamemnon sfîrşeşte prin a fi asasinat. *Odiseea* (sec. VII î.e.n.), grăbindu-se cu anticipaţiile în defavoarea epigonilor din secolul nostru, rezolvă chestiunea în cadrul „triunghiului conjugal": Egisthos, concubinul Clitemnestrei, soţia lui Agamemnon, îl trece pe rege în lumea celor drepţi. Pentru ca Eschil, în trilogia de piese ce formează *Orestia*, printr-un reflex misogin, să-i pună Clitemnestrei în mînă securea criminală. Agamemnon rămîne şi în Orestia acelaşi tiran.

Seneca (sec. IV î.e.n.), dînd o adevărată lovitură de teatru, are curajul de a-l lua în braţe pe Agamemnon; acesta este prezentat ca un delicat erou, pudic, sensibil şi uman, ce se întoarce victorios din bătălie şi se prezintă în faţa soţiei sale pe care o sărută sfios pe frunte. Clitemnestra însă, geloasă şi răzbunătoare, sfidează deopotrivă victoria şi sărutul soţului, pe care-l va ucide cu o secure pe motiv că şi-a amintit de vechile amoruri ale acestuia. Deşi, dacă tot căuta un motiv, n-ar fi trebuit decît s-o privească pe Casandra, aflată în carul gloriei cu care Agamemnon s-a întors din luptă... În sfîrşit, treaba ei... şi a lui Seneca.

Un alt moment l-a impresionat şi a constituit „material de lucru" pentru Euripide — şi anume sacrificarea de către Agamemnon a fiicei sale. Tragedia descrie în tonuri grave neliniştea regelui grec, care, totuşi, se decide să-şi ucidă fiica, numai şi numai pentru a continua să fie un tiran glorios. Mijloacele folosite: minciuna, înşelăciunea, corupţia şi întreaga cohortă de păcate ale tiraniei. Jean Racine în *Ifigenia* (1674) îi va supune pe Agamemnon unei adevărate radiografii psihologice: eroul şi-a înfrînt dragostea pentru fiica sa, pe care a ucis-o în semn de ofrandă adusă zeilor, datorită ambiţiilor sale nemăsurate.

Şi totuşi, inimi caritabile s-au găsit în toate secolele... După Euripide şi Racine apare un alt literat, Vittorio Alfieri, care în *Agamemnon* (1781) are curajul să-i redea regelui antic toate virtuţile pierdute prin secole: nobleţe, omenie, puritate (!).

Celebrul dramaturg american Eugen O'Neil a înscris figura lui Agamemnon, printr-o adaptare modernă a Orestiei, printre marele personaje ale teatrului contemporan. Amănunte în plus pot fi aflate la Teatrul Naţional din Bucureşti unde se joacă celebra piesă.

Carol ROMAN

INTRODUCERE LA UN COD APOCRIF al manierelor

Din cele stabilite pînă în prezent reiese cu evidenţă o primă trăsătură a manierei: firescul ei. Bineînţeles că este vorba de acel firesc al comportamentului civilizat bazat pe necesitatea organică de a-l respecta pe omul cu care ai de-a face, antipodul acelei opinii care confundă firescul cu libertinajul, cu sfidarea celor din jur, printr-un comportament condus numai de acte de voinţă care au o justificare strict personală.

Lupta împotriva conformismului — pe deplin justificată ca intenţie — capătă, atunci cînd ostentaţia ia locul unor măsuri raţionale, aspecte diforme, de un ridicul similar celui pe care vrea să-l nege. Avem, în legătură cu această afirmaţie, cea mai recentă şi mai grăitoare dovadă furnizată de un fenomen remarcat pentru prima oară în lumea anglo-saxonă. Este vorba de tînărul „beat", care s-a înregimentat apoi în categorisiri mai stricte, după influenţele pe care le-a suferit, „beatnic" inspirîndu-şi vocaţia anarhică de la nişte poeţi zgomotoşi şi pătimaşi iar „beatles", cu o aparentă diferenţă — de la melodioşii juni care-şi manifestă extazul colectiv în nişte formaţii, uneori foarte reuşite, de muzică uşoară.

Ce-a făcut oare ca, de la aceste nevinovate manifestări din limitele artei şi, cel mult, ale petrecerii tinereşti, fenomenul „beat" să ajungă să îngrijoreze administraţia de stat a unor venerabile ţări europene, cum ar fi Franţa şi Italia, ducînd pînă la stricte măsuri de carantină?... Oare boema lor, cînd Parisul este leagănul unei boeme de cea mai frumoasă tradiţie? Nu. Cred că numai vehemenţa lor, ostentativa dorinţă de-a fi grobieni şi nepăsători cu aspectul exterior, anticonformismul transformat în degradanta convingere că se poate trăi şi din cerşit.

Şi de ce tocmai în ţări europene s-au luat măsuri mai stricte împotriva unor asemenea reprezentanţi ai tinerei generaţii? Pentru că „fenomenul" este pesemne mai neconform cu psihologia societăţii respective. Mai neconform decît în altă parte.

Anticonformismul „beat" a răsărit tocmai pe terenul sobru, uneori chiar puritan, al atmosferei insulare. A răsărit tocmai ca o ripostă la atmosfera acelor sute de anecdote cu lorzi pedanţi şi valeţi cretini sau invers. Dialectica necesităţii de a nega formalismul îmbătrînit şi osificat nu a găsit, în condiţia de faţă, şi formula cea mai indicată, care s-o poată înlocui pe cea veche, aşa că beatnicii sau beatles-ii vor rămîne, dacă vor rămîne, în amintirea contemporanilor, tot prin versurile pe care le-au scris şi prin muzica pe care au cîntat-o, făcîndu-se abstracţie de manierele lor care au speriat Parisul *).

Şi totuşi, epoca îşi pune amprenta şi asupra manierelor, şi asupra felului de-a ne purta, şi asupra felului de-a ne mişca în lume, fără să fie absolut necesar să ajungem la asemenea exagerări. Voi încerca să consemnez numai unul dintre aspecte: trăim o epocă asupra căreia sportul şi-a pus din plin pecetea, cuprinzînd în limitele celor care-l practică, care-l urmăresc sau care-l comentează mase tot mai mari de oameni. Concomitent cu aceasta se constată şi acel fel de-a te purta degajat, lejer, cu mişcări largi şi reacţii prompte, cu gesturi fireşti, libere, sincere, exprimînd starea de spirit a momentului respectiv într-o manieră deschisă, camaraderească, de la bătaia pe umăr la ghiontul prietenesc, la salutul larg, la exprimarea mai zgomotoasă decît au fost învăţaţi părinţii noştri, la un anumit fel de a merge, de a sări, de a te aşeza şi aşa mai departe.

Este o realitate de care trebuie să ţinem cont, ea e determinată de mentalitatea omului obişnuit cu stadionul, cu ritmurile de viaţă sportive, cu pasiunile mari şi pregătirile grele pe care le presupune o performanţă, cu entuziasmul spectatorului ajuns la „microb". Putem fi sau nu de acord cu ea, dar este o realitate pe care nu avem cum s-o neglijăm. Bineînţeles, ea are unele laturi care nu pot decît să ne satisfacă, precum şi unele care trebuie periate, recondiţionate sau, pur şi simplu, lăsate numai în incinta stadionului. Avînd în vedere această vacanţă care ne predispune atît de mult la activităţi sportive, aş propune cititorilor „Vieţii studenţeşti" o discuţie pe această temă, aşteptînd părerile lor în legătură cu ce consideră că este bun într-un comportament „sportiv" extins la întregul nostru fel de-a ne purta, şi ce deranjează, ce trebuie plivit sau chiar extirpat.

În numărul pe luna august vom publica şi comenta aceste răspunsuri.

Corneliu LEU

*) Un recent comunicat de presă anunţa măsurile luate de organele franceze de frontieră de a nu mai primi pe teritoriul Franţei cîrdurile de juni furioşi care vin din alte ţări spre a-şi etala pletele şi a cerşi pe străzile Parisului.

Ce ştiţi despre hipnoză?

Dintotdeauna fenomenele puţin ieşite din comun au stîrnit curiozitatea şi au reţinut atenţia oamenilor. Unii le-au socotit „minuni“, alţii „şarlatanii“, dar oricum, ele au preocupat şi preocupă un număr tot mai mare de oameni. Printre aceste fenomene se situează şi hipnoza.

Pentru a afla o parte din „tainele“ hipnozei ne-am adresat tovarăşilor: dr. Chivu Lichter, medic primar psihiatru la spitalul „Prof. dr. Gh. Marinescu“, Vladimir Gheorghiu, cercetător principal la Institutul de psihologie al Academiei Republicii Socialiste România, şi dr. Valeriu Pîrvan, medic specialist psihiatru la policlinica „Prof. dr. Gh. Marinescu“, — care practică cu succes hipnoza clinică şi experimentală.

1) De cînd datează primele practici de hipnoză?

2) Hipnoza experimentală este un apanaj al secolului nostru?

3) O nouă metodă de tratament?

1) Începînd cu Egiptul antic

Hipnoza medicală are o adevărată preistorie, dacă ne referim la arta de a vindeca prin aplicarea sugestiei.

Amintim că în Egipt numai preoţii exercitau medicina; ei foloseau cuvinte magice, formule alegorice etc. La indieni procesele de relaxaţiune, legate tot de practici religioase, de yoga, erau ca şi astăzi în mare cinste. Mai tîrziu Esculap folosea, pe lîngă medicamente, versuri şi cuvinte, rugăciuni mistice, cu denumirea de carmen, farmec (în traducere actuală). Tratamentul în temple, cu ajutorul apei de fîntînă etc. după folosirea unui ritual sugestiv, ducea la hipnoză şi alte stări hipnoide, care prin valoarea lor terapeutică erau în mare stimă.

Mai amintim de asemenea de o serie de astrologi, chiromancieri, alchimişti, vrăjitori etc. care înfloreau o dată cu superstiţiile şi ignoranţa maselor evului mediu, spre a trece la debuturile hipnozei medicale ştiinţifice.

Medicul vienez Dr. Mesmer credea că acţiuni magnetice provoacă fenomenul de hipnoză şi că tot lor se datoresc vindecările într-o vreme (1775) cînd Galvan experimenta curentul pe piciorul de broască. Medicul englez J. Braid tipăreşte o lucrare în 1843 de „Hipnologie“ şi denumeşte fenomenele considerate „magnetice“ ca fiind hipnotice, de la grecescul ypnos, somn. Bernheim arată că multe rezultate terapeutice obţinute de la medicamente sau tratamente fizice sînt datorite sugestiei. Charcot, Beaunis, Behterew, Oscar Vogt şi Moll, Wetterstrand, Heidenhain, Pavlov şi şcoala sa etc. ne aduc aproape de timpurile noastre cînd hipnoza medicală se închegă ştiinţific şi face obiectul unei discipline medicale în cadrul psihoterapiei, în continuu progres ca aplicare terapeutică şi ca obiect de cercetare experimentală, interesînd cercuri tot mai mari de medici, psihologi, sociologi, educatori etc.

Spre sfîrşitul secolului trecut, Freud, care practica la început hipnoza medicală, descoperă, graţie ei, căi spre o înţelegere mai adîncă a psihicului omenesc şi creează propria sa metodă de psihoterapie analitică (psihoanaliză). Datorită prestigiului său, afirmaţia sa că „hipnoza acoperă simptomul, psihoanaliza îl descoperă“, provoacă un declin al acestei disclipine la începutul secolului actual. De aproximativ două decenii hipnoza medicală cunoaşte o nouă ascensiune şi la noi în ţară, ca în restul lumii medicale.

Se ştie că pe prof. Marinescu ca şi pe Obregia îi interesau hipnoza. Hipnoza la noi s-a dezvoltat mai lent şi pentru că n-a intrat oficial în preocupările învăţămîntului medical pînă în ultimii ani, totuşi, studenţii, la cursul de psihiatrie, asistă la convorbiri şi lucrări practice în legătură cu tehnica hipnozei şi aplicaţiile ei. Practicată însă de o serie de medici, hipnoza s-a bucurat de stima bolnavilor şi a medicilor.

Dr. C. LICHTER

2) Hipnoza în actualitate

Hipnoza experimentală a fost inaugurată practic în ultimele decenii ale secolului trecut. Asemenea hipnozei clinice ea a cunoscut o evoluţie în zigzag. Dezvoltarea în ultimii ani a cercetărilor experimentale privitoare la fenomenul hipnozei, departe de a fi o manifestare conjuncturală, izvorăşte din cerinţele obiective ale progresului cercetărilor psihofiziologice. Schiţăm aici în linii mari principalele preocupări din domeniul hipnozei şi sugestiei experimentale

Unul din obiectivele principale este cel al studierii naturii lăuntrice a stării hipnotice, deosebită de starea de veghe şi de cea de somn, dar prezentînd în anumite privinţe şi unele asemănări cu acestea. Cercetarea comparativă a celor trei stări psihofiziologice diferite este realizată prin intermediul indicatorilor vegetativi, reflex-condiţionaţi şi îndeosebi prin cei bioelectrici. Datele electrofiziologice, obţinute în cursul hipnozei, prezintă cu unele excepţii, mai multe analogii cu cele obţinute în cursul stării de veghe decît cu cele rezultate din investigarea somnului natural. De aici concluzia unor autori că provocarea hipnozei presupune antrenarea altor mecanisme decît a celor specifice inducerii somnului propriu-zis. Există pe de altă parte suficiente deosebiri între starea de veghe şi cea hipnotică, care justifică pe deplin studierea sistematică a specificităţii acesteia din urmă despre care se ştie încă mult prea puţin.

Abordarea sugestiei şi hipnozei cu ajutorul mijloacelor psihofiziologiei moderne creează posibilitatea cercetării mai în profunzime a uneia din cele mai complexe şi mai controversate probleme ştiinţifice, aceea a interacţiunii dintre procesele psihice şi cele somatice. Dilatarea sau constricţia vaselor sanguine, modificarea pulsului, a respiraţiei, a temperaturii etc., anestezia, catalepsia, rezultate din acţiunea auto sau hetero sugestiilor sînt investigate atent în condiţiile stării hipnotice şi în cursul stării de veghe. Influenţa sugestiilor, deci a factorilor psihogeni asupra funcţiilor somato-vegetative, este în genere mai puternică în hipnoză decît în veghe. Cercetătorii sînt departe de a fi dezvăluit mecanismele psiho-fiziologice specifice. Meritul lor esenţial este însă acela că au reuşit să atragă atenţia lumii ştiinţifice asupra acestor probleme, considerate multă vreme „tabu“

Investigarea nivelelor de conştiinţă şi îndeosebi explorarea fenomenelor neconştientizate, lipsa sau hiperfuncţiunea proceselor cognitive, analizarea manifestărilor memoriei, atenţiei, afectivităţii etc. este realizată astăzi tot mai frecvent prin intermediul sugestiei şi hipnozei. Se creează astfel diferite modalităţi de a raporta individul la el însuşi în diferite ipostaze, precum şi posibilitatea de a urmări limita pînă la care pot fi influenţate anumite procese sau activităţi psihice.

Multe din datele experimentale sînt contradictorii. De aceea în ultimii ani s-a pus un accent deosebit pe îmbunătăţirea aspectelor metodologice de cercetare. Au fost astfel introduse alături de laturile experimentale diferite laturi de control, au fost variate condiţiile experimentale, îmbunătăţite într-o oarecare măsură metode obiective de investigare.

V. GHEORGHIU

Experiment de hipnoză

3) O „reţetă“ variabilă la fiecare individ

În grade diferite toţi oamenii sînt sugestibili. Sugestibilitatea este aptitudinea creierului de a accepta şi trăi conţinutul ideilor ce i se impun. Deci sugestia medicală este metoda psihoterapeutică care constă în determinarea unui subiect de a-şi însuşi şi trăi conţinutul ideilor impuse.

Din motive didactice profunzimea somnului hipnotic a fost împărţită în grade sau stadii. În realitate ele se întrepătrund.

În stadiul I subiectul doarme superficial şi excitanţi slabi ca deschiderea uşii, aprinderea luminii, discuţiile din jur, îl trezesc. La trezire ne relatează că se simte cu corpul greu, parcă ar fi înţepenit, senzaţie ce dispare foarte repede. Singurul semn obiectiv ne este furnizat din înregistrarea curenţilor de acţiune ai creierului, adică de electroencefalogramă.

În stadiul II, excitanţii slabi nu trezesc subiectul. Se poate obţine catalepsia moderată segmentară. De pildă, dacă ridicăm subiectului o mînă în sus rămîne cu ea aşa. Execută ordine ca „te afli într-o barcă şi vîsleşti“ sau „în mînă ai un pahar cu apă, ţi-e sete şi bei“ etc. Cînd se trezesc unii nu-şi amintesc de ordinele executate, alţii ne spun că le-au executat fiindcă le venea greu să se opună. Ca semne obiective, reţinem E.E.G. şi posibilitatea de a influenţa pulsul în plus sau în minus cu 10 bătăi pe minut, iar tensiunea arterială sistolică cu 10 mm Hg în sus sau în jos. Bineînţeles că e vorba de o influenţare la ordin.

În stadiul III somnul este mult adîncit. La ordin nu reacţionează dacă se face o incizie cu bisturiul, dacă e gîdilat în nas, dacă e atins de obiecte incandescente. Prin sugestie i se pot realiza flictene pe tegumente, execută ordine complicate. Are halucinaţii pozitive, adică percepţii fără obiect şi halucinaţii negative, cu alte cuvinte nu percepe obiecte ce există în realitate. Nu mai poate socoti, devine incoerent în vorbire. Se poate realiza catalepsia generalizată, subiectul devine rigid, ca o scîndură şi poate fi ridicat numai de cap şi călcîie. De asemenea putem obţine opistonusul: pacientul se încordează şi se arcuieşte sprijinindu-se doar pe occipital şi pe călcîi ca în tetanos. După şedinţa de hipnoză subiectul nu-şi mai aminteşte de nimic din perioada cît a fost sub hipnoză. E.E.G. prezintă modificări. Cînd doarme putem să-i dăm ordine pe care le va executa, să zicem, peste 2—3 zile de la şedinţa de hipnoză. Este vorba de un ordin posthipnotic, ce se realizează prin recăderea în stare de hipnoză. În medicină noi nu facem de obicei experienţă cu caracter de spectacol, nefiind util bolnavului. În plus, lucrurile ieşite din comun se realizează în stadiul III (sau somnambulic) care se obţine greu şi repetat prea des e contraindicat.

Este bine să reţinem că din punct de vedere ştiinţific, în aprecierea stadiilor hipnozei au valoare semnele obiective. Acestea sînt E.E.G. şi cele somatice, deci pe care le putem controla sau verifica.

Tehnica hipnozei. Procedeul ideal este acela care ţine cont de cît mai mulţi factori hipogeni: încrederea în hipnotizator, acceptarea de a fi hipnotizat, starea emoţională, monotonia unor excitanţi, relaxarea, condiţionarea unor reflexe şi mai presus de toate sugestia. În practică noi procedăm astfel: „culcaţi-vă în pat, cît mai relaxat... priviţi-mă în ochi fără să clipiţi pînă obosiţi... apoi îi închideţi!“ Continuăm cu fraze inductoare scurte, repetate, rostite cu o voce monotonă: „eşti foarte calm... gîndurile se risipesc ca norii... corpul se moleşeşte... cînd număr pînă la 20 oboseşti... iar apoi adormi“. ...Apoi, după caz, trecem la sugestia medicală: „nu te mai doare capul!“ sau „la noapte vei dormi perfect!“ etc. Sugestia se face la adormire, în timpul somnului şi la trezire.

Indicaţii: Sînt diverse simptome care tratate numai cu medicamente se vindecă greu. De exemplu din clasa nevrozelor: impotenţa psihogenă, frigiditatea psihogenă, viciul unor tineri, obsesia, folia, parezele şi multe alte simptome isterice. Din clasa toxicomanilor: alcoolismul, morfinomania, tabagismul. Uneori din motive obiective trebuie să restrîngem cantitatea medicamentelor administrate unui bolnav şi atunci e necesară hipnoza pentru a combate durerea, insomnia, frica etc. Mulţi dintre bolnavii de nervi au slăbită voinţa, iar hipnoza este în măsură să-i facă mai voluntari. S-au făcut încercări cu scopuri utile şi pe oameni sănătoşi. De exemplu, prin cîteva şedinţe de hipnoză un fumător renunţă la ţigări. Un student este inhibat în procesul de recapitulare a materiei în sesiune de către o hiperemotivitate. Prin cîteva şedinţe de hipnoză îşi recapătă liniştea şi încrederea în sine. Şi sedativele pot da acelaşi rezultat, dar ele scad puţin din puterea de muncă.

Contraindicaţii: Bolile somatice grave şi stadiul acut al psihozei nu beneficiază de hipnoză. Incidente sînt rare, orice medic hipnotizator ştie să le prevină, iar dacă se ivesc să le combată. Accidente, în mod practic, nu se întîmplă. Este bine să se ştie că în stare de hipnoză toate ordinele ce contravin moralei, conştiinţei bolnavului, îl trezesc imediat pe cel hipnotizat. Deci posibilitatea infracţiunii este exclusă.

Rezultatele cele mai bune se obţin în turburările, bolile funcţionale. Hiperemotivii, fumătorii, impotenţii, cei cu dureri de cap, insomnie şi simptome isterice se situează pe prima linie. De notat că unii astenici se hipnotizează greu. Alcoolicii, morfinomanii, obsesivii, se situează în linia a doua.

Unii nu cred în hipnoză fiindcă ei n-au putut fi hipnotizaţi. E bine de ştiut că din „lumea de pe stradă“, la prima încercare se hipnotizează doar 1 din 5. Dacă se încearcă de multe ori procentajul creşte. De asemenea se aprofundează şi somnul. Medicaţia hipnotică creşte hipnofilia. În mod teoretic oricine poate fi hipnotizat, oricine poate deveni hipnotizator. Practic e ceva mai greu. În orice caz oricine poate încerca.

Dr. V. PÎRVAN

Anchetă realizată de dr. C. BUNGHEZ

Breviar studențesc internațional

● Între 11—19 iulie, o delegație a U.A.S.R. alcătuită din tovarășii Romulus Bena, șeful Comisiei internaționale a U.A.S.R., și Aurel Ghibuțiu, reprezentantul permanent al U.A.S.R. la U.I.S., a participat la sesiunea Comitetului Executiv al Uniunii Internaționale a Studenților, ale cărei lucrări s-au desfășurat la Universitatea din Cairo.

Pe ordinea de zi au figurat prezentarea unor rapoarte ale organizațiilor studențești din R. D. Vietnam și din Vietnamul de Sud asupra problemei vietnameze, raportul cu privire la experiența din ultimii 20 de ani a mișcării studențești internaționale și rolul U.I.S. în dezvoltarea și întărirea unității și solidarității studențești, lupta studenților și popoarelor din Africa, din Orientul Mijlociu și din țările arabe împotriva colonialismului și neocolonialismului. pentru eliberare națională și progres social.

Tovarășul Aurel Ghibuțiu a adresat un cald salut de solidaritate reprezentanților eroicului tineret universitar din Vietnam. Condamnînd războiul nedrept dus de S.U.A. în această parte a lumii, vorbitorul a spus că nobila cauză a libertății și independenței pentru care luptă poporul vietnamez este o cauză justă. scumpă studenților, tineretului. poporului român, întregii omeniri progresiste.

● Cu prilejul absolvirii cursurilor superioare în Republica Socialistă România de către un număr de tineri din 25 de țări, Comitetul Executiv al U.A.S.R. a oferit o masă prietenească în grădina Casei Universitarilor din București. Au rostit cuvinte de felicitare tovarășii GH. PAIZI, director general-adjunct în Ministerul Învățămîntului, și DINU POPESCU BARAN, vicepreședinte al U.A.S.R. Din partea absolvenților străini au vorbit CRISTOF TADJE din Camerun, absolvent al Institutului de medicină, și algerianul STITI HAMAD, absolvent al Institutului de petrol, ,,aze și geologie, care au mulțumit pentru condițiile excepționale de viață și de studiu ce le-au fost asigurate în România.

„Pentru noi, România a devenit o a doua patrie și ne este foarte greu să ne despărțim de ea — a spus proaspătul medic CRISTOF TADJE. Colegii români sînt minunați, profesorii excelenți, iar taberele de odihnă în care am fost trimiși în fiecare vaca..ță ne-au lăsat impresii inegalabile. Promitem să muncim în țările noastre în așa fel încît să dovedim prin fapte că știința românească și învățămîntul românesc sînt de o înaltă clasă, impuse definitiv în scara marilor valori ale lumii".

Într-un interviu pe care ni l-a acordat la sfîrșitul reuniunii, sirianul NICOLAS D. STEPHANOU, doctor în economie și inginer în petrol, a adăugat: „Ne-am bucurat în România de condiții care încă nu există în țara noastră și tocmai de aceea considerăm ajutorul primit de noi un ajutor acordat înainte de toate țărilor noastre. Am strîns în inimă prietenii minunate, care nu trebuie uitate niciodată. Vom face, de aceea, totul pentru ca relațiile dintre țările noastre să se dezvolte și mai mult".

● Ca răspuns la vizita făcută în țara noastră de formația simfonică „Collegium musicum" a Universității din Bonn, în prima jumătate a acestei luni a plecat în Republica Federală Germană un ansamblu folcloric al U.A.S.R. Ansamblul a dat cîteva spectacole la Marburg Bochum, Frankfurt, Bonn și la Hamburg cu prilejul tradiționalei Sărbători de vară a Universității hamburgheze. Programele prezentate s-au bucurat de un deosebit succes.

UN OM DE ȘTIINȚĂ
UN INGINER
UN SPORTIV
UN ECONOMIST

Vă prezintă

ORAȘE ȘI OAMENI DIN PATRU ZĂRI

ORAȘUL SIBERIAN AL ȘTIINȚEI

Am plecat din Moscova cu un avion TU-104; după 4 ore de zbor și o escală la Omsk am sosit pe aeroportul modern al orașului Novosibirsk. Iarna siberiană nu se dezmințea. Nu temperatura scăzută, ci viscolul amintea asprimile legendare ale Siberiei. Drumul de la aeroport la „Akademgorodok", aflat la o distanță de aproximativ 50 km, trece printr-o întinsă pădure de pini și mesteceni, înfrumusețată de podoaba unei zăpezi de un alb imaculat.

Vizita în „orașul savanților" a început a doua zi dimineața printr-o prezentare generală a Filialei siberiene a Academiei de științe a U.R.S.S., a etapelor de dezvoltare și preocupărilor ei esențiale, făcută de academicianul T. F. Gorbaciov, vicepreședințele Filialei, în prezența conducătorilor celor 15 institute existente. Un film documentar ne-a înfățișat munca enormă ce s-a depus pentru crearea orașului academic. În mai puțin de 6 ani el a căpătat personalitate, iar azi munca entuziastă a savanților și cercetătorilor, a întregului personal, pulsează din plin.

O imagine a marilor promisiuni ale pămîntului siberian ne-a prilejuit-o vizita la muzeul de mineralogie al Institutului de geologie și geofizică. Ne-a impresionat de asemenea profilul bine delimitat al unor institute cum sînt: Institutul de cataliză, Institutul de citologie și genetică, Institutul de termofizică, Institutul de automatică și măsurători electrice, Institutul de cinetică chimică și arderi etc. Ca economist, m-am interesat mai îndeaproape de activitatea Institutului de economie și organizare a producției industriale, condus de profesorul G. A. Prudenski, membru corespondent al Academiei. Mi se par interesante, cu deosebire, două aspecte din activitatea acestui institut: mai întîi, participarea lucrătorilor științifici la fundamentarea efectivă a planului de dezvoltare a economiei naționale pentru teritoriul Siberiei și, în al doilea rînd, cuprinderea multilaterală în cercetare a categoriei economice — munca.

Majoritatea cercetătorilor științifici din acest centru academic sînt oameni tineri, avînd o vîrstă care gravitează în jurul a 30 de ani. În bună măsură ei sînt selectați dintre absolvenții Universității din Novosibirsk, tineri care au făcut cunoștință temeinică cu cercetarea științifică, încă din anii studenției, lucrînd nemijlocit în laboratoarele moderne ale institutelor academice. Această ucenicie timpurie în institute moderne, bine dotate, potențează activitatea tinerilor cercetători, îi maturizează din punct de vedere științific. Desigur, la aceste rezultate concură și modalitatea de selecție a studenților prin olimpiade anuale de matematică, fizică, chimie.

Orașul academic dispune de un club, de o casă a oamenilor de știință, de un cinematograf modern, instituții în care se dezvoltă o activitate culturală bogată, bine canalizată. Dacă adăugăm faptul că la 25 km, în orașul Novosibirsk, funcționează un renumit teatru de operă și balet, avem o imagine a acestui complex centru științific și cultural. Să nu uităm însă sportul, ca o completare binevenită a activității științifice. Existența lacului artificial de acumulare Obi, bază nautică vara, loc de patinaj iarna, creează condiții favorabile activității sportive.

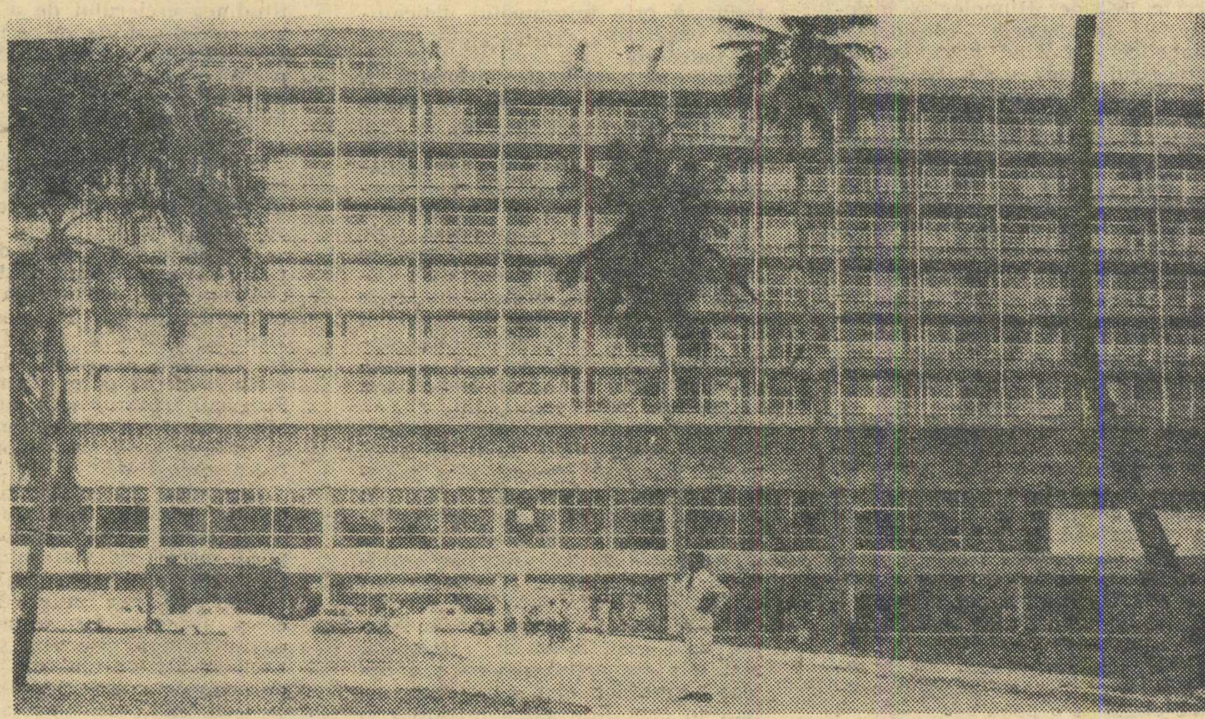
Revenind la ansamblul orașului, subliniez atmosfera de liniște, de echilibru, de căutări creatoare, statornicită în acest centru în care întreaga populație, cercetători și membri ai familiilor lor, s-au atașat cu pasiune misiunii lor nobile de dezvoltare a științei, de punere a ei în slujba progresului material și spiritual al țării sovietice, al umanității.

I. GOLIAT
secretar științific adjunct al Academiei Republicii Socialiste România

ZILE TORIDE LA POALELE MUNTELUI KILIMANDJARO

Dar-es-Salaam, capitala Tanzaniei, este unul din centrele cele mai reprezentative de pe teritoriul denumit Africa de Est, în care, pe lîngă Tanzania, se mai află Kenya și Uganda, formînd de altfel și o uniune vamală.

Orașul, cu aproximativ 200 000 locuitori — negri bantu, originari din India, europeni, arabi — are unele elemente arhitecturale specifice în care se simte totuși o puternică influență a stilurilor europene, arabe sau indiene. Construcțiile moderne, cu linii drepte, desfășurate mai mult pe verticală, au accesorii arhitecturale specifice, care feresc încăperile de razele solare sau care permit o legătură directă între interioarele clădirilor și exterior, permițînd formarea unor curenți de aer necesari menținerii unei atmosfere mai plăcute în încăperile de locuit (acolo, curentul nu îmbolnăvește!). Unele locuințe sau hoteluri au aer condiționat, altele au plase la ferestre, geamuri rabatabile sau... nimic, pentru cei care s-au obișnuit să trăiască în contact direct cu natura și care nu se tem de numeroasele gîngănii care deseori, mai ales seara și noaptea, îți încearcă sensibilitatea pielii.

În capitala Tanzaniei — Dar-es-Salaam

În oraș se circulă după moda englezească — pe stînga — numai cu mijloace auto-moto sau cu biciclete, preferîndu-se pentru agrement artera care însoțește pe mai mulți kilometri faleza oceanului. Pe lîngă marile magazine de desfacere a produselor industriale importate, la tot pasul găsești magazine mai mici, tarabe sau trotuare ocupate cu mărfuri de uz curent, articole de artizanat sau cochilii de melci, corali, scoici excepțional de interesante și neobișnuite pentru noi. Tot pe trotuare, mai ales pe faleză, se expun fructe de tot felul.

În marele hotel „Kilimandjaro", la hotelul „AGIP" am întîlnit aproape fără excepție albi: oameni de afaceri, specialiști, turiști. Orașul este legat prin căi ferate, linii aeriene directe sau șosele cu centre de interes turistic: Mwanza (lacul Victoria — 69 000 km p.), Tanga-Arusha (muntele Kilimandjaro — 5 895 m), Tabora-Kigoma (lacul Tanganyka — 31 900 km p)., Iringa-Mahenge-Lindi (o mare și interesantă rezervație naturală). Autobuzele și microbuzele „vopsite zebră" dau o notă originală transportului turiștilor la întîlnirea cu cele mai intere-

sante animale și vietăți ce populează planeta noastră.

Am asistat în acele zile la festivitățile organizate cu ocazia sărbătorii naționale a Tanzaniei : unirea sultanatului Zanzibar și Pemba (insule sub protectorat britanic pînă în 1964) cu Tanganyka (teritoriu sub tutelă britanică pînă în 1961). Pe stadionul din Dar-es-Salaam au venit cetățeni ai orașului și invitați străini. Patru grupuri folclorice, amplasate în cele patru colțuri ale stadionului, erau chemate pe rînd să-și demonstreze măiestria în fața tribunei oficiale. M-a impresionat deosebit simțul ritmului chiar și la grupurile de amatori, precum și dansul în forță, epuizant aproape, al femeilor care îi depășeau pe bărbați (majoritatea timpului aceștia băteau ritmul la tam-tamuri de diferite tonalități sau strigau).

L-am cunoscut pe președintele organizației TANU YOUTH LEAGUE — Anangisye M. P. Diplomat universitar, el desfășoară o largă și bogată activitate în orientarea și conducerea muncii și luptei tineretului din Tanzania pentru reconstrucția națională, pentru realizarea progresului economic, cultural și social al întregului popor tanzanian. Reprezentînd și cunoscînd preocupările și năzuințele unor tineri de profesii diferite (elevi, muncitori, studenți, funcționari etc.), uniți într-o organizație activă, chiar președintele organizației TANU YOUTH LEAGUE este un adevărat reprezentant al noului tineret al Africii.

Ing. Marius GURAN

DECLARAȚIILE DE LA BUCUREȘTI: APROBAREA UNANIMĂ A STUDENȚILOR!

Consfătuirile din 4—7 iulie ținute la București și declarațiile adoptate de statele socialiste participante au stîrnit un deosebit interes în opinia publică internațională și din țara noastră. Alături de întregul popor, studenții români și-au exprimat adeziunea față de aceste documente de o excepțională însemnătate pentru cauza păcii popoarelor. Publicăm mai jos cîteva scrisori primite la redacție.

O abordare nouă a securității europene

În complicata desfășurare a evenimentelor politice internaționale, documentele adoptate de statele socialiste care au participat la consfătuirile de la București reprezintă un adevărat far călăuzitor. Așa cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu în expunerea făcută în fața activului de partid : „*Conducerea partidului nostru este încredințată că întîlnirile de la București vor aduce o contribuție de seamă la întărirea prieteniei și colaborării dintre popoarele noastre, la cauza unității țărilor socialiste, a forțelor revoluționare și democratice de pretutindeni, la lupta împotriva politicii cercurilor imperialiste, a agresiunii Statelor Unite ale Americii în Vietnam, pentru asigurarea securității europene, pentru apărarea și consolidarea păcii*".

Am reținut din Declarația cu privire la întărirea păcii și securității în Europa analiza multilaterală a situației de pe continentul nostru care, prin consecințele ei, influențează întreaga situație internațională. Pornind de la constatarea că există acum posibilități de a aborda problema securității într-un mod nou, statele socialiste au adoptat un amplu program de măsuri menite să ducă la realizarea acestui obiectiv, să înlăture urmările războiului rece și obstacolele care stau în calea colaborării generale europene. Simpla enumerare a cîtorva dintre aceste măsuri : extinderea colaborării multilaterale între toate țările, indiferent de orînduirea lor socială, slăbirea încordării militare în Europa, prevăzînd, între altele, desființarea blocului agresiv NATO și în același timp a Tratatului de la Varșovia, adoptarea unor măsuri parțiale de dezarmare și de frînare a cursei înarmărilor, convocarea unei conferințe generale europene etc. — dovedește că Declarația are un profund caracter constructiv, că ea prezintă un program de acțiune și o bază largă de discuții pentru găsirea celor mai bune soluții în vederea realizării securității europene și a întăririi păcii mondiale.

Ca și în trecut, România Socialistă va constitui și în viitor un factor activ, aducîndu-și contribuția la cauza păcii și securității europene, la salvgardarea păcii mondiale.

Corneliu STÎRCESCU

Agresorii își vor primi pedeapsa, poporul vietnamez va învinge!

O nouă și puternică mărturie a solidarității popoarelor și țărilor socialiste cu greu încercatul și viteazul popor vietnamez o constituie Declarația cu privire la agresiunea Statelor Unite în Vietnam — expresie a hotărîrii nestrămutate a țărilor socialiste semnatare de a lua toate măsurile care se impun față de noile acte criminale ale agresorilor.

În Declarație se face un viu rechizitoriu al politicii agresive a imperialismului american, arătîndu-se că cea mai cinică expresie a acestei politici o constituie fărădelegile războiului S.U.A. în Vietnam.

Imperialiștii americani nu vor putea evita să dea socoteală pentru uriașele distrugeri și pagube provocate poporului vietnamez, ei nu vor putea scăpa de răspunderea de a fi atacat R. D. Vietnam, țară socialistă, suverană și independentă, de a fi intervenit în treburile interne ale Vietnamului de Sud spre a înăbuși voința de libertate a poporului. Declarația de la București este un însemnat sprijin dat de țările socialiste, care sporește forța de luptă a poporului vietnamez împotriva agresorilor americani, pentru apărarea nordului, eliberarea sudului și unificarea patriei. Legat printr-o prietenie frățească, dovedită prin fapte, de poporul vietnamez, poporul nostru, sprijinind Declarația adoptată și-a exprimat o dată mai mult hotărîrea de a lua măsurile corespunzătoare pentru a intensifica sprijinul material, politic și moral acordat poporului vietnamez, pînă la zdrobirea definitivă a agresorilor americani. Văzînd în agresiunea americană în Vietnam o sfidare a celor mai elementare norme de drept și a principiilor libertății și independenței, o gravă crimă împotriva umanității, un ultragiu adus conștiinței umane, civilizației — studenții români ca și întregul nostru popor își exprimă convingerea că lupta dreaptă a poporului vietnamez va fi încununată de victorie.

Constantin COROIU

DE LA WIKINGI LA SECOLUL XX

Bergen, orașul lui Grieg ? Stockholm, minunata capitală a Suediei ? Helsingborg, „Perla Sundului", menționat în „saga"-urile secolului X, aproape cel mai vechi oraș din Scăne ? Nu ! Parcă tot Oslo, brodat de fiorduri vinețiu-albastre, cu aspectul lui de macrostațiune turistică, mi s-a părut cel mai interesant „punct" al Nordului.

Așezat ca într-o potcoavă, înconjurat de dealuri împădurite, el își deschide fața spre mare. Iarna, albul imaculat al zăpezii contrastează cu pastelul clădirilor, cu lumea multicoloră a norvegienilor, oferind turistului un tablou unic ; în timpul verii, însă, parcurile sînt invadate de flori galben-aprins și roșu-sîngeriu, terasa Ekelberg își deschide umbreluțele, ștrandurile porțile, pe străzi sute de blonde Solveig, iar coafurile puștanilor (fiindcă și pe aici s-a importat moda Beatles) stîrnesc senzație și zîmbet.

Dar oprirea mea asupra orașului Oslo mai are un temei.

Aici întîlnești arta de frunte a Norvegiei, reprezentată prin fresce de Per Krogh, Axel Revold, Arlf Rolfsen, sculpturi de Anne Grimdalen, Nic Schiöll, sculpturi în lemn de Dagfin Werenskiod, vezi lucrarea lui Henrik Sörensen — cotată drept cea mai mare pictură monumentală din lume. Aici, bătrîna cetate Akerhus, tronînd de la 1300 stînca Bjorvika, te cheamă pentru o întîlnire cu istoria...

In Oslo e parcul Frogner cu opera gigantică a sculptorului Gustav Vigeland. O expoziție de 150 grupuri sculpturale, întinsă pe o suprafață de 30 hectare !

Și tot în Oslo se găsește celebra peninsulă Bygdöy, supranumită și peninsula muzeelor.

Chiar lîngă mal, Muzeul „Kon-Tiki". Într-o clădire modernă ca arhitectură, în mijlocul sălii centrale zărești pluta de balsa pe care Thor Heyerdahl a traversat în '47 Pacificul de la Callao la Raroia ; de jur-împrejur o vitrină cu fotografii din expediție ; la subsol o expoziție subacvatică cu rechinul ce a atacat pluta în timpul traversării oceanice ; o statuie-colos din Insula Paștelui și două imitații de peșteri din același ținut.

Vizavi muzeul „Fram" cu vasul polar construit pentru călătoria lui Nansen la Pol, vas care l-a purtat apoi și pe Amundsen, în 1910, la Polul Sud.

Spre centrul peninsulei se află Muzeul Wikingilor cu cele trei renumite corăbii : Gokstad, Oseberg, Tun. Cea mai interesantă mi s-a părut Oseberg. Descoperită în fiordul Oslo, ea a aparținut pe vremuri reginei Asa, care a ornat-o cu cele mai frumoase „jertfe" aduse zeilor. Ornamentația păstrîndu-se excelent, vizitatorii își pot forma o imagine destul de vie asupra vieții cotidiene și culturii vechi norvegiene.

La Oslo poți vizita originalul muzeu național, „colecția antică" de arme și bijuterii, Galeria Națională de Artă, un parc zoologic, o grădină botanică, un muzeu mineralogic. Și pe urmă să urci coama, printre vile cochete, pînă la renumita trambulină de la Holmenkollen, unde se execută sărituri pe schiuri, să luneci peste pantele scînteietoare, să vizitezi cel mai vechi muzeu de schiuri din lume. Sau să mergi la turnul Tryvass, care-ți oferă, din ultima galerie deschisă publicului, o perspectivă circulară pe 12 000 kilometri pătrați. Iar dacă se poate, în compania lui Karlsson, valorosul inter al naționalei... suedeze de handbal. Inamicul meu numărul 1 la mondialele de la Praga, în partida Dinamo-București — R.I.K. Götteborg și în orice întîlnire România-Suedia, cel care mi-a devenit prieten în afara terenului de joc. Pentru calitățile sale : calm, senin, cu un remarcabil simț al umorului, om de cultură, excelent schior, antrenant partener la patinaj, excursionist pasionat.

Mircea COSTACHE II

ÎN ARHIPELAGUL JAPONEZ

Marea diversitate și în același timp unitatea civilizației japoneze o poți aprecia foarte bine printr-o incursiune în orașele japoneze.

Nara, fosta capitală a Japoniei între anii 710—784, este renumită pentru parcurile, shrines (grădini) și templele numeroase, printre care vestitul Todaiji, arhicunoscut pentru clopotul său și „Marele Buda". Această construcție remarcabilă a fost ridicată în anul 747 de către împăratul Shomu ; distrusă de mai multe ori de foc, cutremure sau război, de tot atîtea ori ea a fost reconstruită. Prezentul edificiu se spune că este cea mai mare clădire de lemn din lume, măsurînd circa 52 m. înălțime, circa 63 m. în lungime și circa 56 m în lățime.

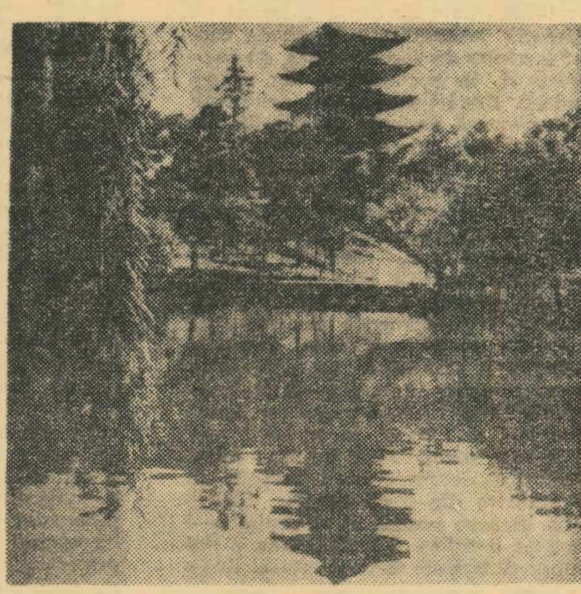
„Marele Buda" sau „Daibutsu" din Nara reprezintă statuia cea mai mare din lume a lui Buda. Ridicată în anul 749, ea are o înălțime de cca 18 m. și greutatea în jurul a 550 tone. Lîngă clopot sînt încă două clădiri : „Nigatsu-Do" și „Sangatsu-Do". De circa 1 200 de ani fără întrerupere „Nigatsu-Do" adăpostește în perioada 1—14 martie procesiuni religioase cu torțe. „Sangatsu-Do" a scăpat de două ori de focul care a distrus templul Todaiji și este una din cele mai vechi clădiri ale Narei. Obiectele și statuile care se află în clădirea „Sangatsu-Do" sînt considerate drept capodopere. Iată de ce templul Todaiji este numit „Palatul tezaurului artei".

Kyoto, situat la circa 25 mile nord-est de Osaka, prin cele 2 000 de temple și shrines cu o veche istorie, adăpostește un sfert din trezoreria națională a Japoniei. După Nara, Kyoto — denumit și Roma Japoniei — a fost aproape zece secole capitala Japoniei. Vechea cultură, artele tradiționale ale Japoniei își au toate originea aici, iar dacă cineva dorește să le înțeleagă trebuie să viziteze muzeele și galeriile de artă, templele și grădinile acestui oraș pitoresc, așezat ca o comoară antică, undeva între munți și dealuri acoperite de păduri dese de pini și brazi.

Nu poți trece cu vederea impresia deosebită pe care ți-o face vizita la monumentul „Celor 1 000 de Buda" — „Sanju-Sangen-Do". Aceste 1 000 de statui aurite ale zeiței „Kannon Bodhisatva", fiecare avînd alt chip, sînt așezate în rînduri de cîte 100. Legenda spune că între acestea oricine poate găsi un chip care să semene cu al său.

Și acum **Tokyo** — („Capitala de Răsărit"), strălucită îmbinare a antichității orientale cu modernismul occidental.

Orașul Tokyo este o imensitate fără margini de case scunde, cu un singur etaj, construite din lemn de culoare închisă. Între casele la ale căror partere sînt magazine mărunte și variate cu reclame mobile și hieroglife indescifrabile, trece un șuvoi continuu de vehicule și oameni. Imensa capitală japoneză se întinde pe o suprafață de aproape 1 600 km², de trei ori mai mult decît Bucureștiul. Cu cei peste 10 milioane locuitori ai săi, Tokyo — căruia i se mai spune „Satul cel mai mare din lume" — este un oraș plin de vitalitate, dar și de contradicții. Străzile sale sînt întortocheate, înguste, cele mai multe fără nume, casele fără număr, lipsește orice canalizare (exceptînd centrul orașului) și luminatul public. Foarte greu se poate ajunge prin acest labirint către centrul orașului. Aici, în

centrul metropolei (cartierul Nihon Bashi), blocurile moderne ale companiilor și băncilor, marilor magazine, hotelurilor și restaurantelor sfidează parcă marea majoritate a clădirilor din celelalte cartiere.

Undeva pe aproape de centru se află pierdut, într-un furnicar de oameni și mașini, marele palat imperial cu zidurile lui medievale și șanțurile din jurul său, umplute cu apă. Tot în apropiere răsare semeț turnul de televiziune, înalt de 334 metri (cu 4 metri mai înalt decît turnul Eiffel). De pe înălțimile amețitoare ale turnului zărești grațiosul templu „Kannon" din secolul al XVIII-lea, simbol al buneicuviințe, decenței și austerității și cartierul „de amuzamente" — „Asakusa" — cu nenumăratele sale teatre de streap-tise și cabarete.

Este știut că Japonia a înregistrat un însemnat progres economic. Cu toate acestea, ea este pe locul 23 din lume în ce privește venitul pe locuitor. Atît în Tokyo cît și în alte orașe din Japonia, există mulți salariați care cîștigă lunar circa 15 000 yeni, în timp ce minimum de existență al unei familii compusă din trei persoane — potrivit datelor oficiale recunoscute de guvern — este de circa 30 000 yeni. Salariile femeilor care, în general, lucrează numai pînă în momentul cînd se căsătoresc, reprezintă 40% din salariul bărbaților (pentru aceeași muncă).

Omul cel mai interesant este, după părerea mea, însuși cetățeanul japonez obișnuit cu modul său de viață, obiceiurile și tradițiile sale.

Gheorghe MIU

COLOCVIUL NOSTRU:

DESPRE SENTIMENTUL CUNOAŞTERII ŞI DINAMICA SENSIBILITĂŢII CONTEMPORANE

Timpul nostru plenar, activitatea creatoare, studiul, divertismentul, sensibilitatea dinamică, informaţia ştiinţifică şi artistică, multitudinea de solicitări, bogăţia lor şi puterea noastră de selecţie, orientarea obiectivă şi subiectivă în alegerea preocupărilor (zilnice şi cele de viaţă), libertatea alegerii şi sentimentul lucidităţii — iată cîteva teme care, propuse dezbaterii, pot fi tot atîtea unghiuri de vedere în lumina cărora încercăm un portret contemporan şi colectiv al omului total. Cîteva ipostaze ale prezenţei sale, înţelegîndu-l în fond ca lucrarea continuă a generaţiilor în succesiunea lor istorică. Cadru nimerit de aceea şi pentru aproximarea cîtorva trăsături ale vîrstei tinere, ea fiind aceea de care se leagă cel mai mult formarea şi desăvîrşirea aptitudinilor, a personalităţii fiecăruia.

Participă la discuţie: academician AUREL AVRAMESCU, directorul Institutului de documentare ştiinţifică al Academiei Republicii Socialiste România; MANUELA GHEORGHIU şi NICOLETA TOIA, studente la I.A.T.C., PATRICHE EUGEN, CĂLIN STĂNCULESCU şi ŞERBAN CIONOF, studenţi la Universitatea Bucureşti. A. I. ZĂINESCU.

— În cunoaştere, pentru împlinirea continuă a acestui sentiment, deziderat totodată al vîrstei, al omului tînăr, socotiţi necesar un plan al eforturilor, general şi în acelaşi timp specific, intim fiecăruia dintre noi?

DA, ŞI NU NUMAI AFECTIV!

Acad. AUREL AVRAMESCU:

— Alegerea a tot ceea ce trebuie cunoscut, ordinea în care trebuie să ne însuşim cunoştinţele, spiritul metodic şi de discernămînt, studiile şi încercările noastre de aprofundare a anumitor subiecte şi discipline, a unei experienţe de viaţă chiar au o deosebită însemnătate la vîrsta cea mai aproape de receptivitate, de asimilare şi, în perspectivă, de aprofundare. Eficacitatea unei generaţii care urmează depinde de pregătirea şi maturitatea generaţiei antecedente. Din experienţa mea ştiu că trebuie să ne fixăm anumite obiective finale spre care tindem în orice moment şi că atunci putem elimina preocupările laterale, practica divertismentului gratuit care nu ne poate apropia în adîncime de o anumită meserie, artă, domeniu al culturii, al ştiinţei în care vrem să activăm competent. Cantitatea de informaţii pe care, într-o anumită disciplină, trebuie să şi le însuşească un tînăr este atît de mare în prezent încît gîndul specializării nu este niciodată prea devreme venit. Trebuie să ne hotărîm din timp pentru disciplina în care putem să devenim realmente creatori. Specializarea e un proces şi trebuie luat ca atare. Sustin ideea că este neapărat nevoie de o viteză mai mare în pătrunderea în specializare, care nu înseamnă o reducere a orizontului cultural (toţi ne specializăm pe măsură ce înaintăm în timp cu societatea), ci, dimpotrivă, o nuanţare şi o adîncire a acestuia. O cultură generală, una de specialitate — procese interdependente la un moment dat —, largi cunoştinţe din domeniile adiacente profesiei noastre, o înţelegere exactă a fenomenului politic, social şi cultural, tehnic, etnografic şi istoric, valenţe etice şi estetice — iată structura, dinamica sensibilităţii pe care ne-o putem forma şi desăvîrşi continuu.

ŞERBAN CIONOF:

— Cunoscîndu-şi şi stăpînindu-şi cît mai bine obiectul propriei sale activităţi şi mai ales al devenirii sale, omul este intim şi social nevoit să cunoască cît mai mult din domeniile vecine profesiei sale. Societatea noastră, la desăvîrşirea căreia se lucrează neîntrerupt, creează condiţiile afirmării pe plan multilateral a personalităţii umane.

EUGEN PATRICHE:

— Interesant este că în epoca atîtor solicitări fizice, psihologice, culturale, tehnice şi artistice, tocmai în această epocă se pune accentuat problema personalităţii omului, a cunoaşterii şi a sensibilităţii sale contemporane, adică tocmai în momentul cînd specializarea devine imperioasă. Specializarea însă, consider eu, trebuie să plece de la un nivel de cunoştinţe deja format, să devină un plus de sensibilitate.

MANUELA GHEORGHIU:

— Mă gîndesc la generaţia mea şi vreau să înţeleg profilul generaţiei care va urma peste cîteva zeci de ani. Practic, specializarea va implica — şi aceasta se poate vedea încă de pe acum — o competenţă majoră în multiple, foarte largi domenii de activitate. Ceea ce presupune că în informarea şi selectarea informaţiilor respective, în centralizarea lor, omul se va ajuta de maşini, de aceşti creieri mecanici care sînt tot o creaţie a sa, un efort şi un rezultat totodată al gîndirii şi sensibilităţii sale. În momentul de faţă cred că specializarea şi cultura generală sînt obiective concomitente ale fiecăruia dintre noi, ca tineri.

A. I. ZĂINESCU:

— Seara, cîteodată tîrziu, de undeva din memorie ne trezim asaltaţi de ecourile propriei noastre activităţi. Ne rememorăm noi înşine, dintr-un unghi care ne ajută şi ne corectează dacă este nevoie, personalitatea, orizontul, întregindu-ni-l cu ceea ce năzuim şi lucrăm mai departe. Trecem pe străzi şi vedem cozi la cinematografe, auzim că X a mai văzut acel film de încă trei ori, nu şi despre o carte recitită, despre X care stă la cozi la ziare şi reviste, dar cumpără numai „Sportul", stă în bar cîte 3—4 ore împreună cu Y, la o cafea de mult consumată. Ne atrag vitrinele, reclamele caligrafice, vuietul diurn al străzii, totul ne solicită psihologic — maşinile, tramvaiele, televiziunea, cinematografia şi între toate acestea, ireversibil, timpul. El devine proprietatea noastră cînd ne cunoaştem străduinţele, aptitudinile, înclinaţiile, acea frumoasă nostalgie către perfecţiune. Întrebăm deci: de ce mijloace ale informaţiei beneficiem ca să ne „selectăm" pe noi înşine azi din această multitudine de solicitări, care trebuie să fie echilibrul dintre efortul individual şi cel colectiv în formarea sensibilităţii noastre?

RĂSPUNS SOLICITĂRILOR MAJORE, IAR NU DIVERTISMENTULUI

Acad. AUREL AVRAMESCU:

— Există în primul rînd acele mijloace care ne aduc fluxul de informaţii generale care sînt înmagazinate în biblioteci, adevărate masive ştiinţifice şi culturale. În viitorul apropiat se vor face înregistrări magnetice cu ajutorul cărora se va putea lua un contact mai rapid cu o cantitate infinit mai mare de cunoştinţe. Să adăugăm acestora revistele şi filmele de specialitate, maşinile de calcul şi prelucrat informaţii, să adăugăm experienţa, voinţa şi capacitatea de a şti a omului. Specializarea trebuie făcută cu pasiune, cu emoţie, cu certitudinea victoriei. Cultura generală se dezvoltă paralel cu specializarea fiecăruia, fiindcă în preocupările omului viitor va sta probabil nu numai o singură specialitate. Specializarea ne dă un anume stil în viaţă, devine fapt de cultură. La un moment dat, creaţie. Statistic, aproape în orice domeniu cunoştinţele se dublează în timp de 10 ani. Stagnarea în informare este aşadar greu recuperabilă. Efortul individual are în acest fel menirea de a evita colateralul, divertismentul, spectaculosul chiar, integrîndu-ne ritmului de preocupări profund ascendente. Efortul individual atunci cînd sîntem pe deplin conştienţi de necesitatea şi funcţia lui educativă.

NICOLETA TOIA:

— Simţim mereu prezentă azi o fuziune între gîndire şi sensibilitate. Ne interesează cantitatea de cunoştinţe, dar mai ales sensul şi calitatea lor. Nu se mai poate vorbi de o sensibilitate a omului contemporan fără a viza implicit şi capacitatea lui de a înţelege foarte multe sensuri, foarte multe nuanţe. Ne punem mereu întrebări şi căutăm răspunsuri. Nu cred că pot exista limite între care să acţioneze sensibilitatea; o generaţie tînără se depăşeşte pe sine în măsura în care beneficiază de o uriaşă moştenire culturală, artistică, tehnică sau ştiinţifică. Şi de asta noi nu ne putem plînge. Doar că o curiozitate mai vie, un interes mai profund poate că ne-ar fi necesare.

CĂLIN STĂNCULESCU:

— Sensibilitatea e a noastră, ca mişcare lăuntrică, ea nu ne poate fi dăruită sau confecţionată, să zicem, de o maşină electronică. Valorile sînt receptate, simţite, nu conferite, trăite cu inima şi cu mintea, prin prisma propriei noastre pregătiri, printr-un act propriu. Trebuie să vizăm obiectul, iar nu laturile lui formale. Astăzi, de exemplu, este la modă muzica uşoară, dar moda ca atare nu confirmă valoarea absolută a acestei muzici. Problema aceasta a aprecierii valorii este desigur delicată şi ea presupune în primul rînd o cultură, iar cultura — ca proces — nu se poate forma pe o anumită latură numai, în cadrul unei specializări, ci trebuie să se constituie ca posibilitate de analiză, ca univers spiritual larg. Prin permanenţele lor, valorile ne ajută sensibilitatea, iar noi, la rîndul nostru, putem crea altele care să ne-o confirme.

FRUMOASELE EMOŢII ALE MUNCII NOASTRE

A. I. ZĂINESCU:

— Nu este vorba de o subordonare a omului faţă de maşină, ci, dimpotrivă, de o înălţare a lui la un nivel calitativ superior faţă de ea. Faptul că diverşi tineri, în faţa acestei afluenţe de mijloace moderne ale informaţiei, se mai consideră uneori ei înşişi o maşină, un automat de recepţie, constituie o falsă problemă, o confuzie în sensibilitate, provenită din neînţelegerea rolului pe care îl au în aceste condiţii, de efortul calitativ pe care trebuie să-l facă. Maşina trebuie determinată de om ca să lucreze, omul fiind cel care primeşte informaţia, cel care o analizează în ultimă instanţă şi care ajunge, pe baza concluziei, să comande o nouă afluenţă, superioară, de calcul, date statistice, asociaţii tehnice, informaţii noi.

MANUELA GHEORGHIU:

— Subscriu pentru o manifestare a sensibilităţii active, dinamice. Şi fiindcă s-a amintit aici de muzica uşoară, voi da un exemplu din acest domeniu. În America, în Franţa şi, probabil, în alte ţări au apărut mulţi tineri cîntăreţi care abordează tematic unele probleme fundamentale ale existenţei contemporane, revendică libertăţi şi condamnă războiul din Vietnam, vorbesc de emanciparea femeii, de drepturile tineretului. Ei se bucură de popularitate şi atrag mulţi iubitori de muzică. Raportată la problemele sociale, sensibilitatea lor este şi ea socială, se manifestă activ şi cu largi ecouri în opinia publică. Mă gîndesc acum la noi, la generaţia noastră, la această fericită condiţie de a ne întîlni pe noi înşine, tineri într-o societate tînără, desăvîrşindu-se. La acest plus de sensibilitate activă pe care îl primim de la societate şi pe care îl dăm, la rîndul nostru, societăţii. E un uriaş circuit de care ne legăm structural şi cu conştiinţa plenară a necesităţii; cu voinţa, cu aspiraţiile şi întreaga noastră personalitate.

A. I. ZĂINESCU:

— În discuţii s-a abordat într-un anume fel şi această problemă a cultului faţă de muncă, a disciplinei muncii intelectuale. Legat de aceasta vreau să spun, de fapt, cîteva cuvinte despre necesitatea alegerii modelelor. Cred că nu cultivăm încă în suficientă măsură exemplul muncii, al studiului unor oameni mari, adică al acelora care la vîrsta noastră, dacă nu chiar mai devreme, au găsit cheia unui univers atît de bogat al cunoaşterii şi al afirmării aptitudinilor creatoare, a spiritului mereu viu al poporului nostru. Şcoala, universitatea, instituţiile de cultură şi artă pot oferi modele înaintate ale vieţii şi creaţiei înaintaşilor noştri. Undeva, pe planul sensibilităţii, o asemenea activitate obligă intim şi ne solicită vocaţia.

Acad. AUREL AVRAMESCU:

— Aş dori să completez această idee. Cînd am reliefat în discuţiile noastre unele posibilităţi şi cerinţe moderne ale specializării şi ale formării culturii generale, ne-am gîndit desigur şi la activitatea creatoare care se aşteaptă de la tînăra generaţie. Înnoirile atît de mari şi de prestigioase petrecute în baza tehnico-materială a României socialiste trebuie să aibă un corespondent, cel puţin, asemănător şi în materie de cultură, de gîndire, în contribuţiile originale la gîndirea contemporană universală. Fără o specializare profundă noi nu putem crea, fără o cultură profundă, la fel. E foarte necesară o selecţie a timpului liber pentru adîncirea cunoştinţelor. În această privinţă îndrumarea este un ajutor de mare preţ. Nu există actualmente o educaţie postuniversitară, nu există nici măcar recomandări care să o suplinească. Poate că şi muzica uşoară este o temă, poate că şi sportul este o temă. Întrebarea care se pune totuşi priveşte ponderea actualelor preocupări în tot ceea ce vrem să ştim, în tot ceea ce într-adevăr înseamnă pentru noi cultura generală.

CÎTEVA RÎNDURI, ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

...O responsabilitate faţă de prezenţa acelui tînăr, din viitor venind, pe care-l simţim printre noi şi-l cunoaştem şi poartă numele fiecăruia dintre noi şi e înalt şi frumos şi ne ceartă cîteodată şi ne dojeneşte, ne bate pe umeri şi vine din viitor. Aş îndrăzni să-l numesc Tînărul, marele tînăr. Şi el ne-ar semăna cît puţin şi nouă, şi ar semăna lui însuşi mai mult, fiindcă toţi laolaltă simţindu-l, gîndindu-l, îi dăm fiecare ce avem mai de preţ şi-l iubim fiecare. Tînărul acela pentru care, pregătindu-ne, îl pregătim şi ne desăvîrşim astfel într-o perpetuă răspundere şi adeziune totală la ideal. Tînărul acela ideal, pentru care ne întrebăm şi căutăm răspunsuri fericite şi pentru care nu obosim să cunoaştem. Din viitor, puternic, el se aude venind. Şi noi ne uităm în urmă, măsurîndu-ne drumul, cît l-am străbătut în anii aceştia; amintirile în lucruri care rămîn tinere şi în care-l primim oaspete cîteodată. Şi începem infinite colocvii atunci.

Pagină realizată de A. I. ZAINESCU

4 FINALE UNIVERSITARE

Între 1 şi 10 iulie s-au desfăşurat întrecerile finale ale campionatelor universitare la jocuri sportive: fotbal, volei (m + f), baschet (m + f) şi handbal (m + f). Faţă de ediţia de anul trecut, cea din această vară a prezentat unele deosebiri: nu s-au mai concentrat toate întrecerile într-un singur oraş (ceea ce a făcut ca nu numai Bucureştiul, ci şi Clujul, Timişoara şi Iaşul să poată oferi spectatorilor cîteva din spectaculoasele dispute studenţeşti) şi nu au mai participat reprezentative de centre universitare, ci de institute (modificare pe care de asemenea o aplaudăm).

Consemnăm cu satisfacţie şi o asemănare între cele două ediţii: ambele au fost urmărite cu interes de publicul spectator, care a apreciat valoarea generală a jocurilor şi evoluţia de nivel înalt a unor talentaţi sportivi studenţi ce-au cunoscut deja consacrarea sau bat la porţile ei.

Nu ne putem reţine însă şi regretul că finalele 1966 s-au desfăşurat într-un anonimat aproape total. Ne-am amintit cu nostalgie de succesul de presă din anul trecut cînd cel puţin două ziare — „Scînteia tineretului" şi „Sportul popular" — transmiteau zilnic rezultate, programe de desfăşurare, instantanee sau reportaje de la aceste competiţii. O dată primul ziar citat şi de cîteva ori al doilea — iată bilanţul ediţiei încheiate de curînd. În rest... mai nimic. Păcat, pentru că, popularizate mai pe larg, la finale ar fi asistat cu siguranţă mult mai mulţi spectatori.

FOTBAL

În absenţa jucătorilor de „A", ocupaţi cu campionatul, cu cupa sau cu pregătirea pentru întrecerile universitare europene din Spania, cele 11 echipe de institut calificate s-au prezentat la startul finalei cu studenţii care-i au prin „B" sau în campionatele regionale.

Titlul de campioană a fost cucerit de echipa antrenorului MIU — POLITEHNICA BUCUREŞTI. 3—0 şi 1—1 cu Institutul politehnic Braşov, 3—0 cu Institutul pedagogic Bacău şi 3—0, în finală, cu Institutul politehnic Galaţi (campioana universitară 1965), iată drumul făcut de bucureşteni pînă la titlu. Merite li se cuvin în general pentru nivelul fotbalului practicat (cu toate că n-au participat decît 2—3 jucători de la formaţia „Politehnica" din „B"), dar mai ales pentru jocul tehnic şi deosebit de lucid realizat în compania gălăţenilor, pe care toată lumea îi vedea cîştigători înainte de finală. Notăm mai jos numele merituoşilor cîştigători: MANTA-VASILESCU, SÎRBU, GHEGHEŞAN, STANCIU-ANGELESCU, BARNA-RĂDULESCU, SAŞCĂ, GOIA, PÎTPÎIAC.

Din evoluţia celorlalte finaliste am reţinut: tehnica deosebită a gălăţenilor (cu mulţi jucători de la Oţelul şi „foşti" la Siderurgistul), forţa de joc a studenţilor mineri (care s-au bucurat de aportul cîtorva „nume" de la Jiul — Martinovici, Libardi, Zamfir) şi indisciplina pe teren a braşovenilor, care au protestat la fiecare din golurile primite.

În încheiere, cîteva cuvinte despre I.M.F. Tg. Mureş. După două evoluţii spectaculoase (3—1 cu craiovenii şi 4—0 cu băcăoanii), echipa a fost exclusă din competiţie pentru folosirea frauduloasă a unor jucători străini — unii erau de la Institutul pedagogic, iar alţii pur şi simplu nu erau studenţi. Fapta a fost reparată pe loc de organizatori, dar cu ruşinea cum rămîne?

G. M.

HANDBAL

13 formaţii masculine şi 8 feminine — cu mici excepţii, „crema" handbalului studenţesc, prezent în primul plan al acestui sport, în care România deţine supremaţia mondială — şi-au disputat întîietatea în finala campionatului universitar găzduit de Timişoara. Valoarea participării şi asigurarea din partea organizatorilor a unor condiţii bune de desfăşurare au făcut ca întrecerile să fie apreciate favorabil.

...Timişoara, 9 iulie, ora 20. Zi de „vîrf" — decisivă. În urmă cu o jumătate de oră, fluierul punctase prelung finalul derbiului masculin. Cu un team capabil să pună probleme oricăreia dintre echipele republicane, Institutul pedagogic din Bacău şi-a impus superioritatea, cîştigînd copios (23—10) în faţa unui outsider modest — formaţia Institutului de mine din Petroşani. Aceasta, cu un lot de numai opt jucători (? ! ?), epuizată fizic, s-a resemnat de la început cu situaţia de „victimă". Iată dar numele celor care au îmbrăcat tricourile de campion: Mihai HOROBEŢ, Titus MOLDOVAN, Al. MENGOIU, Teodor COASĂ, Otto HELL, Mihai HOARĂ, Vasile VELISAR, Bella GOGHII, Gheorghe ANCA, Manfred WILLIGER, Grigore ISCU şi al antrenorilor: Lascu PANĂ, Tuţu BERESCU.

(Deschid blocnotes-ul cu însemnări făcute între orele 16,50 şi 18,15). Pe arena de zgură a complexului „23 August" apar studentele Universităţii Timişoara şi ale I.C.F.-Bucureşti. Valoarea componentelor din ambele tabere este ştiută: mai mult de jumătate au cunoscut „botezul" disputelor internaţionale, fiind încadrate în formaţii româneşti de prima mînă. O atmosferă indescriptibilă: tălăngile, goarnele, cele două tulnice îşi coalizează forţele, glasurile îşi pierd treptat elasticitatea, fluierul arbitrului devine imperceptibil. Arbitrul întrerupe pentru cîteva momente partida, implorînd pondere galeriei. Sub raportul spectaculozităţii jocul nu a corespuns pretenţiilor; „miza" a călcat nervii jucătoarelor. Extrem de mobile, timişorencele pun mai mult suflet pentru victorie, în schimb icefistele greşesc des şi uită cu totul arma numărul 1 în handbal — contraatacul. Deci, campioane universitare pe 1966: Edeltrauldt FRANZ, Angela NIŢU, Delia STOICA, Florica CIOSESCU, Angela MOŞU, Eva KAŞPARI, Daniela IONESCU, Egri KIS, Mihaela GHERGHEVICI, Rozalia PAVEL, Carmen DICU; antrenor — V. CHIŢA.

...P. S.: Dimineaţa am văzut la „lucru" şi alte reprezentative: aceea Institutului pedagogic din Constanţa a făcut un simplu act de prezenţă (8—34 cu „U" Cluj). Oamenii păreau a pune mîna pe minge pentru prima dată. De ce-or fi venit? În fond o „excursie" la Timişoara putea fi organizată şi altfel...

I. VICTOR

VOLEI

Desfăşurată la Iaşi, finala voleibaliştilor a prilejuit dispute interesante, de un nivel tehnic deosebit, mai ales în meciurile directe dintre primele patru clasate.

Pornite în postura de mari favorite, studentele de la Universitatea bucureşteană au manifestat o autoîncredere exagerată, n-au respectat indicaţiile tactice ale antrenorilor şi au comis multe greşeli tehnice. Cele două meciuri pierdute în serie le-au privat de obţinerea unei poziţii între primele patru clasate. Locul V ocupat de ele a constituit marea surpriză a finalei feminine. Aşteptările au fost confirmate în schimb de echipa I.C.F.-ului, care a obţinut primul loc, întrecînd în finală echipa Universităţii clujene (3—0). Antrenată de prof. Ştefan STROE, echipa icefistelor a dovedit, pe lîngă o pregătire fizică ireproşabilă, un echilibru perfect între atac şi apărare, omogenitate tehnică şi clarviziune tactică. Iată pe cele 12 studente care au îmbrăcat tricourile de campioane universitare: Doina BELGEA, Stela TOTOREANU, Mariana DUMITRESCU, Monica NAGY, Mirela VASILIU, Constanţa CARABIN, Cornelia PRODAN, Magdalena HANGRAD, Cristina IONESCU, Viorica GOIA, Maria IAMANDI şi Daniela STOICESCU. Studentele Universităţii clujene (locul II) au trăit printr-o singură jucătoare — Marilena Porumb. Pe locul III, o echipă fără individualităţi şi fără pretenţii, dar cu o formidabilă putere de luptă: Universitatea Iaşi.

Întrecerea băieţilor a oferit meciuri mult mai spectaculoase şi, uneori, de-a dreptul dramatice. Un astfel de meci a fost cel dintre I.C.F. Bucureşti şi Universitatea Timişoara, care a revenit după trei ore de luptă studenţilor bucureşteni (cu 3—2). Primul loc a fost ocupat de echipa *Institutului politehnic Braşov* (antrenor prof. Nicolae BOŞ), care în ultimul meci a întrecut spectaculos I.C.F.-ul cu 3—1. Învingătorii s-au remarcat prin siguranţa blocajelor şi jocul sigur al liniei a doua. Au plăcut mult de asemenea inovaţiile tactice aduse de echipa braşoveană, care a surprins adeseori descoperită apărarea bucureştenilor. Iată numele celor zece componenţi ai echipei: Dan BIDIAN, Şerban BUZESCU, Ioan CHINZERIUC, Dumitru DRAGOMAN, Iosif GAIGER, Gheorghe FURTUNĂ, Mihai NICULESCU, Gelu TUDOR, Mihai BĂLAN, Ioan AVRAM.

Locul III l-au ocupat studenţii Universităţii din Timişoara, care i-au întrecut uşor pe cei ai Politehnicii clujene. Organizatorii ieşeni au fost la înălţime, iar arbitrajul s-a ridicat de asemenea la înălţimea aşteptărilor.

Ovidiu PAUN

BASCHET

La Cluj s-au întrecut 12 formaţii masculine şi 9 feminine.

La masculin primul loc şi titlul de campioană a fost cucerit de Politehnica Bucureşti. Formaţia bucureşteană a fost cu cel puţin o clasă superioară celorlalte echipe şi, aşa cum plastic se exprima un spectator, „s-a plimbat" în acest turneu, „păşind" din victorie în victorie. Ne-au demonstrat-o nu numai scorurile categorice la care a cîştigat ci şi maniera elegantă, spectaculoasă în care şi-au învins adversarii. Nucleul de bază al echipei l-a constituit „triunghiul" format de Jekeli, Ţel şi Diaconescu — în care primii doi au fost pe rînd vîrful ascuţit care a „perforat" panoul advers, iar ultimul a fost linia mediană care a asigurat legătura între atac şi apărare. Buni au fost de asemenea Haneş în acţiunile bazate pe contraatac şi Sergiu Molin prin clarviziunea sa tactică.

Universitatea Bucureşti s-a clasat pe locul doi, cu un „5" în care numai Cîmpeanu se distingea ca individualitate de valoare iar Filip şi Purcăreanu ca elemente de perspectivă.

La feminin, deşi întrecerea a fost mai echilibrată, a învins pe merit Universitatea Cluj. Ceea ce le-a impus în primul rînd pe studentele clujene a fost excelenta pregătire fizică pentru această „cursă" lungă şi omogenitatea lotului, fără a pune în anonimat unele individualităţi ca Popa Maura, bună coordonatoare, sau Doina Rizescu şi Viorica Pop.

Echipa Institutului pedagogic din Oradea, clasată pe locul doi, a fost fără îndoială revelaţia campionatului. Deşi majoritatea componentelor acestei formaţii sînt de statură mică, ele nu s-au intimidat niciodată de faima adversarelor, fiind de altfel numai la un pas de cucerirea titlului de campioane. Dintre jucătoare am remarcat în primul rînd pe Ana Dudaş care, înscriind în serie 106 puncte, a devenit coşgetera campionatului.

Dacă Universitatea Bucureşti s-a clasat pe locul trei, în schimb aşteptam mult mai mult de la I.C.F. Bucureşti, clasată pe locul patru.

Nu putem încheia aceste rînduri fără a aminti excelenta organizare a campionatelor, atît sub aspectul cazării, cît şi al desfăşurării meciurilor.

Ioan BRATAN

Corespondență din Spania
de la trimisul nostru special

GATA PENTRU „CORRIDA"!

Se înțelege că în aceste zile de iulie '66, cînd opinia publică fotbalistică din întreaga lume trăiește cu sufletul la gură fiecare din marile surprize petrecute în țara lui Matthews, o tentativă de a abate interesul microbiștilor spre altă competiție are puțini sorți de izbîndă. Și, totuși, începînd de mîine — sîmbătă, 23 — 100 de tineri studenți din 8 țări europene vor încerca aici, în Spania, să arate că fotbalul poate fi gustat și la alt nivel decît „mondial" pentru că așa e el — spectaculos, antrenant, frumos.

Inițial, organizatorii — sindicatele studențești spaniole — fixaseră, e drept, luna aprilie pentru disputarea acestui campionat european studențesc de fotbal, dar mai apoi s-au răzgîndit (nu știm de ce) și s-au hotărît să meargă la concurență cu... televiziunea. Nu-i vorbă, acum, după ce echipa gazdelor noastre a ratat calificarea în sferturile de finală ale mondialelor, prezența fotbaliștilor universitari aici are toate condițiile să se bucure de mai multă atenție.

Orașul Pontevedra, de unde telefonez, este unul din cele două care au fost desemnate să organizeze întrecerile (celălalt se numește Vigo). Ambele sînt situate în nord-vestul Spaniei și fac parte dintr-un lanț de stațiuni climaterice care se înșiră de-a lungul coastei Atlanticului înspre sud, pînă aproape de granița Portugaliei. Totul iți amintește de șiragul litoralului nostru, cu deosebire că aici canicula urcă mercurul termometrului ceva mai sus.

Odată sosiți la Pontevedra am aflat în sfîrșit tot ce ne interesa în legătură cu competiția. Adică:

Echipele participante au fost împărțite în două grupe. Prima — cuprinzînd pe Spania, România, Olanda și Franța; a doua — pe R.F.G., Portugalia, Iugoslavia și Turcia. Exact ca la mondiale,

CRONICA MICROBISTULUI

se joacă sistem turneu, primele două clasate în fiecare grupă urmînd să-și dispute semifinalele (locul I, grupa A — locul II, grupa B; II A — I B) și apoi cîștigătoarele să se întreacă pentru locurile I—II, iar învinsele pentru III—IV.

În grupe, dacă se va ajunge la egalitate de puncte, ordinea în clasament va fi hotărîtă mai întîi de golaverajul direct dintre echipele care se vor afla într-o asemenea situație. Dacă acest criteriu nu va fi suficient, se va recurge, pe rînd, la celelalte: golaverajul general, apoi numărul de goluri marcate sau, în ultimă instanță, tragerea la sorți. În semifinale și finală, în caz că cele 90 de minute nu vor fi suficiente pentru a desemna cîștigătorul, după o pauză de 5 minute se vor mai juca două reprize a cîte 10 minute. O eventuală ineficiență a prelungirilor se prevede a fi suplinită cu executarea a cîte 5 penaltiuri (de către jucători diferiți) pentru fiecare echipă. Sau, bineînțeles, sorții.

Noi ne vom prezenta la start cu următoarea formație: Papuc — Surdan, Mincă, Nesu (Răcelescu), Cîmpeanu — Ștefănescu, Strîmbeanu — Lucescu, Marcu, Libardi, Ciornoavă (Szabo). Lotul mai cuprinde însă și pe portarul Constantinescu, pe Anca, Marius Bretan și Grizea. Lipsește, după cum probabil se vor mira mulți cititori — mai ales din Iași — Cuperman. Cu toată părerea de rău, antrenorii Roșculeț și Teodorescu s-au văzut nevoiți să renunțe la atacantul de la C.S.M.S. chiar în săptămîna plecării. Cuperman, într-o formă scăzută de cîtva timp, în loc să-și mobilizeze forțele, s-a blazat, a încetat să se mai antreneze cu aceeași conștiinciozitate ca înainte; în perioada de pregătire pentru Spania randamentul i-a fost în continuă scădere, el însuși ajungînd să recunoască inoportunitatea deplasării sale la un asemenea turneu dificil.

Băieții noștri sînt hotărîți să lupte cu ardoare și — de ce să n-o spunem — manifestă un justificat optimism. Faptul că peste tot pe aici oamenii se interesează în mod deosebit de valoarea echipei române a fost de natură să le insufle și mai mult încredere în forțele proprii. Numai că nu cunoaștem încă la ce nivel se prezintă adversarii. Dar nu mai e mult. „Leii" căpitanului Marcu vor păși în arenă. La ora cînd citiți aceste rînduri îi înfruntăm în meciul inaugural pe colegii francezi. Țineți-ne pumnii.

G. MITROI

Pontevedra, 22 iulie.

CUPA MONDIALĂ:

UN CAMPIONAT AL SURPRIZELOR

După modul cum s-a desfășurat această primă parte a turneului final (întrecerile din grupe), actuala ediție a campionatului mondial de fotbal poate fi numită — pe drept cuvînt — competiția surprizelor.

Debutînd cu o semi-surpriză — meciul nul realizat de echipa Uruguayului în fața uneia dintre marile favorite (Anglia) — întrecerea avea să înregistreze apoi unele dintre cele mai senzaționale surprize: eliminarea în aceeași zi (a patra) a două foste campioane, a două dintre marile favorite — Brazilia și Italia.

În timp ce la Manchester formația Braziliei, după eșecul suferit în fața Ungariei (1—3), pierdea (este drept, cu „perla neagră" într-un picior) și ultima șansă, fiind învinsă din nou de reprezentativa Portugaliei cu 3—1, la Sunderland se petrecea o „adevărată lovitură de teatru". Faimoasa „Squadra Azzura" cu vedetele ei Facchetti, Mazzola, Rivera etc. părăsea învinsă gazonul englezesc. Aspirațiile lor de a intra în posesia definitivă a „Cupei Jules Rimet" fuseseră năruite de șutul necruțător al lui Pak Doo Ik, supranumit de gazetarii prezenți aici „un Di Stefano asiatic".

Înfrîngerea Italiei cu 1-0 de către selecționata R.P.D. Coreene este apreciată ca „surpriza surprizelor" și este asemănată cu insuccesul Angliei (tot cu 0-1) în fața echipei S.U.A. din 1950. Jocul echipei R.P.D. Coreene, revelația acestui campionat, se caracterizează prin „coeziune, dar mai ales printr-o viteză de execuție excepțională" — după cum scrie ziarul „L'Equipe".

Brazilienii se întorc acum acasă și „principalul lor merit — după cum a declarat fostul internațional elvețian Eschmann — este că au știut să piardă, rămînînd prin aceasta simpatici publicului englez, care de altfel i-a răsplătit cu aplauze".

De remarcat că în sferturile de finală ale actualei ediții n-a intrat nici una dintre primele patru clasate în precedenta ediție din Chile. După ce Cehoslovacia (locul doi) și Iugoslavia (locul patru) au fost eliminate din preliminarii, acum Brazilia (campioană mondială) și Chile (locul trei) au părăsit scena întrecerilor.

Ar mai merita poate a fi menționat și faptul că dintre cele 8 echipe rămase să-și dispute mai departe șansele de a cuceri trofeul, cinci (Anglia, R.F. Germană, Portugalia, U.R.S.S. și Ungaria) sînt europene, două (Argentina și Uruguay) sînt sud-americane și una asiatică.

Să fie oare vorba de o renaștere a prestigiului fotbalului european? Meciurile din sferturile de finală, care, după părerea specialiștilor, sînt deschise oricărui rezultat, vor confirma sau infirma această idee. Oricum, majoritatea acestora văd o finală europeană, cei mai mulți gîndindu-se la o întîlnire: U.R.S.S.—Anglia sau Portugalia—Anglia, căci „leul britanic trebuie să-și ia partea lui de gazdă".

Iată programul sferturilor de finală: Anglia — Argentina (Londra), R. F. Germană — Uruguay (Sheffield), Portugalia — R.P.D. Coreeană (Liverpool) și U.R.S.S. — Ungaria (Sunderland).

A. ZAMFIRESCU

AȘTEPTĂM ÎN CONTINUARE!

În penultimul său număr săptămînal — în timpul vacanței de vară revista noastră apare lunar — „Viața studențească" a publicat articolul De ce nu ne mai adresăm Federației de fotbal. **Întrucît problemele ridicate de semnatar erau departe de a fi minore, și ca atare impuneau o rezolvare competentă din partea conducerii U.C.F.S.-ului, am solicitat un răspuns din partea acestui for. Nu ne îndoim că această amînare se datorește, de bunăseamă, unei aprecieri judicioase a faptelor semnalate. De aceea așteptăm și în continuare.**

4 FINALE UNIVERSITARE
— clasamente —

BASCHET

Masculin: 1. Institutul politehnic București; 2. Universitatea București; 3. Institutul politehnic Cluj; 4. Institutul politehnic Galați; 5. Universitatea Craiova; 6. Institutul politehnic Brașov; 7. Institutul pedagogic Oradea; 8. Institutul politehnic Iași; 9. I.M.F. Tg. Mureș; 10. Institutul pedagogic Constanța; 11. Universitatea Timișoara; 12. Institutul de mine Petroșani.

Feminin: 1. Universitatea Cluj; 2. Institutul pedagogic Oradea; 3. Universitatea București; 4. I.C.F. București; 5. Universitatea Timișoara; 6. I.M.F. Tg. Mureș; 7. Universitatea Iași; 8. Institutul politehnic Brașov; 9. Institutul pedagogic Constanța.

HANDBAL

Masculin: 1. Institutul pedagogic Bacău, 2. Institutul de mine Petroșani; 3. Politehnica Timișoara; 4. I.C.F. București; 5. Politehnica Iași; 6. Politehnica Brașov; 7. Universitatea București; 8. Universitatea Craiova; 9. I.M.F. Tg. Mureș; 10. Institutul pedagogic Oradea; 11. Universitatea Cluj; 12. Institutul pedagogic Constanța; 13. Institutul pedagogic Suceava.

Feminin: 1. Universitatea Timișoara; 2. I.C.F. București; 3. Universitatea Cluj; 4. Universitatea București; 5. Institutul de mine Petroșani; 6. Institutul pedagogic Bacău; 7. Politehnica Iași; 8. Institutul pedagogic Tg. Mureș.

VOLEI

Masculin: 1. Institutul politehnic Brașov; 2. I.C.F. București; 3. Universitatea Timișoara; 4. Institutul politehnic Cluj; 5. Universitatea București; 6. Universitatea Iași; 7. Universitatea Craiova; 8. Institutul pedagogic Bacău; 9. Institutul de mine Petroșani; 10 Institutul pedagogic Oradea; 11. Institutul politehnic Galați; 12. Institutul pedagogic Tg. Mureș; 13. Institutul pedagogic Pitești.

Feminin: 1. I.C.F. București; 2. Universitatea Cluj; 3. Universitatea Iași; 4. Universitatea Timișoara; 5. Universitatea București; 6. Institutul politehnic Galați; 7. I.M.F. Tg. Mureș; 8. Institutul politehnic Brașov; 9. Universitatea Craiova; 10. Institutul pedagogic Pitești.

FOTBAL

1. Institutul politehnic București; 2. Institutul politehnic Galați; 3. Institutul de mine Petroșani; 4. Institutul pedagogic Bacău; 5. Institutul politehnic Brașov; 6. Universitatea Iași; 7. I.S.E.; 8. Universitatea Craiova; 9. Institutul pedagogic Constanța; 10. Institutul politehnic Cluj.

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE; EMIL GHIȚULESCU, student; NICOLETA TOIA, studentă; PETRE POSTOLACHE, student; NICULAE STOIAN — redactor șef; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție; FRED MAHLER; COSTEL BUZDUGAN

Redacția: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15.
Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București